

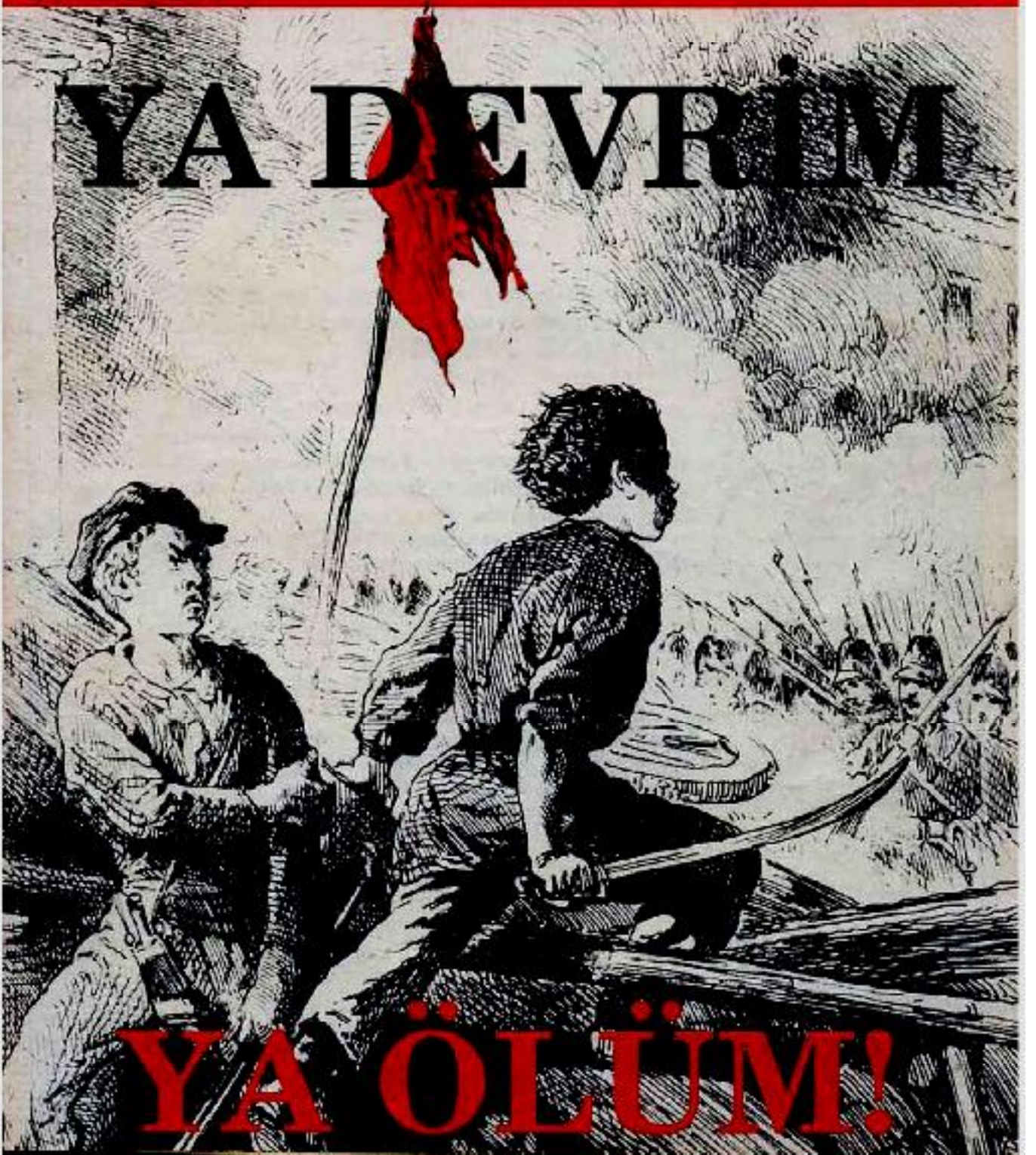
DEVRİMCİ emek

26

KDÜ DAHİL 3000 TL.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

YA DEVRİM

YA ÖLÜM!

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:4/Sayı:26 / Nisan 1994

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
M. Erhan İL

Genel Yayın Yönetmeni
M. Reşat GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü
M. Erhan İL

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık 100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

M. Erhan İL

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Küçükdanga Şubesi 08613/2

Adres

Merkez:

İnebey Mah. Küçükdanga Cad.

Hürgeç Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi:

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Born 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Diñç Ofset

İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

Uluslararası K. Kürdistan Konferansı.....	2
Kürdistan'ın Kölelik Zincirlerini Kırılım.....	6
Seçimlerde Devrimci Politika ve Reformizmin Sefaleti	8
Devrimci Önderlerini Korumasını Bilmeyen İşçi Sınıfı İktidar Yüzü Göremez	12
Silahlı Tarım İşçileri Zapatalar.....	15
İşçinin Yolu Okuru "Komünist"e Yanıt	20
Gündem.....	24
Gençliğin Sesi Çevresi TBKP Limanlarında	26
Kürt Ulusal Sorunu ve PKK.....	35
Haber - Yorum	42

Sunu;

Merhaba

Oldukça uzun bir zaman sonra yeniden merhaba diyoruz. Bu kez mazeret falan aramıyor, doğrudan okurlarımızın yani bu derginin gerçek sahiplerinin kendi sorunlarına, kendi dergilerine ne kadar ilgisiz, ne kadar lakayt davrandıklarını gördüğümüzü söylüyoruz. Ülkelerimizde çok hızlı bir biçimde gündem değişip gelişirken, niçin dergimiz çıkmıyor diye düşünmeyen, bunun hesabını sorup, çözümler üretmeyen okuyucularımıza bir kez daha sesleniyorsunuz. Bu dergi biz yayıncılardan daha çok sizin derginizdir. Bunun tonlarını siz çözeceksiniz. Dergimiz bugüne dek yayınlanmadıysa bunun nedeni birebir sizsiniz. Bundan sonraki sayıların düzenli çıkmasının, periyodun daha da daralıp 15 günlük, haftalık olmasının önemi ortada. Bu nedenle mazeretler arkasına sığınmadan, yanna ertelenmeden, hemen ama hemen bir yardım kampanyası açmak ve bunu dergimize gerek elden, gerek banka hesap numarasına yatırarak veya kendi bildiğiniz yollardan bize ulaştırmak görev olarak önünüzde duruyor. Bu dergiyi sahiplenen, bu davayı sahiplenen herkes bu görevi yerine getirmek zorundadır.

Dergiyi çıkaramadığımız bu süreçte bir yerel seçim yaşadık ülkelerimiz. Biz bu seçimlerde devrimci taktiğin boykot olması gerektiğini açıkladığımızda yine yalnızdık. Ama süreç, özellikle Kürdistan'da gelişen süreç ve bunun Türkiye'ye doğrudan yansımaları bir çok siyasi çevreyi bu doğru taktiğe (biraz da zorla, ite-kaka) getirdi. Burjuvazi her cepheden ve her türlü yöntemle seçimlere katılım oranını artırmaya çalıştı. Her ne kadar gizlemeye çalışsalar da görünen o ki seçimlere katılım ülkelerimiz genelinde %50'yi (bu bile yalnız basına yazılan devrimci durum nesnellüğünün göstergesidir) bulmuyor. Sermaye, devlet ve medya, bütün göstermelik zorlanımla karşı oldukları bir görünüm yaratmaya çalışsalar da halkın önüne umut diye "Adil düzen" diye çıkarıldıkları RP'yi ite kaka seçimlerin galibi ilan ettiler. Hemen arkasından laik-antilaik, şenatçı Atatürkçü tartışmaları başlatılıp bunun tozu dumunu arasında sözüm ona yeni ekonomik önlemler paketi açıldı.

Tekelci sermaye hem RP'yi öne çıkarıp galip ilan ederken, hem laik-antilaik tartışmalarını toplumun bütün katmanları arasında yayarken bir kaç temel noktada kârlı olacağı hesapları içerisinde. Öncelikle, açılan yeni ekonomik paketi, bu kargaşanın karambolü içerisinde uygulanmaya koyup, gördümü böylesine can alıcı sorunlardan, tall sorunlara kaydırmak, bunun yanı sıra şeriat geliyor, mollalar geliyor buna karşı tedbir almak gerekir diyerek yeni baskı, terör ve katliamlara meşruluk kazandırmak ve en önemlisi toplumun gözünde artık iyice prestij kaybeden ordu-polis ve diğer kurumlarıyla halkın huzurunu bozan faşist-terörist devleti, halkın huzurunu sağlamaya çalışan, yansız bir devlet halinde göstermeye çalışarak kaybettiği prestiji yeniden kazandırmak. Ama bu, artık yüzü iyice açığa çıkan, tekelci devletin uygulamaları, artık halkımıza zulüm, terör, açlık dayatmasından ve savaşları başka bir çözümler bulamamaları nedeniyle neredeyse imkansız hale geldi.

Bu gelişim, Zonguldak, Karabük, Petkim, Halliç Tersanesi, Sümerbank ve daha saymadığımız bir çok işyerinin kapatılıp, yüzbinlerin sömürü, işsizlik, açlıkla karşı karşıya bırakıldığı bir noktada Türkiye ve Kürdistan devrimini açısından biz komünistlere çok büyük bir olanağı da beraberinde sunuyor. İlk defa Kürdistan ve Türkiye devriminin birleşik gelişmesinin ve tımanmasının önünü açtı, birleşik devrimi hazırladı. Devrim, gözlerimizin önünde hızla gelişen, güçlenen ve topyekün bir başkalaşımına doğru tımanan bir hale geldi. Bu fırsat kaçınılmaz. Bu fırsatı kaçırmak tarih önünde hesabı verilemeyecek kadar büyük bir suçtur, sonsuzluktur.

Biz proleter komünistler her yönden atağa geçmek, sürece en militan, en kararlı ve müthiş bir inisiyatifle müdahale etmek göreviyle karşı karşıyayız. Bu güne kadar edindiğimiz birikim ve deneyim bize bu olanaktan sunuyor. Kolektif iradeyi hızla ortaya koymalıyız. Herbirimiz kolektifin bir parçası olarak bu atılımı derhal başlatmak zorundayız. Daha gözüpük, daha cesur, daha militan davranmak artık bir zorunluluktur. Yeni bir dünya istiyorsunuz ve bunun bedelini ödemeyi göze alamayarsanız bu dünyada yeni yoktur.

Kolektifin her parçası, daha cesur, daha inisiyatifli, daha militan bir şekilde ileriye fırladıkça temelleni derinden sarsılan sermayenin egemenlik sistemini yerle bir edelimiz.

Tek hedef: Kitlelerin içine, kitlelerin önüne geçin; devrim gözlerimizin önünde; uzatın elinizi, yakalayın. İleri, ileri, İleri!

ULUSLARARASI K. KÜRDİSTAN KONFERANSI ÜZERİNE

Kürt sorununu ya da Kuzey Kürdistan sorununu görüştürmek ve "çözüm" önerilerini ele almak için gerçekleştirilen Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansının aldığı kararlar, Türkiye devrimci hareketini ve Kuzey Kürdistan'ı ilgilendirdiği için üzerinde durmak gerekiyor. Türkiye ve Kürdistan proletaryası böylesi bir "uluslararası" olay karşısında sessiz kalamaz. Konferans üzerine görüşler açıklanmaya başlandı. Biz de bu konu üzerine görüşlerimizi açıklıyoruz.

Konferansın en önemli yanı, PKK genel sekreteri A. Ocalan'ın gönderdiği önerilerdir. 5 maddede toplanan önerilerin birincisinde, PKK Kürt sorununun çözümü için, devletlerin ve uluslararası kuruluşların girişim ve önerilerine açık olacağını açıklıyor.

Diğer maddelere de yansyan ve birinci maddede belirtilen en önemli şey, PKK'nin tüm çözüm önerilerine açık olacağını söylemesidir. PKK böylesi bir yaklaşımı kendisi için uygun görebilir, ancak bu, Kürt halkı için doğru bir yaklaşım değildir. Öncelikle söylemek gerekir, devletlerin ve uluslararası kuruluşların çözüm dediği bir öneri Kürdistan için çözümsüzlük olabilir. Çünkü Kürt Halkı ile devletlerin ve uluslararası kuruluşların çıkarları aynı değildir. Filistin sorununun "çözümünü" örnek verelim. Devletler ve uluslararası kuruluşlar, Filistin topraklarının sınırlı bir alanında kısmi özerklik anlaşmasına, Filistin sorununun "çözümü" olarak alkışladılar ve Filistin halkına dikte ettirmeye kalkıştılar. Peki ne oldu. Devletlerin ve uluslararası kuruluşların "çözüm" dedikleri şeyin aslında Filistin halkı için çözümsüzlük olduğu pratikte de ortaya çıktı. Daha önce Filistin halkının yanındaymış gibi görünen devletler ve uluslararası kuruluşlar, şimdi getirilen dayatmayı reddeden Filistin halkının karşısına geçtiler. Filistin halkı artık yalnızca Siyonizm'e karşı değil; kendileri tarafından dayatılan "çözüm" önerileri reddedildiği için devletler ve uluslararası kuruluşlara karşı da mücadele veriyorlar. Kürt halkı, Filistin mücadelesinden ders çıkarmalı, devletlerin ve uluslararası kuruluşların "tüm çözüm önerilerine" açık olmamalı.

Öneride sözü edilen devletler ve uluslararası kuruluşların hangileri olduğu belirtilmiyor. Devlet denince, ABD emperyalizmi, Avrupa emperyalist devletleri ya da Kürdistan'ı parçalayan ilhakçı devletler de olabilir, başkaları da olabilir. Böylesine belirsiz yaklaşım uluslararası kuruluşlar için de geçerli. Bu kuruluş BM, Avrupa Parlamentosu, AGİK ve başkaları da ola-

bilir. Bu yaklaşım çağın karakterine aykırıdır. Proletarya ile burjuvazinin dünya çapında mücadeleye tutuştuğu bir çağda, Kuzey Kürdistan sorununun çözümünün desteklenmesi için bu dünya çapındaki sınıfsal savaşa ters biçimde önerilerde bulunmak "Arafatvari" bir yaklaşımdır. Arafat, Filistin sorununun çözümünü aynı biçimde hiç bir fark gözetmeksizin devletlerden ve uluslararası kuruluşlardan bekledi. Sonuç ortada. Devletler ve uluslararası kuruluşlar, Filistin için çözüm değil çözümsüzlük getirdiler. Kürdistan sorununun çözümünde destek olması gerekenler devletler ve uluslararası kuruluşlar değil; uluslararası devrimci proletarya, ezilen halk hareketleri ve sosyalizmdir. Somutlarsak, Küba, Vietnam, K. Kore gibi sosyalizmin kaleleri, Çin halkı, Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki sosyalizmin kazanımlarında direnen sosyalist güçler; Latin Amerika'daki devrimci nitelikli gerilla ve cepheleler; Orta - Doğu ve Asya - Afrika'nın devrimci örgütleri ve Türkiye devrimci hareketleri Kürdistan sorununun çözümü için görüşülmesi gereken asıl güçlerdir. Eğer "biz bunlarla da görüşüyoruz, diğerleriyle de görüşüyoruz" denecekse; bu Barzanivari değil ama; kesinlikle "Arafatvari" bir yaklaşım olur.

İkinci maddede konan "Mutlak anlamda Türkiye'yi bölme gibi anlayışımızın olmadığı" belirtilmesi, Türkiye halkıyla birliği savunma anlamında olmalıdır. Ancak, Türkiye'nin birliğini mutlak anlamda savunmak da yanlıştır. Biliniyor, yincleyelim Türkiye'nin birliği, Kürt ulusunun, Hatay Arap ulusal azınlığının iradesine rağmen; bu ulusların toprakları ilhak edilerek sağlanmıştır. Yani bu birlik tamamen zora dayanan bir birliktir. Bu anlamda zora dayanan bu birliği "mutlak" olarak savunmak, Türkiye halkı için şovenizmdir, ilhaka kabul etmektir. Bir şey devrimciler için kesindir, zora dayanan, ezilen ulusların ilhaka dayanan ve tüm ulusal toplulukların varlıklarının inkârına dayanan Türkiye'nin birliği parçalanmalıdır.

Kürdistan UKM'nin içten bir biçimde Türkiye halklarıyla gönüllü ve tam hak eşitliği temelindeki birliği savunmaları karşısında Türkiye proletaryası ve sosyalistlerinin de Kuzey Kürdistan'ın ayrılmaz mutlak özgürlüğünü aynı içtenlikle savunması gerekiyor. Ezen ulus şovenizmi ya da sosyal-şovenizmine ve ezilen ulus milliyetçiliğine düşmeden, ortaya konması gereken gerçek proleter enternasyonalist yaklaşım budur.

Üçüncü maddede birbirinden farklı iki öneri var. Bunlardan biri, Kürt halkının meşru istemlerinin ve so-

nuca varan çözüm önerilerinin demokratik bir ortamda olacağını belirtilmesidir ki, bu, belli bir anlamda olumludur. UKM, bu konuda ileri bir adım atmıştır.

Geçen yıl PKK ve PSK arasındaki protokolde Kürt halkı ve Kürdistan için belli çözüm önerileri ileri sürülürken; Türkiye halkı için ise hiç bir istem ileri sürülmemiştir. Biz, o zaman bu anlayışı eleştirdik ve iki Kürt partisinin, gene bu konuda KDP (Irak) den geri olduğunu belirttik. Irak KDP'si olsun İran KDP'si olsun her iki parti de kendi Kürdistan parçalarına "özerklik" isterken; aynı zamanda Irak ve İran halkı içinde "demokrasi" istiyorlardı. Barzani'nin belirttiği gibi, eğer Irak demokratik olmazsa, Kürdistan'da "özerk" olarak kalmaz. Halkların eşit ve gönüllü birliğini savunan UKM'nin, Türkiye'nin demokratikleşmesini istemesi ileri bir yaklaşımdır. Bu da, Türkiye rejiminin niteliğinin, Kürt halkını yakından ilgilendirdiğini gösteriyor. UKM'nin kendi sözleri ile söyleyelim. "Türkiye'nin sömürgeciliğine" karşı olmakla kalmayıp, aynı zamanda faşizme karşı da tavır almaları bunun iyi bir kanıtıdır. UKM teorideki tüm "sömürge" söylemine rağmen, politikada ve pratikte faşizme karşı kesin tutum almış ve pratikte de savaşmıştır. Pratikte faşizme karşı savaş, iki halkın kaynaşmasını getirmiş ve politik-toplumsal kurtuluşlarının temellerini döşemiştir.

İkinci öneri, Türkiye ile "federasyon dahil tüm alternatifleri de" yukarıdaki yaklaşım temelinde "tartışmaya" hazır olduğunu, açıklanmasını içeriyor. Birinci maddede belirtilen "tüm çözüm önerilerine" açık olma, burada bazı somut önerilerle yineleniyor. Burada somut olan "federasyon" önerisidir. Ancak PKK bu öneride de ısrarlı olmadığını belirtmek için, bunun dışında "tüm alternatifleri de" tartışmaya hazır olacağını belirtiyor. Sorunun böyle konusu yanlıştır. Kürt halkı kendisine sunulan her alternatifi tartışmamalıdır. Tartışılması gereken şey, ister ayrılma olsun isterse birlik olsun, Kürt ulusunun özgürlüğüdür. Kürt ulusunun özgürlüğü tartışma konusu yapılmamalı, çünkü özgürlüğe karşı alternatifler ortaya konabilir. Bu durumda Kürt halkı, buna taraf olamaz. Aslında bu öneri ile "geniş çaplı ulusal özerklik" anlayışının da kabul edileceği ima ediliyor. Eğer bunu ima etmese idi, "federasyon" önerisinde ısrar ederdi. "Her alternatifi" tartışmaya hazır olmak, verilen mücadelenin hedefini muğlaklaştırır. Gene bu konuda Filistin hareketini örnek vereceğiz. Yaser Arafat kesimi, İsrail'in 67'den önceki alana çekilmesini ve burada bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını savunurken; daha sonraları, bundan da uzaklaştı; ABD'nin ileri sürdüğü, Ürdün'ün denetiminde "Ürdün'le konfederasyon" tezine yaklaştı ve en son emperyalizmin, Siyonizm'in ve Arap gericiğinin önerisi olan sınırlı alanlarda, sınırlı özerklik anlayışını

kabul etti. Böylece Filistin halkının mücadelesinin hedefleri sürekli muğlaklaştırıldı. Öte yandan devrimci Filistin hareketleri yıllarca "zafere kadar devrim'i savundular. Bunu somutlarsak, siyonizmin yıkılması, Filistin'in kurtarılması ve Filistin toprakları üzerinde bağımsız-demokratik bir Filistin devletinin (Kudüs başkent olması koşuluyla) kurulması Arap ve Yahudi halkının kardeşçe yaşaması, Yahudilerin tüm demokratik haklarının güvence altına alınması. Böylece bu net hedef savunularak bugüne gelindi. Arafat, Filistin halkının hedeflerini muğlaklaştırırken; buna karşı devrimci Filistin hareketi Filistin halkının kesin ve net hedeflerinde ısrarlıdır.

Kürt halkı mücadele hedeflerinin muğlaklaşmasını kabul etmemeli, belirlenmiş, kesin ve net hedefler doğrultusunda devrim mücadelesini devam ettirmelidir.

İleri sürülen "federasyon" tezi üzerinde daha önce durduk, konunun bütünlüğü için yineleyelim. Ezen-ezilen ulus ilişkisinin olduğu çok uluslu devletlerde federasyon önerisi gündeme getirilir. Ulusal sorunda federasyon mutlakiyet koşullarında, mutlakiyete karşı ileri bir çözüm olarak kabul edilebilir. Bu da ancak belli tarihi koşullarda ileri olabilir. Ya da Sovyet'lerde Ekim sonrası geçici olarak ve halklar arası gönüllü birliğin ve tam güvenin sağlanmasına hizmet ettiği için "federasyon" önerisi kabul edilmiştir. Rusya'nın özgür ulusları ve halkları yaklaşık 5 yıllık bir aradan sonra tamamen kendi rızalarıyla, proletarya enternasyonalizmi ve tam hak eşitliği ilkesi temelinde birleşmeye karar verdiler. Federasyonu Rusya proletaryasının karşısına tarih çıkarmıştır. Tarihi somut koşullardan ötürü, Lenin ve partisi bunu kabul etmiştir. Şüphesiz somut tarihi koşullar, ulusal sorunun çözümünün başka başka biçimlerini de vermiştir. Unutmamak gerekir her ulusal sorunun somut çözümünü gene kendi tarihi somutluğu içinde ele almak gerekir. Farklı ulusal farklılaşmanın, biçimlenmenin olduğu İngiliz sömürgelelerinde, (ABD de dahil) eyalet sistemi ya da başka ülkelerde kantonal sistem ortaya çıkmıştır. Ancak bunların hiç biri başka tarihi koşullarda ve başka alanlarda tekrar ortaya çıkmamıştır. Belki de PKK, "tüm alternatiflerden" söz ederken bunları da ima edebilir.

Bizim kabul ettiğimiz, leninist UKKTH anlayışıdır. Ulusal sorunda leninist anlayışı kendi somutumuzda ele alıyoruz. Bu çerçevede PKK'nin ileri sürdüğü "federasyon tezi"ni yanlış buluyoruz. Tez, Türkiye'nin zoraki birliğine karşı bir alternatif değildir ve ileri bir adım da olmayacaktır. PKK'nin, Türkiye halkıyla birliği savunması anlayışı olumludur. Bu durumda önem kazanan şey, bu birliğin biçimi ve içeriğidir. Türkiye

devrimci hareketi açısından Kürdistan sorununun çözümünün biçimi birden fazladır. Mutlak birlik yanlış olacağı gibi; bir birlik olacaksa, bu tam hak eşliği temelinde özgür halkların, özgür ve gönüllü birliği olmalı. Öte yandan Kürdistan'ın ayrılma mutlak özgürlüğü ilkesel olarak savunulmalıdır. Marks ve Lenin öteki halklar eşit olmak koşuluyla her zaman geniş ve merkezi devleti savunmuşlardır. Çünkü geniş bir devlet, halkların ekonomik kurtuluşunun bir kaldırıcı rolünü daha iyi oynar. Buna karşı, federasyon gevşek bir birliktir ve geleceği belirsizdir. Eğer tarih karşımıza halkların birliğini çıkaracaksa, bu TC'nin "üniter" yapısına karşı ondan daha ileri çözüm, federasyon değil; özgür halkların demokratik anlamda cumhuriyetler birliği olmalıdır. Demokratik ve sosyalist temeldeki halkların cumhuriyetler birliği ve merkezi yapılanmayı halkların politik kurtuluşunun güvencesi olacağı gibi; ekonomik kurtuluşunun da kaldırıcı olacaktır.

Dördüncü madde, "uluslararası gözlem çerçevesinde karşılıklı bir ateşkes" ve bunu çözümlerin izlemesi halinde, PKK'nin bundan kaçınmayacağı belirtiliyor. PKK bu önerisi ile belli ki geçen yıl yapılan "tek taraflı ateşkes" sürecinden ders çıkarmıştır. Ozal liderliğindeki TC'ye yapılan görüşme çağrısı ve bunu kolaylaştırıcı anlamda tek taraflı ateşkes hiç bir sonuç vermedi. PKK, tek taraflı ateşkes yaparken; buna karşın TC tek taraflı olarak ateş etti. Sonuçta PKK'nin söz konusu önerisi ve girişimi Kürt halkının yararına olmadı. İşte şimdi, uluslararası gözlem şartı getiriliyor. Niyet gene de ateşi kesmektir. Yeni olan bunun uluslararası gözlem çerçevesinde ve iki taraflı olmasıdır. Tabii ki bunun ardından da "tüm alternatiflerin" tartışılması ve sonuç alıcı çözüm öneriliyor. Oysa buradaki yaklaşımdan farklı olarak PKK yayınlarında sık sık devrimden söz ediliyor. Burada ise devrim yerine görüşme ve diyalog öneriliyor. PKK'nin bu konudaki çelişkisi sürüp gidiyor. PKK bir devrimi mi hedefliyor; yoksa devrimi bir kenara bırakıp, bazı anayasal ve politik haklar uğruna TC ile uzlaşmayı mı hedefliyor belli değil. Çelişkilerden anlaşılıyor ki PKK henüz nereye yöneleceğine karar verememiş değil. Bir bakmışsın devleti devrim tehdidi ile korkutuyor; bir bakmışsın devrimden vazgeçip devlete "diyalog" öneriyor. Aslında, PKK devrim tehdidi ile TC'yi masaya oturmaya zorluyor. Kürdistan sorununun çözümünü devrimde değil; karşılıklı "diyalog"da arıyor. Yapılan konferansın ve tüm uluslararası girişimlerin de amacı zaten devrim değil; Türkiye'yi masaya oturtmaktır.

Beşinci ve sonuncu madde; "en önemli" maddedir. PKK bu maddede iki önemli öneride bulunuyor. Bunlardan ilki "konferansın çözüme ilişkin alacağı kararları" kabul edeceğini önceden "taahhüt" ediyor. Öcalan,

belki de konferansın alacağı kararları tahmin edip; bu kararları görmeden de peşinen "taahhüt" etmiş olabilir. Ancak, Kürt halkını ilgilendiren önemli bir konuda peşinen "taahhüt"te bulunmak kesinlikle yanlıştır. Kürt halkı ulusal sorunun çözümünü istiyor ve bunun için yıllardır mücadele veriyor. Kürt halkı her siyasal çözümü kabul etmemeli öncelikli olan siyasal çözümün ismi değil; siyasallığın içeriğidir. Bunun için Kürt halkı kurtuluşunu ve özgürlüğünü sağlayacak çözüme "çözüm" der. Bunu da peşinen taahhüt etmez; getirilen önerileri gördükten sonra karar verir.

İkincisi "siyasal çözüm ve serbest siyasi faaliyet için zemin oluşturulursa, silahlı savaşın sona erdirilmesinin önünün açılacağı belirtiliyor. Dikkat edilirse, PKK silahlı savaşın sona erdirmek için siyasal çözüm ve serbest siyasi faaliyetin kendisini değil; yalnızca bu konudaki "zemin" kabul etmeyi yeterli görüyor. Burada söylenmek istenen şudur: PKK ve diğer Kürt örgütleri için yasal güvence sağlansın; PKK, Kürt sorununda taraf olarak kabul edilsin; siyasal çözümün tartışılacağı kabul edilsin; buna karşılıklıda PKK silahlı savaşa son verecek. Kendileri kabul etmese de bu yaklaşımın sonu "silahlara veda"dır. Bir kere daha UKM'nin niyeti kendini açığa vuruyor. Silahlı savaş ve devrimi zafere ulaştırmak yerine; serbest siyasal faaliyette bulunma ve ulusal sorunun kısmi çözümü ile yetinmek.

PKK; yeni önerilerini, "bir fırsat" olarak takdim etti. Oysa Kürt halkı için olduğu gibi, Türkiye halkı içinde "fırsat" denen şey, doğmuş olan iç savaş ve devrimci duruma devrime dönüştürmektir. Asıl kaçırılmaması gereken "fırsat" budur.

Bunlar sözle savunulurken; pratik ise eşyanın kendi tabiatına uygun olarak işliyor. İç savaş en sert haliyle sürüp gidiyor. Kürt ve Türk halklarının devrim kavgası Türkiye'nin militarist-faşist rejiminin toplumsal temellerini mayınlayarak yoluna devam ediyor.

KONFERANS KARARLARI

Konferans her şeyden önce Türkiye devrimci hareketine kapalı tutulmuştur. Konferansta Türkiye halkını "entellektüeller" temsil etmiştir. Bunun yanında uluslararası alanda parlamenterler, akademisyenler, sendikacılar kimi Kürt politik guruplarının katıldığı konferansa TBMM'den eski DYP'li Melik Fırat ve Aydın Menderes'in DP'sini temsil eden eski MİT'çi M. Kaynak katıldı. MİT'çi Kaynak TBMM üyesi değildir. Ancak Kürt halkını aldatmaya çalışan belli bir burjuva çevreyi temsil etmektedir.

Bu uluslararası platform devrimci harekete kapalı tutulurken; uluslararası burjuva, küçük burjuva çevrelere açık tutulması; konferansı düzenleyenlerin, Küzey Kürdistan sorununa "burjuva çözüm" aradıklarının

kamıdır.

Kaldı ki devrimci hareket, Kürdistan sorununun çözüm yerini uluslararası platformlar olarak görmez. Devrimci hareket ulusal sorunun çözüm platformunu, en başta Kürdistan dinamiklerinin kendisinin ve Türkiye proletarya hareketinin mücadelesi olarak görür.

Bu uluslararası platform sınıfsal olarak burjuvadır, küçük burjuvadır, kesinlikle ne Kürdistan proletaryasını ne Türkiye proletaryasını ve ne de uluslararası proletarya hareketinin devrimci öğelerini temsil etmektedir. Oluşturulan platform Kuzey Kürdistan sorununa kendi sınıfsal konumuna denk düşen çözüm önerileri üretmiştir.

Konferans konumu itibariyle Kürdistan sorununda, esas olarak dikkatleri devletlerin ve uluslararası kuruluşların yapacağı girişimlere çekmiştir. Yedi bölümünden ve ek olarak parlamentolar kararından oluşan konferans sonuçlarının en önemli yanını "Avrupa'nın sorumlulukları" ve "uluslararası topluluğun yükümlülükleri" başlıklı bölümler oluşturuyor. Kürdistan sorununun çözümünü uluslararası burjuva platformlardan beklemek kesinlikle yanlıştır. Sizden önce bu yolu FKÖ denedi. Sonuç ortada; o sözünü ettiğiniz Avrupa ve uluslararası topluluklar, Filistin sorununu çözmek bir yana sorunu iyice çıkmaza soktular. Filistin halkı, neredeyse silah ve taşla kazandığını, diplomasiyle ve uluslararası platformlarda yitirmek üzereydi ki; devrimci Filistin hareketi ortaya koyduğu ilkeli ve kararlı tutumla buna izin vermedi. Filistin sorununda ileri sürülen ve pratikte Filistin halkının aleyhinde olan çözüm yollarını, Kürt halkına da çözüm yolu olarak göstermek yanlıştır.

Kürdistan sorunu, Kürdistan topraklarında ve Kürt halkının silahlı devrimi ile kazanılır. Bu mücadelede Kürt halkının en büyük dostu ve yoldaşı Türkiye proletarya hareketidir. İç dinamikler temelinde gelişen Kürdistan'ın ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketi gücünü ve düşünsel kapasitesini iç mücadele üzerine yoğunlaştırmalıdır. Savaş bu topraklar üzerinde verilmekte; çözümde bu savaftadır.

Avrupa emperyalizmi, uzun yıllardır PSK vastasıyla K. Kürdistan mücadelesini Kürdistan topraklarından koparmak için sistemli bir çaba içinde olmuştur. PKK, geliştirdiği iç silahlı mücadele ile Avrupa'nın bu girişimini boşa çıkardı. PSK'nın tüm planları alt üst oldu. Avrupa, boş durmadı, gerek dolaylı, gerek dolaysız olarak PKK ile ilişki kurmaya çalıştı. Sonuçta bu ilişki kuruldu. 80'li yılların başlarında PKK'ya kapılarını kapatan İsveç vb. ülkeler; daha sonra tavırlarını yumuşattılar. Bu dönemde tüm umutlarını yitirmişken; PSK birden bire tüm UKM'ni kendi politik perspektifi içinde buldu. Böylece PSK Kürdistan için tek kurgun

sıkmadan, kendi ılımlı, uzlaşmacı görüşlerini öne çıkarma olanağına kavuştu. Şimdiye kadar Kürdistan'ın kurtuluşu için çetin, sert ve zorlu bir savaşta binlerce insanını veren iç mücadeleciler güç PKK'nın tüm bu oyunları bir kere daha boşa çıkarmasını ümit ediyoruz.

Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı'nın Kürdistan ile ilgili aldığı kararlar "DEMOKRASİ İÇİN DİYALOG" ve "İFADE VE BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ" bölümlerinde belirtilmiştir. Konferansın bu konudaki 8. maddesi "Kürt halkının ayrı bir halk olarak tanımlanması ve tanınması" ve anayasada "Kürt halkının kültürel, sosyal ve politik haklarının tamamen garanti altına alınması" m içeriyor. Öncelikle*belirtelim ki, bu madde Kürt halkının hakları diye aslında muğlak şeyleri ileri sürüyor. Bu hakların ne olduğu belirtilmeden yuvarlak sözlerle kültürel, sosyal ve politik haklardan söz etmek, aslında Kürt halkı için hiç bir şey istememektir. İleri sürülen "Kültürel haklar" istemi ise reformist hareketin zaten yıllardır savuna geldiği bir istemdir. Kürt halkının temel politik hakkı kendi üzerindeki her tür tasarruf hakkının kendisine ait olmasıdır. Eğer bir anayasa olacaksa, bu yeni ve demokratik bir anayasa olmalıdır. Bu anayasada Kürdistan'ın demokratik cumhuriyet olarak kabul edilmesi; Türkiye halklarıyla tam hak eşitliği temelinde olması ve Kürt halkının isterse, her zaman özgürce ayrılma hakkına sahip olduğu ilkesi yer almalıdır. Kürt halkının ayrı bir halk olarak tanımlanması ve tanınması görüşü, Demirel'in "Kürt realitesini tanıyoruz" diye söylediği boş sözlerden başka bir şey ifade etmez. Tıpkı anayasadaki "eşitlik ilkesi" gibi bu da tam anlamıyla biçimsel olarak kalır. Kaldı ki Türk anayasasında bir yer istemek merkezi otoritenin üstünlüğünü ve otoritesini kabul etmek demektir. Bu ise, Kürt ulusunu Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini reddetmeye götürür. Kürt ulusal kurtuluş hareketi hiç bir şekilde, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden vazgeçmemelidir.

Konferansın 9. maddesi PKK'nın sunduğu önerilere dayanılmıştır. Söylenen, PKK ve diğer Kürt örgütlerinin serbest siyasal faaliyette bulunma hakkının sağlanması; uluslararası gözetimde çift taraflı ateşkesin kabul edilmesi ve bu örgütlerin kendi dillerinde ajitasyonunu serbestçe yapması. Gerçi bunlar somut istemlerdir; ancak bunlar Kürdistan sorununun çözümüne bağlı istemlerdir.

Bir başka somut istemse ifade ve basın özgürlüğüdür. Bu istem de zaten tüm küçük burjuva literatürü boydan boya kaplamaktadır.

Uğur GÜNDÜZ

KÜRDİSTAN'IN KÖLELİK ZİNCİRLERİNİ KIRALIM

Kürdistan'ın bölgedeki devletlerce bölünüp-parçalanması ve ilhak edilmesi Orta-Doğu'daki en önemli tarihsel gelişmelerden biri oldu. Bu alanda meydana gelen gelişmeler Kürt ulusunun köleliği üzerine biçimlendi. Kürdistan'ı ilhak eden her devlet, bunu en güçlü yanı olarak gördü. Kürdistan'ı parçalayıp, ilhak eden Türkiye olsun, İran veya Irak olsun, bölgenin en güçlü ordularını bulundurmanın temel gerekçesi her zaman ilhak etikleri Kürdistan olmuştur. Dikkat edilecek olursa Kürdistan'ı ilhak eden devletler, aynı zamanda bölgede en güçlü ordulara sahipler. Bunun rastlantı olmadığı, rastlantı olmayıp, Kürdistan'daki varlıklarının sonucu olduğu açık olarak görülür. Kürdistan'ın bölünüp-parçalanması ve ilhak edilmesi, bölgedeki gerici-şoven devletleri Kürt ulusuna karşı ortak tutuma ve anlaşmalara götürmüştür. Çünkü devletlerin mevcut sınıflarının korunması, ancak ilhakçılık konusunun sürdürülmesi ile mümkündür, bu da ortak davranmakla sağlanabilmektedir. Bölgedeki ilhakçı

devletlerin militarizmini, şovenizmini ve faşizmini bununla açıklamak gerekiyor. Bu militarizm-faşizm-şovenizm ki bölgedeki devrimlerin önündeki en büyük engeldir. Kürdistan'ın ayrılması ile birlikte, gerici-faşist devletler güçlü ordularını ve militarizmlerini açıklamakta güçlük çekeceklerdir. Kürdistan'ın politik kuruluşu ile birlikte Türkiye-Irak gibi militarist güçlerin, militarizmi büyük darbe yiyecek; bu da, halkların toplumsal kuruluşunun yolunun açılması anlamına gelecektir.

Gerek Kuzey Kürdistan'da olsun ve gerekse Güney Kürdistan'da olsun militarist-faşist devletlerin militarist rejimleri en büyük darbeyi bu alanlarda yemiştir. T.C. militarizmi K. Kürdistan'da yediği darbeyi şimdiye kadar yememişti. Faşist T.C. ordusu hepimizin gözleri önünde ağır yaralar alıyor ve sürekli olarak yıpranıyor.

Mevcut askeri gücünün en büyük bölümünü Kürdistan'a gönderen devlet, sonuç alamayınca "özel ordu" oluşturdu. Bunların yanında Kürt işbirlikçilerinden oluşan 40

bin kişilik korucular ordusu var. Tüm bu büyük militarist güçler, Türkiye'ye istediği sonucu getirmiyor. Militarist güçlerin yıpranması derinleşiyor. Kürdistan'ın politik ve toplumsal kurtuluşunu engellemek için savaşa yalnızca askeri güçler sürülmedi, tüm burjuva politik ve toplumsal güçler de tüm cepelerde savaş içindeler. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin tüm olanakları ve güçleri seferber etmesinin nedeni, Kürdistan'ı elde tutmak içindir. Türkiye, şimdiye kadar, Kürdistan'ı ilhak etmeyi kendisinin en güçlü yanı olarak gördü; tüm dünyaya bu gücünü göstermek için de ulusal ayaklanmaları acımasızca bastırmıştır. TC Kürdistan'a karşı giriştiği büyük soykırımlarla sadece dünyanın sayılı militarist güçlerinden biri olduğunu göstermekte kalmadı, aynı zamanda dünyanın en zalim güçlerinden biri olduğunu da göstermiş oldu. Şimdiye kadar tüm dünyaya en güçlü yanı olarak gösterdiği Kürdistan'daki egemenliği büyük darbe yiyor; en güçlü yanı şimdi en zayıf yanını oluşturuyor.

Bu, Türkiye'nin Kürdistan'daki görünümüdür. Bir de Kürdistan'ın Türkiye'deki görünümüne bakalım.

Şimdiye kadar Kürdistan'ın bölünmesi-parçalanması ve ilhak edilmesi karşısında suskun kalan, suskun kalmakla burjuvalarının ilhak politikalarını onaylayan; kendi ülkelerini ilhaklardaki varlığına karşı mücadele vermeyen proletaryaya, aslında bununla kendisini sermayeye daha kalın zincirlerle bağlamış oldu. İlhakçı devletler, Kürdistan'da soykırım yapıp, buralara askeri güç göndererek ve konumlarını sağlamlaştırarak aslında; kendi topraklarındaki konumlarını sağlamlaştırdılar. Buna karşı

susan proletarya ise kendini sermayeye bağlayan zincirlerini yeniden üretmiş ve sağlamlaştırmış oldu. Eğer Kürdistan özgür değilse, o halde Türkiye proletaryası da özgür değildir.

Yakın zamana kadar Türkiye'nin şovenizmi, TC'nin Ege ve Kıbrıs konusundaki tavırlarıyla açıklanırdı; oysa ki Türkiye'nin şovenizmini esas olarak Kürdistan'daki varlığı ile açıklamak gerekiyordu. Türkiye proletaryası, köylüsü ve aydınları Kürdistan'ın ilhakı karşısında sustukları ve bununla kendi egemenlerinin egemenliklerini sağlamlaştırdıkları için istenilen bağımsız sosyalist gelişmeyi de gösterememiştir. TKP ve TİP'in "resmi sosyalizmi"nin temel nedenlerinden biri de Kürdistan sorununda Kemalist olmaları, yani şoven olmalarıdır. Her iki parti dışında MDD geleneğini sürdüren hareketlerin çoğu gene aynı sosyal-şoven konumunda

Ulusların kendi geleceklerini kendilerinin belirleme hakkını savunmak.

Bu hakkı kabul etmeyen ve Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğü için mücadele etmeyen sosyalist olabilir mi? Yada sosyalist olarak kalabilir mi? Kesinlikle hayır. Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğünü savunmak, sosyalist olmanın ve devrimci olmanın ve devrimci olarak kalmanın temel ölçütlerinden biridir.

Çünkü proletarya tüm ezilenleri, ezilen ulus da içinde, ezilmekten kurtaramadan, kendini kurtaramaz; sosyalizme ulaşamaz.

kaldılar. Kürdistan sorununun Kürtler tarafından gündeme getirilmesi ile birlikte; o zamana kadar ki bakış açıları değişmeye başladı. Ulusal sorunda Leninist bakış açısı giderek yaygınlaştı ve etkin konuma geldi. Sosyal-şovenizm halen işçiler arasında, köylüler arasında, aydınlar arasında etkilerini koruyor.

Sosyalist hareket içinde şovenizmden arınmanın ve demokrat olmanın bir ölçütü olarak Kürdistan sorunundaki doğru tavır gösterildi; sadece demokrat olmanın mı ölçütüdür. Ulusların kendi geleceklerini kendilerinin belirleme hakkını savunmak. Bu hakkı kabul etmeyen ve Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğü için mücadele etmeyen sosyalist olabilir mi? Ya da sosyalist olarak kalabilir mi? Kesinlikle hayır. Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğünü savunmak, sosyalist olmanın ve devrimci olarak kalmanın temel ölçütlerinden biridir. Çünkü proletarya tüm ezilenleri, ezilen ulus da içinde, ezilmekten kurtaramadan, kendini kurtaramaz; sosyalizme ulaşamaz. Kürdistan'ın özgürlüğü Türkiye'nin yalnızca demokrat geleceğinin değil; sosyalist geleceğinin de yolunu açacaktır.

Kürdistan kendi iradesi dışında zorla bölündü-parçalandı ve ilhak edildi. Zaten ilhakın anlamı budur. Kürdistan'ı ilhak eden devletler, kendi politik, kültürel ve toplumsal gericiликlerini ilhaklarda da uyguladılar. Kürdistan'ın örgütlenmesi, ilhacı devlete göre oldu ve bu örgütlenme gerici tarzda oldu. Bu örgütlenme Kürdistan'ın yok sayılması ve Kürt ulusunun inkârı temelinde gerçekleşti. Kürdistan ayrılma özgürlüğünü kullanmayla birlikte, yeniden demokratik tarzda örgütlenmeli ve sosyalizme ulaşmalı-

dır. Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal kurtuluş, diğer ifadeyle politik ve toplumsal kurtuluş iç içe geçmiştir.

Türkiye'nin Militarist-faşist rejimi ve tekelci egemenlik Kürdistan'ın politik ve toplumsal kurtuluşunun önünde engel olduğu gibi; aynı zamanda Türkiye halkının da toplumsal kurtuluşunun önündeki engeldir. O halde Türkiye proletaryası ve proleter komünizmi, Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadele ettiği gibi, Türkiye halklarının özgürlüğü için de mücadele ediyor ve etmelidir. Halkların toplumsal kurtuluşunu sağlayacak olan devrim mücadelesi hedefteki düşmanın ortaklığından ötürü, birleşik olmalıdır. Bunu defalarca söyledik. Kürt özgürlük hareketinde olması gereken bu tavır oluşmaya başlıyor. Kürdistan özgürlük hareketi artık Türkiye halklarıyla birlikte olmak istediğini söylüyor. Kürt ulusal hareketinin "birlik" yönünde propagandaya yapması karşısında Türkiye sosyalist hareketinin de Kürdistan'ın ayrılması yönünde propagandayı yükseltmesi gerekiyor. Enternasyonalizm işte budur. Biz proleter komünistler Marx'ın her zaman söylediği gibi, tüm önceki koşullar eşit olmak koşuluyla güçlü demokratik bir devletten yanayız, sosyalist bir devletten yanayız. Bunun için her zaman ÖZGÜR HALKLARIN-ÖZGÜR VE GÖNÜLLÜ BİRLİĞİNDEN YANAYIZ. Şimdi bunun koşulları her zamankinden daha olgundur. Ülkeler devrime ve kurtuluşa gebe dir. Yapılması gereken açıktır; devrimin ayrı cephelerde, ayrı mevsimlerde ve ayrı siperlerdeki güçlerini birleştirmek ve devrimin birleşik ordusu olarak harekete geçmektir. Gündem yazarının sözleriyle söyleyecek olursak "cephe ve siper birliği"ni oluşturmak dönemin temel devrimci görevidir.

Zafer AYDIN

SEÇİMLERDE DEVRİMCİ POLİTİKA VE REFORMİZMİN SEFALETİ

27 Mart'ta yapılan yerel seçimler, burjuvazi tarafından Ocak ayından beri ülke gündemine sokulmaya çalışıldı ve kısmen de başarılıydı. Tekelci sermaye, içinde bulunduğu ekonomik krize rağmen yaklaşık üç aydır seçim ekonomisi uyguluyor. Egemen sınıfın yerel nitelikteki bu seçimlere bu derece önem vermesinin nedeni, bu seçimlerde, kendi meşruluğunu tekrardan yaratmanın olanaklarını görmesidir. Gerek Kürdistan'da yaşanan ulusal başkaldırı, gerekse işçi sınıfı ve emekçi yığınların eylemselliğindeki yükselme ve yaygınlaşma, Türkiye'nin gündemini belirleyen ana konular halini aldı. Gündemi yeniden kontrolü altına alacak, yapacağı karşı-devrimci propagandayla ulusal ve devrimci hareketin tabanı durumunda olan ve sistemden ümidini kesmiş olan ezilen halk yığınlarını yeniden sisteme bağlayacak ve bu dayanaktan hareketle kendi meşruluğunu ilan edip daha pervasız saldırılarla, kitlesel katliam yöntemleriyle yurtsever-devrimci odakların, işçi ve emekçi halkın üzerine yönelecekti.

Hatırlanacağı üzere '91 seçimlerinde de benzer bir ortam yaşanmaktaydı. Bu süreçte de ÜKM yükselmiş ve Serhıldan boyutlarına varmıştı. Sol hareketin yoğun eylemsellik içinde olduğu bir dönemdi. Yine bu dönemde, işçi ve emekçi halk hareketinde yaygınlaşma ve nitelik sıçraması yaşanmaktaydı. Halk, iktidarda olsun ya da olmasın tüm burjuva partilerden uzaklaşmış ve devrimci saflara yönelmişti. Buna karşılık, karşı-dev-

rim cephesi daha hazırlığını tamamlamamış, yani kitle tabanını örgütlü bir hale sokamamıştı. Kısacası nefes boruları tıkanmıştı. Nefes almaya, bunun için de zaman kazanmaya ihtiyacı vardı. Ve daha yeni işbaşına gelmiş ANAP hükümeti erken seçime gitmek zorunda bırakıldı. Bu dönemde, teszczilli celişt başı Demirel, büyük bir kampanyayla "Büyük Demokrat" olarak halk kitlelerine sunuldu. Yanına da demokratiklik akseuarı olarak İnönü konuldu. DYP-SHP koalisyonu, nesnel durumu doğru tespit eden ülkenin iç savaşa doğru gittiğini gören burjuvazinin, geniş tabanlı bir hükümet kurma amacıyla iktidara getirilmişti. Bütün bu olaylar herkesin gözü önünde cereyan ederken, burjuvazi dahi gidişatı görüp ona göre hazırlığa girmişken, devrime önderlik iddiasıyla ahkâm kesen reformist çizgiler bu kanlı senaryoya alet olmuşlardı. Kimileri SHP'yi kimileri de bağımsız adayları destekleyerek, işçi ve emekçileri düzenin bu oyununa alet etmişlerdi.

91-94 sürecinde devlet zaman kazandı, eksikliklerini giderdi. Sivil faşist çeteleri örgütlü ve silahlı hale getirip ülke geneline yaydı. Teröristiyal savunma adı altında özel orduyu kurdu. Kürdistan'da koruculuk sistemini yaygınlaştırdı, muhbir ağını genişletti.

İçinde yaşadığımız iç savaş ortamı 91'den bu yana boyutlanarak ve derinleşerek devam ediyor. Burjuva ideologların, yazarların, medyanın, sanayicilerin, burjuva partilerinin, kısacası faşizmin tüm kurumlarının hemfikir olduğu iki

ana konu var: Türkiye ekonomisinin battığı ve önlenemeyen «terör...»

Doların hızlı ve önlenemeyen yükselişi, Türkiye'nin kredi itibarını tamamen yitirmesi, memur ve işçi maaşlarına zam yapılmaması bir yana, ödenemez hale gelmesi, yoğun olarak yaşanan işten atmalar, zorunlu izinler ve en son olarak Türkiye'nin dev şirketlerinin üretime ara vermesi, yeniden 70 sente muhtaç hale gelen devletin para bulabilmek için ülkenin değerlerini yok pahasına emperyalizme peşkeş çekmesi vb. Tek tek saymaya gerek görmediğimiz bu somut sonuçlardan da anlaşılacağı gibi Türkiye ekonomisi sifiri tüketmiştir. Bunu görebilmek için ekonomist olmaya gerek yok.

Bunun anlamı şudur: Yukarıda görüntülerini ortaya koyduğumuz ekonomik krizin faturasının emekçi halk yığınlarına kesilmesi emekçi halkı hızla, düzene karşı harekete geçirmekte, devrim saflarına katılmalarını hızlandırmaktadır. Öyle ki, sahibinin sözcüsü faşist burjuva basın bile şimdiden, seçim sonrası "sosyal barışın" tehlikeye gireceğinin "kara haber tellallılığını" yapmaktadır. Egemen sınıfı "kara haber tellallılığı"na iten gerçek, devrimin yakınlığını hissetmesidir. Tehlikeye giren ve "sosyal barış" olarak ifade ettikleri şey ise, kendi iktidar koltuklarıdır. "Sosyal barış" tehlikeye sokan "teröristler" ise, sömürücü sınıfın boyunduruğuna ve kapitalist düzenin kokuşmuşluğuna artık tahammül edemeyen işçi ve emekçi yığınları ve ulusal baskı ve aşağılanmaya karşı baş

kaldırılmış ezilen Kürt halkıdır. Kürt halkının ve ezilen halk yığınlarının bu mücadelesi, düzenin efendilerini köşeye sıkıştırarak yükselmekte ve yaygınlaşmaktadır.

Devrim kâbusları görmeye başlayan burjuvazi 91'de başarıyla icra ettiği manevrayı yeniden sahnelmeye kalkışmıştır. Ama bu sefer, manevra alanı daha da daralmış durumdadır. Geçen seçimlerde umut ışığı olarak gösterilen partilerin gerçek yüzlerinin kısa sürede ortaya çıkması ve emekçi halk kitlelerinin gözünde teşhir olmaları egemen sınıfın elini-kolunu bağlamıştır. Bu süreçte, 91 öncüsinden farklı olarak, emekçi halk sistemden kopuşu yığınlar halinde gerçekleşmiştir. Bunun farkında olan burjuvazi, herhangi bir parti ya da lideri umut kapısı olarak gösterememekte, sadece ve sadece "Şikâyet etme oy kullan" sloganıyla seçim politikasını ve içinde bulunduğu aczi ortaya koymaktadır. Bu durum, seçimlerin ne anlama geldiğini olabilecek en net bir şekilde ortaya koymaktadır: Seçimler, düzenin kendi kendini yenileme mekanizmalarıdır. Se-

çimler, düzen içi, dolayısıyla düzen için "çözümler"dir.

Biz Leninistler, ilke olarak hiç bir mücadele yöntemini reddetmeyiz. Bizim için asıl olan; üretilen politikanın, kullanılan yöntemin devrimi ne kadar yakınlaştıracığıdır. Buradan hareketle, içinde bulunduğumuz ve reformist çevrelerin ya da iç savaş dememeye yeminli çevrelerin dahi kabul etmek zorunda kaldığı iç savaş ortamında; burjuva düzenin çözülme, işçi ve emekçi yığınların düzenden kopma sürecine girdiği bugünkü ortamda, devrim güçlerini o büyük güne yaklaştıracak yegâne politika; boykot tavrıdır. Çözülme sürecine girmiş olan karşı devrim cephesinin yaralarını onmaz hale düzenden ümidini kesmiş olan ezilen yığınlarla en ileri düzeyde buluşmamızı sağlayacak, devrim güçlerinin önünü açacak tek doğru tavır boykottur.

Burjuvazinin hummalı bir şekilde seçim kampanyasını başlatmasıyla birlikte reformist, oportünist çevrelerde bir seçim yarışına girdiler. Düzgün bir sömürünün,

amansız bir baskının yaşandığı, Türkiye ve K.Kürdistan'da reformistlerin ana gündemi, bir anda, kimin Muhtar, kimin Belediye Başkanı olacağı oldu. Büyük bir yaygarayla ittifaklar oluşturuldu, bağımsız adaylar belirlendi. Şatafatlı polemiklerin hüküm sürdüğü bu esnada seçimleri boykot etmek reformistlerimizin, oportünistlerimizin ya aklına ya da işine gelmedi. "Seçimler elbette gerekli" idi. Seçimler, "Kitlelere ulaşmanın ajitasyon-propaganda yapmanın, örgütlenmenin araçları"ydı. "Bir muhtarımız olsa, Belediye Başkanı bizim adamımız olsa fena mı olur?"du. Tabii bu arada, boykot tavrını açıklayanlara cevap hazırды. Örneğin Özgür Gelecek Dergisi'nce yayınlanan TKP-ML MK imzalı yazıda "...sadece özel niyet ve kendi bilincine göre hareket eden ve ona uygun taktik belirleyen bir kişi ya da kişilerin objektif değil subjektif, marksist tavrı değil, sol sekte bir tavrı belirleyip-sergileyeceği açıktır" denerek, boykot tavrı belirleyenlerin toplumun içinde bulunduğu koşulları göz ardı edip kendi özel niyetlerine göre hareket ettiklerini, dolayısıyla sol-sekte olduklarını ifade etmişlerdi. Özgür Gelecek böyle derken Emeğin Bayrağı ise: "... seçim mücadelesi ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanma taktiği, geniş yığınların devrimci harekete çekilmesi, devrimci eğitim-örgütlenme ve hazırlığı bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Bu alanlarda da egemen sınıf ve burjuvazi ile dövüşmek, bunun gerektirdiği araç, yol ve yöntemleri yaratmak görev ve sorumluluğu küçümsenemez" ifadelerini kullanarak boykot tavrına karşı çıkmıştı. Reformist yelpazenin en sağında yer alan Toplumsal Dayanışma çevresinin seçimle-

re katılma arzuları daha yakıcıydı: "İşçi ve emekçi halkın kendi yerel yönetimlerine kavuşmasını istiyorsak, bu düzen içinde yapılacaklar ne kadar sınırlı da olsa yapacaklarımız var. Emekçilerin denetiminde ve onların kurumlarına dayalı alternatif belediyeler, emek belediyeleri, demokrasi belediyeleri diyorsak, bu adımı hep beraber atabiliriz" diyerek ezilen yığınları sandık başına çağırıyorlardı.

Boycot tavrını açıklayan biz Leninistler "mücadele biçimlerini küçümsemekle" "işçi ve emekçi yığınların ruh halini ve içinde bulunduğu koşulları anlayamamakla, "sol-sekterlik"le vs. suçlanmıştık. Kendilerinin dahi reddedemediği ve kirliliğe savaş gibi sınırsal özden yoksun tespitlerle dile getirdikleri iç savaş ortamında Emeğin Bayrağı'nın, Toplumsal Dayanışma'nın dahi halkın sistemden koptuğunu "Egemen sınıfların, yığınların tepkisinin pasif bir biçimi olan sandık başına gitme, oy kullanmama oranının (bunu zorlayan cezalar, koyan yasalara karşın) büyük artış gösterebileceği kaygısıyla 'Şikâyet etme oy kullan' kampanyaları açarak, yığınların düzenden uzaklaşmasını, frenleyerek önlemeye çalışması dikkat çekicidir." (Emeğin Bayrağı, Sayı:108) ve "Düzenin kilit kurumları ve sermaye diken üstünde" (Toplumsal Dayanışma, Sayı:17) biçiminde sözlerle ifade edebildiği bir ortamda biz Leninistlerin, kitleleri sistemden koparma ve sistemle tam bir hesaplaşmaya çağırarak boykot tavrı "sol-sekterlik" ya da "nesnel durumu anlamamak" oluyor(!) Biz Leninistler, tek başımıza kalsak dahi doğruları savunmanın gerekliliğinin bilinciyle proletaryanın bağımsız sınıf siyasetini ortaya koymanın ifadesi olan boykot tavrını savun-

maktan bir adım bile geri atmadık. Biliyorduk ki; tarih bizi haklı çıkaracaktı. 91 seçimlerinde haklı çıkardığı gibi...

Sol hareketin boykot tavrını takınması için fazla bir zaman geçmesi gerekmedi. Ancak, sol hareket içinde, boykot tavrını takınmanın nedenleri ve biçimleri farklı farklı oldu. Seçimler karşısında takınılan tavrın daha iyi anlaşılması için son üç aylık sürecin ikiye ayrılması gerekiyor. Süreci ikiye ayıran olgu; DEP'in seçimleri boykotudur. DEP'in seçimleri boykot açıklamasından önce iki temel politika göze çarpıyordu: Bunlardan birisi Leninistlerin ortaya koymuş olduğu ve önceden de gerekçelerini kısaca ifade ettiğimiz boykot tavrı, diğeri ise tüm sol anlayışların aşağı yukarı aynı gerekçelerle ve benzer biçimler altında seçimlere katılma tavrıydı. Reformizm, seçimlere katılmaya dünden razıydı ve bağımsız adaylar çıkarmadaki asıl amaçları; açıkça anlaşılacağı üzere düzenle bağlarını sağlamlaştırarak yerel "mezvi"ler elde etmekte. ... Seçimlere sosyalist, devrimci-demokrat, yurtsever güçlerin içinde yer aldığı üç parti katılıyor: SBP (Birleşik Sosyalist Alternatif adıyla Emek, Kurtuluş, Yeni Yol, ve bölgesel düzeyde Yeşiller ittifakı olarak), İP (TSİP ile ittifak halinde) ve DEP ayrıca Emeğin Bayrağı ve İşçinin Yolu ittifakı, Devrimci Yol, SİP, Devrimci Proletarya, Özgürlük Dünyası gibi çevre ve örgütlenmeler de bağımsız adaylarla seçime katılma hazırlıkları yapıyorlar" (Toplumsal Dayanışma, Sayı:17) diye haber veriyorlardı. Ve yine Toplumsal Dayanışma adı geçen sayısında: "Tren henüz kaçmamıştır! Kaçtırmayalım! Temsilcisi, savunucusu olduğumuz emek güçlerini kendi belediyelerini oluş-

turmaktan yoksun bırakmayalım" yakarılarıyla "temsilcisi"(!) bulunduğu işçi ve emekçi yığınlarına sesini duyurmaya çalışırken diğer bir seçim ittifakının temsilcisi olan Emeğin Bayrağı'nda: "... Ayrıca belirtmeliyiz ki, kazanılan şehir ve belde yönetimleri, muhtarlıklar, kapitalizm koşulları altında yığınların yararına bir çok şey yapabilecekler, yığınların direncini güçlendirebileceklerdir." belirlemesiyle Toplumsal Dayanışmanın tespitlerinin farklı kelimelerle tekrarı yapılmış oluyordu.

Seçimler için fazlaca enerji harcanmaması gerektiğini öne süren Mücadele Gazetesi, burjuva partilerinden aday olsa dahi, anti-faşist nitelikler taşıyan ve kendiliğinden altına alabileceklerine kanaat getirdikleri adayları destekleyebileceklerini söylüyorlardı. Özgür Gelecek ise, yukarıda alıntı yaptığımız yazının devamında "Bu ilkelerden hareketle yerel seçimleri devrimimizi hızlandırmanın bir aracı olarak kullanabiliriz. Ki, bugünkü özgülde doğru taktiğin 'boykot' değil bağımsız adaylar göstererek seçime katılmak olduğunu da hemen belirtelim." demişti. Bu süreçte PKK'nın tavrı seçime girmenin koşullarını sonuna kadar zorlamak ve eğer "demokratik" ortam sağlanırsa devrimci yurtsever adayları desteklemek doğrultusunda biçimlenmişti.

Kimileri düzenle bağları sağlamlaştırmak, kimileri ise düzenden faydalanmak amaçlarıyla hareket etmiş olsalar da pratikte geldikleri nokta aynıydı. Ürettikleri politikalarla ezilen yığınları tekrardan sisteme bağlama noktasında çakişiyorlardı. Bu gidişatı değiştiren olgu; PKK'nın, katılmaya niyetlendiği seçimlerden zararlı çıkacağıni kavraması ve doğru tavır olan boy-

kot tavrına gelmesi oldu. Ancak, PKK'nin boykot tavrını açıklamasının gerekçeleri, Leninistlerin baştan itibaren ortaya koymuş olduğu gerekçelerden farklıydı. Bizim seçimleri boykot taktiği izlememi- z dayanağı; burjuva düzenin çözümlene, ezilen yığınların ise düzenden kopma sürecine girmiş olmalarıdır. Yani bizzat, yaşanan iç savaştır.

Buradan hareketle boykottan güttüğümüz amaç; Sistemden umudunu kesmiş halkın, sistemle olan köprülerini tamamen atma sürecini hızlandırmak ve böylece burjuvazinin meşruluk kazanma çabalarını boşa çıkartıp onu, içinde yüzdüğü krizle başbaşa bırakmaktır. PKK'de ise bu dayanak ve amaçlar açıkça görülüyor. Bizi büyük bir kararlılıkla, yalnız başımıza kalmamıza rağmen boykot tavrında ısrar etmeye iten olgu; teorik-ideolojik perspektifimizdeki netliktir. PKK ise aynı sonuca ancak, pratik sürecin dayatması sonucu gelebildi. Ulusal-devrimci hareketin, yığınların düzenden kopma sürecini keskinleştirecek boykot tavrını açıklayabilmesi için

egemen sınıf tarafından, seçime girebileceği olanak ve ortamdan mahrum bırakılması gerekti.

Egemen sınıfın dayatması sonucu DEP'in aldığı boykot kararı, bir çok sol akımın seçim tavrının değişmesine neden oldu. İşçi sınıfının önderi olduğunu söyleyen ve proletaryanın bağımsız sınıf siyasetini izlediği iddia edenlerin boykot yönündeki açıklamaları birbiri peşi sıra gelmeye başladı. İçinde yaşadığımız proleter devrimler çağında ulusal hareketin, sınıf savaşımına önderlik edemeyeceği bir gerçektir. Buradan adını andığımız ve anamadığımız tüm çevreler, bu bilimsel gerçeği her fırsatta dile getirmekten çekinmemektedirler. Oysa, pratikte yaşanan odur ki, bütün çevreler "ulusal hareket proletaryaya önderlik edemez" diye diye ulusal hareketin ardından sürüklendiler. Bunun nedeni, yukarıda belirttiğimiz bilimsel ve tarihsel saptamanın yanlışlığı değil, bu anlayışların politik gerilliklerdir. Bu anlayışlardan bazıları zaten reformistlikte tutarlı olduklarından, bazıları da devrimci çizgilerini marksist-leninist bir ideolojik

perspektifle beslemediklerinden dolayı ister istemez sürüklenmişlerdir.

Aslında, önderlik iddiasında bulunanlar için, kendi bağımsız politikalarında tutunamayıp, başka bir siyasetin peşi sıra sürüklenmek, akla gelebilecek en olumsuz durumlardan biridir. Ancak, süreç halinde ortaya koymaya çalıştığımız sürüklenme devrimci yönde olduğu ve devrimin çıkarlarına hizmet ettiği için biz Leninistlerin bakış açısına göre, yine de olumlu olmuştur.

Biz Leninistler, her zaman olduğu gibi 27 Mart yerel seçimleriyle ilgili politikamızı belirlerken de yalnız kalmak pahasına da olsa proletaryanın bağımsız sınıf politikasını ortaya koymaktan taviz vermedik; işçi sınıfının çıkarlarının savunuculuğunda ısrarlı olduk. Gelinek noktada, bizim bu ısrarımızda ne kadar haklı olduğumuz bizzat yaşamın gerçeği tarafından doğrulandı. Ve reformizm, bizzat yaşamın bu gerçekleri tarafından, istese de istemese de, bizim en baştan itibaren tutarlı biçimde savunduğumuz taktiği savunmaya itildi. Ders almazını bilenler için, bu süreçten çıkarılacak oldukça önemli dersler vardır. Önderlik iddiasıyla ortaya çıkanlar için önemli olan, pratiğin dayatıklarını onaylamak değil, içinde yaşanan koşulları ve sürecin gelişme dinamiklerini, yerinde, zamanında ve doğru tespit edip, buradan hareketle, marksist-leninist bilim ışığında işçi sınıfı ve emekçi yığınların önünü açacak ve devrimi yakınlatacak politikalar üretebilmektir. Bu bağlamda, Türkiye devriminin önderi olma iddiasıyla ortaya çıkanlar, önderlik sınavında bir kez daha sınıfta kalmışlardır.

Ozan İPEK
Deniz SOYLU

DEVİRİMCİ ÖNDERLERİNİ KORUMASINI BİLMİYEN İŞÇİ SINIFI İKTİDAR YÜZÜ GÖREMEZ

Proletarya, özel mülkiyet ve kapitalist üretim araçları karşısındaki sınıfsal konumu gereği, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verecek ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini kuracak olan gerçek ve tek devrimci sınıftır. Proletaryanın temel hedefi, sınıfları ortadan kaldırmaktır; bu amacına özel mülkiyeti ortadan kaldırarak ulaşabilir. Tüm ezilenleri ezilmişlikten kurtarmadan, kendisini kurtaramayacağını bilen proletarya, bu nedenle tüm ezilenleri ezilmekten kurtarmak için de mücadele verir. Bu ise ancak onlara önderlik ederek ve eski üretim biçimini ortadan kaldırarak olanaklıdır. Dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelmek! işte proletaryanın tarihsel görevi!

Proletarya tarihteki devrimci rolünü neredeyse 150 yıldır oynuyor. Komün, Ekim, 40'lı yıllar ve İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonraki yıllarda proletarya önder devrimci rolünü yerine getirdi. Ekim Sosyalist Devrimi ile kapitalizmden-komünizme geçiş çağını ya da diğer bir ifade ile proleter devrimler çağını başlatan sınıf, devrimci sınıf olan proletaryadır.

Proletarya teoride olduğu gibi pratikte de devrimci ve önder bir rol oynamıştır.

Proletaryanın teoride değil, ancak; pratikte önderliği her zaman böyle olmamıştır. Özellikle son otuz yıl boyunca pratikte devrimci rolünde zayıflama oldu. 30 yıldır Orta-Doğu ve Latin Amerika'da yükselen devrimlerde proletarya pratik olarak önder rol oynayamadı. Bu alanlarda devrimci rolü sol devrimci hareketler oynadı. Hiç şüphesiz sol devrimci hareketlerin tümü proletaryanın dünya çapındaki sosyalist hareketinden etkilenmişlerdir, ancak bu hareketlere proleter hareket demek olanaklı değildir. Proleter sınıfsal konumdan uzak olmalarına rağmen, buralarda devrimi yapanlar ve yürütenler sol devrimci hareketlerdir. Sol devrimci hareketler esasen, proletaryanın sosyalist ideolojisinden ve uluslararası etkin konumundan etkilenen devrimci küçük burjuva hareketlerdir. Sınıfsal konumları küçük burjuva olmakla birlikte, sol devrimci hareketlerle marksizm-leninizm arasında bir "Çin Seddi" olmamıştır. Küba örneği bunun en iyi kanıtıdır. Küba'da olduğu gibi tüm Latin Amerika'da ve Orta-Doğu'da ve 80'li yıllara kadar Türkiye'de faaliyet sürdüren Komünist-sosyalist partiler "resmi" partiler durumunda bulunuyorlardı. Resmi komünistlerin hemen hemen tüm ülkelerde proletaryanın dev-

rimci öncü konumundan uzaklaşmışlardı. Resmi komünist partiler, Avrupa'da "euro komünizm" biçiminde kendini gösterirken ve tam anlamıyla proletaryanın kurtuluş davasına ihanet içindeyken; bağımlı ülkelerde ise egemen burjuva sınıf ile ya uzlaşma içindeydiler ya da pasifizme batağına batmışlardı. Sosyalist ülkelerin önemli kesiminde ise aynı zamanda iktidar partisi olan komünist partileri, proleter ve sosyalist konumlarından uzaklaşıyorlardı. Bu durum, komünist partileri iktidar partisi konumundan uzaklaştırırken, aynı zamanda sosyalizme de büyük zararlar verdi.

Böylece Lenin'in 1900'ü yılların başında İkinci Enternasyonal partileri için kullandığı "resmi Sosyalist Partiler" sözü belli bir anlamda son 30 yılın komünist partileri için de geçerli olmuştur. Bu partilerin tümü geçmişlerinde devrimci rol oynarken, sosyalizm yüzyılımızın tek sürükleyici gücü iken ne oldu da sözünü ettiğimiz yıllarda dünyayı değiştirme görevinden geriye düşüş oldu. Dünyadaki toplumsal gelişme geçen yüzyılın sonlarında olduğu gibi "evrimci" bir evreye mi girdi? Hiç kimse bunu ileri süremez. Emperyalizm kendi varlığı ile birlikte sosyalizmin ön koşullarını sürekli olarak olgunlaştırmıştır. Emperyalizmin, nesnel olarak sosyalizmin ön günü olması son 30 yıl boyunca devam etti.

Emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak sosyalizme geçiş için nesnel anlamda olgun duruma gelmişken; proleter devrimlerin tüm koşulları sürekli olarak olgunlaşmışken; komünist partilerin "resmi komünist partileri" konumuna düşmelerinin en önemli nedeni tarihin gelişimine ayak uyduramamaları ve marksizm-leninizmden uzaklaşmaları oldu. Avrupa'daki komünist partilerinin, proletaryanın kurtuluş davasına ihanet etmelerini anlamak mümkündür; çünkü bu partiler burjuvalaşma yoluna giren "aristokrat proletaryaya" dayanıyorlardı. Burjuvazinin çanak yalayıcısı durumuna geldiklerinden beri, burjuvazinin sömürüsüne ve egemenliğine karşı bir tutum koymadıkları gibi; burjuva egemenliğe ve burjuva topluma razı oldular. Emek-sermaye çelişkisinin keskin olduğu bağımlı ülkelerdeki komünist partilerin tüm bu çelişkilere rağmen, burjuvazinin egemenliğini kabul etmeleri, ancak bu partilerin proletaryanın devrimci sınıf konumundan uzaklaşmalarıyla ve proletaryanın devrimci ideolojisinden uzaklaşmalarıyla açıklanabilir. Latin Amerika'da olsun Asya'da olsun komünist partileri

varken; onların dışında doğan devrimci sol örgütlerin gelişmeye damgasını vurmasını ancak bununla izah edebiliriz.

Proletaryanın devrimin öncü sınıfı ve devrimin motor gücü olduğu sınıfsal bir gerçekliktir, felsefi bir gerçekliktir. Ancak; teoride bir gerçeklik olan bu konum her zaman pratikte de aynı olmuyor. Latin Amerika gerçeği bunun böyle olmadığını gösterdi. Proletarya pratikte gerçek devrimci önder sınıf olarak davranmazsa, öncülüğü yalnızca teoride kalır. Bilinmelidir ki önderlik pratik bir iştir. Önderlik demek, dünyayı değiştirme eylemine doğrudan katılmak demektir. Eylemleri ile eski dünyayı yıkmaya işine girişmeyen bir sınıf öncü sınıf olamayacağı gibi, devrimci sınıf da olamaz. Bunun için sınıfsal konumu ile gerçek devrimci sınıf olan proletarya, pratikte de konumuna uygun davranmalı, dünyayı kurma işine eylemleriyle katılmalıdır.

Biz, yakın dönemde komünist partileri dışında, sol devrimci hareketlerin ortaya çıktığını ve belli alanlarda gelişmeye damgalarını vurduklarını söylerken; bunu belirtmekle proletaryanın devrimci konumundan ve devrimci ideolojisinden etkilenen sol devrimci hareketlerin de dünyanın devrimci değişiminde rol oynadıklarını söylemiş oluyoruz. Pratikte olan da budur. Latin Amerika'nın, Asya'nın ve Afrika'nın devrimci değişiminde rol oynayan ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sol devrimci hareketlerin oynadıkları devrimci rolü kim inkâr edebilir ki. Yüzyılımızın en etkin ve sürükleyici gücü olan sosyalizm, sol devrimci hareketlerle kendine yeni bir devrimci güç kazanarak dünyayı değiştirme görevini daha etkin biçimde yerine getirebilir.

TÜRKİYE PROLETARYASININ DEVRİMCİ ÖNDERLİĞİ

Türkiye işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak Ekim Devriminden sonra ortaya çıkmakla birlikte, daha sonraki yıllarda bağımsız güç olma konumunu sürdürememiştir. İlk örgütlü komünistler Ekim Devriminden etkilenerek olumlu çıkış yapmalarına rağmen; ilk komünist önderlerin Kemalist diktatörlük tarafından katledilmeleri sonucu komünist hareket tasfiye oldu. Daha sonraki yıllarda kalan komünistler hareketi teorik ve pratik olarak götürmek için çabalara girişmekle birlikte; bu çabalar gelişmelere ayak uydurmaya yetmemiştir. İdeolojik olarak Kemalizmden ayrışamayan komünist hareket, tasfiye yıllarından sonra Kemalizm'in yedeğine düşmüştür.

60'lı yılların sonlarında TİP varken TKP varken,

bunların dışında devrimci örgütler olarak THKO ve THKP-C'nin ortaya çıkmasının nedenleri, Latin Amerika ve Orta Doğu'daki nedenlerin aynıdır. Bizdeki komünist partisi ve işçi partisi, yüzyılın başındaki İkinci Enternasyonal partileri gibi "resmi sosyalizmi" temsil ediyorlardı. Devrimci gelişme, işte bu "resmi sosyalizmin" dışında oldu. THKO ve THKP-C proletaryanın devrimci konumundan ve marksizm-leninizmden etkilenmiş sol devrimci hareketlerdi. Bu devrimci örgütler yalnızca proletaryanın devrimci ideolojisinden etkilenmekle kalmamış, bu ideolojiyi aynı zamanda benimsemişlerdi. Henüz proletaryayı tam anlamıyla kucaklamamakla birlikte, oynaması gereken devrimci rolü oynuyorlardı. Türkiye ve Kürdistan'da gerçek bir devrim mücadelesi bu örgütlerle başladı ve daha sonra gelişti ve oturması gereken sınıf temelini ve bilimsel sosyalist ideoloji temelini oturdu. Leninist Parti bu devrimci misyona dayanıyor.

Türkiye işçi sınıfı pratikte etkin rolünü 60'lı yıllardan sonra oynadı. İlk önceleri kendiliğinden bir biçimde gelişen mücadele, zamanla sosyalizmle birleşerek, kendisi için mücadele düzeyine ulaştı. 15-16 Haziran büyük işçi eylemleri, proletaryanın devrimin gerçek önder sınıfı olduğunu göstermek açısından da öğretici olmuştur. Büyük işçi eylemiyle ortaya çıkan mücadeleciler işçi geleneği daha sonraki yıllarda kendisini daha belirgin olarak gösterdi. Tüm bu yıllar boyunca proletaryanın savaş kapasitesi pekişti. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının diğer bağımlı ülkelerin proletaryasından önemli bir farkı, sosyalizm mücadelesini Leninist Parti ile vermesidir. Bu da, proletaryanın devrimin öncü sınıfı olarak pratikte de bu konumunu sürdürmesi için belirgin bir özelliktir.

Türkiye proletaryası bu ileri konumuna rağmen, kendi içinde önemli zaafı da barındırıyor. Bu zaaf yazımızın başlığında ifade edildi. Türkiye-Kürdistan proletaryası kendi devrimci önderlerini koruyamamıştır. Bilindiği gibi Alman proletaryası bu yıl 80 bin kişi ile devrimci önderler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in ölüm yıl dönümlerinde anma eylemi gerçekleştirdi. Bunu öğrendiğimiz zaman çok sevindik. Alman proletaryasının, beyaz terör tarafından katledilen kendi önderlerini anması, geçmişte işlediği hatayı bir yerde düzeltmek anlamına gelir. Bunun diğer bir anlamı da Alman halkının sosyalizme yönelişini göstermesidir. Alman proletaryasının bu iki devrimci önderi katledildikleri zaman, onları koruyamadığı zaman Lenin, Alman proletaryasını sert biçimde eleştirir. Devrim-

ci önderlerini korumasını bilmeyen Alman proletaryası, daha sonraki yıllarda devrimci kazanımlarını da koruyamamış ve iktidara gelme olanaklarına sahipken, iktidara faşistler gelmiştir. Lenin'in Alman proletaryasını kendi devrimci önderlerini koruyamadığı için sert biçimde eleştirmesinin ne kadar yerinde olduğu faşizm iktidara geldiği zaman anlaşılmıştır. Kendi devrimci önderlerini korumasını bilmeyen proletarya iktidar yüzü göremez. Devrimci önderlerin her zaman yetişmediği ortadadır. Her zaman çıkmayan ve zor yetişen devrimci önderler, burjuva terörü karşısında korunamadı mı bundan sosyalizm büyük zarar görür. Tarihi gelişimini ve kitlelerin geleceğini belirleyen kişiler değildir, ancak gerçek önderler söz konusu dönemin temsilcileridir. Devrimci önderlerin tarihte oynadıkları belli bir rol vardır. Bunu da kabul etmek gerekir.

Türkiye-Kürdistan proletaryası da bir zamanlar Alman proletaryasının işlediği hataları işliyor. Proletaryamız ne devrimci önderleri olan Denizleri, Mahirleri koruyabildi ne de daha sonraki yüzlerce devrimci insanını. Proletaryanın devrimcilerin katledilmeleri karşısındaki kayıtsızlığı halen sürüyor. Bu proletaryanın en belirgin hatasıdır. Devrimci örgütlere yönelik bir dizi operasyonlar yapıyor ve bu operasyonlar sonucu binlerce insan yakalanıyor, tutuklanıyor, işkence görüyor, idam ediliyor, sakat bırakılıyor ve katlediliyor. Bu durum işçiler tarafından, söz konusu örgütlerin sorunu olarak görülüyor. Oysa bu sorun proletaryanın sorunudur. Burjuvazinin katlettiği devrimciler proletaryanın kurtuluşu için savaşıyorlar, tutuklanıyor, idam edilen, işkence gören proletaryanın kendi devrimci evlatlarıdır, darbe yiyen proletaryanın devrimci politik örgütlenmesidir. Tüm bunlar proletaryaya karşı yapılmıştır. Devrimci yayınlar basılıyor, yazarları, muhabirleri öldürülüyor, yazı işleri sorumluları onlarca yıl cezaya çarptırılıyor, yayınların çıkışı engelleniyor, işçilerimiz bunu söz konusu baskıya uğrayan insanların "kişisel sorunu" olarak görüyor. Soruna böyle bakmak ve böyle söylemek demek, burjuvazinin o pis ağızla konuşmak demektir. Gerçek olan, burjuvazinin, faşizmin yayınlara yönelik olarak yaptığı baskının amacı proletaryayı susturmaktır, proletaryayı sindirmektir ve proletaryayı kendi egemenliği altında tutmaktır.

Şimdiye kadar onlarca devrimci faşizm tarafından açık olarak infaz edildi ve gözaltında kaybedildi. İşçiler bu katliama gereken tepkiyi göstermediler. Her halde katledilenler ve gözaltında kaybedilenleri onların "kişisel sorunu" olarak görüyorlar.

Proletaryanın böyle düşünmesi ve davranması politik cinayettir. Eğer faşizm her seferinde yeni yeni katliamlara girişiyorsa ve katliamının kapsamını genişletiyorsa bunun nedeni, faşizmin yaptıklarının cezasız kalmasıdır. Faşizmin, yaptıklarının cezasını görmezse, bundan cesaret alarak katliamlarını daha da artırır. Bu ceza devrimci örgütlerce veriliyor. Esas olarak proletaryanın kitlesel olarak bu cezayı vermesidir. Faşist devlet iktidarının katliamları karşısında yapılması gereken en doğru tavır, proletaryanın sokaklara çıkması ve devrimci gösterilerle ve zor araçlarını kullanarak faşist devlete gereken yanıtı vermesidir. Bu konuda atılan adımlar çok yetersiz. Reformistler ve burjuva sendikacıları, kitlelerin önündeki asıl engeldir. Onlar, kitlelerin sokağa çıkmasını önlemek için tüm güçlerini kullanıyorlar, devrimci işçilerse tersine kitleleri sokağa dökmek için tüm güçlerini kullanmaktadırlar. Proletarya devrimci önderlerine sahip çıktığı zaman, işte o zaman gerçekten iktidar yüzü görebilir. Bu bir iktidar mücadelesidir, bu bir kurtuluş mücadelesidir.

Türkiye proletaryasının en belirgin zaafından biri de Kürdistan sorunu karşısındaki suskun tutumudur. Türkiye proletaryası Kürdistan parçalanıp ilhak edildiği zaman TC'nin ilhak politikasına karşı tavır koymadı. Kürt ulusu soykırıma uğradı, gene proletaryadan ses çıkmadı. Bunun nedeni, burjuvazinin proletarya üzerindeki ideolojik egemenliğidir, kemalizmin şovenizmidir. On yıllar boyu proletarya adına yola çıkan "resmi sosyalizm" ise Kürdistan sorununda sosyal-şoven bir politika izledi. Gerçek devrimci örgütlerin, Leninist güçlerin ortaya çıkışı ile sosyal-şovenizm belli bir anlamda kırılmakla birlikte, halen bunun etkileri devam ediyor. Faşist devlet iktidarı Kürt halkına karşı "topyekûn savaş" açıp, bu savaşı tüm cephelerde yürütmesine ve bunun sonucu Kürt halkı en ağır silahlarla dövülmesine rağmen proletaryanın suskunluğunu sürdürmesi kendini sosyal-şovenizminden tam anlamıyla arındıramadığını gösteriyor.

Türkiye proletaryası ne zaman ki Kürdistan'ın ayrılma özgürlüğünü kesin olarak savunur ve ne zaman ki Kürt halkıyla birlikte mücadele ye girer, işte o zaman devrim yüzü görebilir, iktidar yüzü görebilir.

Dünyanın devrimci dönüşümünü sağlayabilecek gerçek tek devrimci sınıf olan proletarya, bu görevini, devrimci önderlerine sahip çıkarak; tüm ezilenleri ezilmişlikten kurtararak yerine getirebilir.

Özgür ZORLU

SİLAHLI TARIM İŞÇİLERİ: ZAPATALAR

Uzun zamandır Meksika, az gelişmiş ülkeler içinde en "istikrarlı" ekonomiye sahip ülkeler arasında adını duyuruyordu. İktidardaki Salinas hükümeti bütün geri bırakılmış ülkelere örnek gösteriliyor, bu Hükümetin "cesaretinden", uyguladığı özelleştirme politikalarının "başarısından" imrenilerek bahsediliyordu. Burjuva basın tekelleri, Meksika hakkında bunların dışında "bilgi" vermiyordu. Özelleştirme uygulamalarının faturası halka çıkmıyor muydu? Ülkedeki işçi ve emekçi yığınları hangi koşullarda yaşıyorlardı? Tepkilerini nasıl dile getiriyorlardı? Bütün bu sorular, burjuva basın sütunlarında yanıtız bırakılıyordu.

Oysa, bu süslü madalyonun bir de arka yüzü vardı. Meksika'da işsizlik oranı, resmi verilere göre bile %18 idi. Gerçek rakamın çok daha yukarıda olduğu kuşku götürmez. 2-3 milyon Meksikalı işçi, çalışabilmek için ABD'ye göç etmek zorunda kalmıştı. Ülkedeki yiyecek tüketimi büyük ölçüde düşmüştü. Nüfusun %40'ı normal yoksulluk sınırının altında yaşa-

maktaydı. Dünyanın en borçlu ülkeleri arasında gösterilen Meksika'da nüfus artışı da korkunç boyutlara ulaşmıştı. Öte yandan Meksika, ABD, Almanya ve Japonya'nın ardından en çok sayıda milyardere sahip olan ülkeldi. Kısacası, burjuva basın tekellerinin allayıp pulladığı görüntünün ardında; bir avuç para babasının sefahatıyla, geniş işçi ve emekçi yığınlarının sefaleti gerçeği saklanmıştı.

Meksika'da işçi ve emekçi yığınlar, kendilerine dayatılan yoksulluğa, alçaltılmaya karşı tepki duyuyor ve yer yer bu tepkiyi dile getiriyorlardı. 17 Aralık 1993 günü 35 bin kişinin katıldığı büyük bir yürüyüş düzenlenmişti. Meksika'da 22 bin öğretmen iki aydır grevde bulunuyordu ve bu durum, binden fazla okulun kapanmasına yol açmıştı. Öğretmenler ve öğrenci aileleri, hükümet binasına kadar birlikte yürümüşlerdi. Ülkede yapılan yerel seçimlerde işçi ve emekçi yığınların hoşnutsuzluğunun bir ifadesiydi; muhalefet partileri güç kazanıyordu.

Bütün bu zor koşulların yanında, son dönemde

Meksika Halklarının gündemine sokulan büyük bir bela daha vardı: NAFTA. Yani, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Antlaşması. Bu antlaşma sayesinde ABD, Kanada ve Meksika arasında gümrük duvarları kalkacak, bu ülkeler birbirlerinin pazarına serbestçe girebileceklerdi. Yani bu üç ülke, tek pazar haline gelecekti.

Bilindiği gibi kapitalist emperyalizmin yaşadığı bunalım, yükselen bir evresindedir. Bu bunalımdan büyük emperyalist ülkeler de nasibini alıyor. Emperyalist dünyanın devi olan ABD, gerçekte, boğazına kadar borca batmış dünyanın en borçlu ülkesi durumdadır. Ekonomik koşulların giderek kötüleşmesi, sosyal uçurumun derinleşme-

si ve ahlaki yozlaşmanın aldığı korkunç boyut "Rüyalar Ülkesinde" yaşayan işçi ve emekçi yığınlarını da huzarsuz etti. Aruk onlar da geleceklere umutla bakmıyorlar. Emperyalist patronlar, bu durumdan çıkış yolu olarak; krizin faturasını geri bırakılmış ülkelere kesmeye çalışıyorlar. NAFTA olarak bilinen bu antlaşma da, ABD'nin bu amaçla Meksika ve Kanada'ya dayattığı soygun belgesidir.

Ülkeler arasındaki ticaretin serbestleştirilmesi demek, söz konusu ülkelerin birbirlerine uyguladıkları gümrüğü kaldırmaları, dolayısıyla, ürettikleri ürünleri birbirinin pazarına, hiçbir engelle maruz kalmadan pazarlayabilmeleri demektir. Bu durum; söz konusu ülkelerden sermayesi güçlü olanın, diğerinin pazarını kendi ürünleriyle işgal etmesi sonucunu doğurur. ABD Sermayesi, NAFTA sayesinde Meksika ve Kanada pazarlarını tamamen kontrol altına alacaktır. ABD tekellerinin sahip olduğu gelişmiş teknoloji sayesinde üretilen nispeten kaliteli ve ucuz maliyetli ürünler, Meksika mallarının alıcı bulmasına olanak veremeyecektir. Bu durum, Meksika sanayisinin iflasına ve bu ülkenin, tamamen ABD denetimine girmesine yol açacaktır. Ekonomisi tamamen ABD'ye bağı hale gelen bu ülkede, kapanan fabrikaların ve işsizlerin sayısı, bugünkünden bile yüksek boyutlara ulaşacaktır. Meksika'da sadece sanayi değil, tarım sektörü de iflas edecektir. Sübvansiyonların indirilmesi, hatta yasaklanması doğrultusunda yapılan dayatmalar, tüm Meksika halklarının yanı sıra, tarım emekçilerinin de yoksulluk, sefalet ve ölümlerle yüz yüze bırakılması demektir.

Zapatalar tarafından esir edilen Chiapas eski valisi, emekli general Absalon Castellanos.

Tüm bu dayatmalar karşısında, dünya emekçi halklarına moral veren onurlu bir tepki geldi Meksikalı tarım işçilerinden; onlar, artık silahlı tarım işçiletiydi; Zapatalar diyorlardı kendilerine....

Zapataların, dünya emekçi halklarına moral ve güç vermesinin nedenleri çeşitlidir. 1980'lerin sonlarında, dünya sosyalist sisteminde ortaya çıkan gelişmeler, çalkantı ve çatışmalar emperyalist sistemin, kendi çöküş sürecini hızlandıran bir etkenden geçici bir süre için kurtulması anlamına geldi. Bu geçici durum, emperyalist devletlerin iyice pervasızlaşmasına yol açtı. Dünya halklarını tam bir boyunduruk altına alma operasyonuna giriştiler. Bütün dünyadaki ezilen halkların mücadelesini sindirilmeli ve etkisiz hale getirilmeli. Bu amaçla, özellikle de silahlı mücadele veren hareketlerin üzerine acımasızca gidildi. Emperyalizme karşı direnen hareketlere yönelik, "küçük reform kınımlarıyla evcilleştirme" politikası izlendi. Gerilla hareketlerine "ateşkes" ve "silah bırakmak" dayatıldı. Kolombiya, El Salvador, Güney Afrika ve Filistin'deki gerilla hareketleri uzlaşma masasına yatırıldı.

Sosyalist Blok'ta yaşanan gelişmeler, bir yandan ezilen halkları emperyalizmin pervasız saldırıları karşısında önemli bir müttefikten yoksun bırakırken öte yandan, bu halkların emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşta esas olarak kendi güçlerine güvenerek hareket etmeleri gerektiğini gösterdi.

Meksika'da yaşayan ve Maya soyundan gelen Kızılderililer, bu zorunluluğu gerektiği gibi kavradıklarıını ispatlayarak, tüm dünya ezilen halklarına örnek

oldular. Emperyalist kılıcın tüm dünya halkları üzerinde vahşice sallandığı bir dönemde ellerine silahlarını alarak isyan bayrağını dalgalandırdılar. Üstelik, bu onurlu çıkışı dünyanın herhangi bir ücra köşesinde değil, tam da ABD'nin burnunun dibinde gerçekleştirdiler. Hem de ABD'li efendilerinin Meksikalı işbirlikçilerine en fazla güvendiği, Meksika'daki sosyal ve ekonomik "istükrara" en fazla inandığı bir dönemde.

Meksika'da beyazlarla Kızılderililer arasında büyük bir ırk ayrımı vardı. Ulusal sorunun kökleri çok derinlerdeydi. Maya Kızılderilileri, en fazla horlanan ve buna rağmen ulusal özelliklerini korumakta direnenlerin başında gelmekteydi. Bir insanın başına gelebilecek en büyük felaket Kızılderili olmaktı....

Silahlı ayaklanma, ülkenin güneyinde yer alan ve Maya Kızılderililerinin yoğun olarak yaşadığı Chiapas Eyaleti'nde patlak vermişti. Daha doğrusu bu ayaklanma, kendiliğinden değil; uzun zamandır hazırlıkları yapılan planlı bir eylemdi. Chiapas, Meksika kapitalizminin iç çelişkilerinin en fazla su yüzüne çıktığı eyaleti. Ülkedeki elektrik üretiminin büyük ölçüde gerçekleştirildiği Chiapas'da kişi başına elektrik tüketimi en düşük düzeyde seyrediyordu. Açık yoksulluk ve çok kötü yaşam koşulları egemen durumda bulunuyordu. Aynı zamanda Chiapas, insan hakları ihlallerinin de en yoğun yaşandığı eyaletti.

NAFTA'nın yürürlüğe girdiği gün, özel olarak, ayaklanmanın başlangıç tarihi seçilmişti. Zapata Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN) Komutanlarından Marcos; "NAFTA, Meksika'nın yerli halkları için idam emridir. Biz, silahlarımızı alarak, Devlet Başkanı Salinas'ın verdiği ölüm emrine karşı ayaklandık." diyor. 1 Ocak günü ayaklanan Zapatalar, 6 kasabayı ele geçirmişlerdi ve taleplerini şöyle sıralıyorlardı:

1) Toprak reformu

2) Senato ve Meclis'in Hükümet'i feshetmesi ve '94 Ağustos'unda yapılacak demokratik ve özgür seçimleri örgüdeyecek bir hükümetin oluşturulması.

3) Yerlilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi.

Meksika Ordusu'nun devreye girmesiyle birlikte, EZLN ile devlet güçleri arasında yoğun bir çatışma yaşanmaya başlandı. Bu çatışmalar esnasında Zapatalar, büyük toprak sahiplerine karşı gelmekten dolayı tutuklanan tarım işçilerinin bulunduğu cezaevlerini basıp, tutukluları özgürleştirdiler, hükümet'e ait binaları yakdular ve çatışmanın 5. gününde, aralarında, büyük bir toprak sahibi olan Chiapas eski Valisi'nin de bulunduğu savaş esirleriyle birlikte dağlara çekildiler. Hükümet, bir taraftan, soruna "barışçıl çözüm" arayışlarında olduğunu belirtiyor, diğer taraftansa bütün gücüyle ayaklanmayı bastırmaya çalışıyordu.

Meksika Hava Kuvvetleri'ne bağlı uçaklar, yerli köylerini bombalıyorlardı. Öyle ki; bir-iki hafta geçmeden toplu mezarlar ortaya çıkmaya başlayacaktı. Yoğun tutuklama kampanyaları başlamış ve herkes işkenceden geçiriliyordu. Bütün bu devlet terörünü kumanda eden partinin adı da "devrimci parti" idi. En az bizdeki SHP'nin "sosyal demokrat parti" olduğu kadar "devrimci" bir partiydi. Savaşın yoğun olarak sürdüğü bu dönemde EZLN, Hükümet'le her türlü görüşmeyi reddediyordu. Aynı süreçte EZLN Kent Cephesi, metropollerde sabotajlar gerçekleştiriyor, işçilere, emekçilere, öğrencilere savaşa katılma çağrıları yapıyordu.

Zapatalar, yaygın biçimde silahlanmış ve iyi bir askerî eğitimi almış tarım işçileriydi. Ayaklanma aruk, gerilla savaşı biçiminde sürmekteydi. Üst düzey bir Meksika Ordusu yeddisi, "Üniformalarını giyip savaşıyorlar, sonra çıkarıp sivillerin arasına karışıyorlar. Daha sonra yeniden üniformalarını giyip savaşıyorlar." ifadesini kullanarak "ordu, bölgede sağladığı denetimi artırıyor. Ancak bu işi tamamen sona erdirmek oldukça güç olacak." şeklinde açıklamalarda bulunuyordu.

"Sosyalizmi inşa etmek istiyoruz. Tek düşüncemiz budur," diyen EZLN ise, gerek seçim sistemine gerekse siyasi partilere güven duymadığını ifade ediyor ve kendi hareketlerine, ülkenin diğer parçalarında yenilerinin eklenmesini diliyordu. Bu amaçla; silahlı mücadele yanında, sivil, açık ve yasal çalışan hareketlerde yer alanlara da geniş bir çağrıda bulunuyordu.

Meksika Halkları, silahlı tarım işçilerinin yanında olduğunu göstermeye başlamıştı. Düzenlenen eylemlerin en büyüğü, Başkent Mexico City'de gerçekleştirilen ve 100 bin kişinin katıldığı büyük bir mitingdi. Hükümet Sarayı önünde toplanan ve "Viva Zapata, Salinas'a Ölüm" sloganları atan göstericiler, Kızılderililere karşı getirilen kaidanın durdurulmasını ve Salinas'ın istifasını istediler. Göstericilerin, Hükümet Sarayı'nın kapısına Che Guevara'nın da bir portresini astıkları bu eylemden sonra Salinas, karşılıklı ateşkes ilan ettiğini ve silahını barakan her gerillanın affedileceğini bildirdi. Bundan bir gün sonra, bu kez çocuklar, Zapatalara destek olmak için sokakları doldurmuşlardı.

Silahlı tarım işçilerine sadece Meksika Halklarından değil, dünyanın diğer ezilen halklarından da destek geldi. İsviçre'de, İspanya'da Avustralya'da çeşitli eylemlilikler düzenlendi. Meksika büyükelçilikleri bombalandı. ABD ve Kanada'nın yerli halklarının temsilcilerinden oluşan bir heyet Meksika'ya gitti.

Meksika'nın ve dünyanın ezilen halkları Zapatala-

nın yanında yer alırken, Meksika hükümeti de müttelifsiz kalmıyordu. Zapatalara karşı ABD helikopterleri kullanılıyordu. ABD Büyükelçisi, Meksika Hükümeti'nin istemesi durumunda yardım etmekten çekinmeyeceklerini ifade etmişti.

Meksika Hükümeti de, dünyanın tüm karşı-devrimci iktidarlarının yaptığı gibi, silahlı işçi ve emekçiler hakkında iki yüzlü yalanlar ortaya atmaya ve bu demagojileri topluma kabul ettirmeye çalışıyordu. Salinas Hükümeti'ne göre Zapataların çoğu Guetamala ve Orta Amerika'nın diğer ülkelerinin profesyonel "terörist"leriydi. Yani Zapatalar, aslında Meksika Halklarıyla ilgisi olmayan, ülkenin huzurunu bozmak isteyen dış mühraklardı. Bu gün nasıl Faşist TC, Kürt yurtseverlerine "sünnetsiz", "Ermenci asıllı" vs. diyor, sa ya da yıllardır devrimci olan herkesin "Moskof Uşağı" olduğunu ilan ediyorsa, benzer biçimde Zapatalar da kendi ülkelerinin egemenleri tarafından Orta Amerika'dan gelmiş bir avuç gözü dönmüş cani ilan edildi. Ancak, Meksikalı işçi ve emekçi yığınlar bu demagojiye kanmadı ve gerçekte, kendi çıkarları için savaşan Zapataların yanında ayağa kalktı. Bu durum, Devlet Başkanı Carlos Salinas'ı bir "Uzlaşma ve Barış Heyeti" kurmaya itti. EZLN ise buna karşılık, barış için "Çarpışan güç olarak tanınmak ve savaş bölgesinde karşılıklı ateşkes sağlanması şartını koymuştu. Hükümet, barış görüşmeleri için EZLN'nin önerdiği piskopos Ruizin arabuluculuğunu kabul etti. Aynı süreçte 2000 gerillanın, silahlarını bıraktıkları takdirde affedileceğini bildiren öneri, Meclis'te de Senato'da da kabul edildi. Ancak EZLN, yaptığı açıklamada, Hükümetin henüz barış için gerekli görüşme koşullarını yerine getirmediklerini bildirdi.

Meksika Devleti silahlı mücadeleyi basuramayacağını görmüştü. Asıl önemlisi; şehirlerde yaşayan işçi ve emekçi yığınları Zapatalara destek olmak için eylemler düzenliyorlar, bu durum, köşeye sıkışan siyasi iktidarın geri adım atmasına yol açıyordu. Hükümet ve 9 siyasi parti bir araya gelip, seçim reformunu öngören bir anlaşmaya imza koydular. Hükümetin attığı geri adımlar bununla da sınırlı kalmadı: Gerillalarla görüşmeye oturmak için koymuş oldukları "silah bırakmak" şartından da vazgeçtiler. Gerillaların talepleri içinde yer alan politik, sosyal, ekonomik ve seçimlerle ilgili reformları içeren gündem üzerinde hemfikir olduklarını belirttiler.

Yazıyı kaleme aldığımız bu günlerde Hükümet ile EZLN arasında görüşmeler başlamış durumda. Meksika burjuvazisinin vermek zorunda kaldığı tavizler bir yana, Meksika Hükümeti'yle uzlaşmaya oturmak, ayaklanma ile başlayan bir hareket için ölüm demektir. İşçi ve emekçi yığınlar silah bırakmamalı, tam tersine, daha yaygın olarak silahlı savaş yükseltme-

lidir. Meksika deneyimi, kırlardaki gerilla savaşımının, şehirlerdeki işçi ve emekçi yığınlarının desteğini aldığı oranda ileriye doğru yol alabildiğini göstermiştir.

EZLN'nin önderlik ettiği ayaklanma, sınıflar mücadelesine ilişkin teorik ve pratik dersler çıkarmak açısından büyük bir zenginlik içeriyor. Bu derslerin başında, ayaklanmanın anti-kapitalist içerikli olması geliyor. EZLN önderliği devrimci gelişmelerin başından itibaren olayların sınıf rengini ortaya koymuştu: EZLN, programatik ve teorik görüşleri bir yana, sosyalizmi hedeflediğini açıkça ortaya koydu. EZLN'nin programatik, teorik görüşleri ve taktik politikaları üzerinde herhangi bir tartışmayı kaldıracak kadar bilgimiz olmasa da, en azından sosyalizm amaçlı olduğunu güvenle söyleyebiliriz. Bu amaç, yine bize yansıdığı kadarıyla tarım proleterleri ile yoksul köylülüğün örgütü olan EZLN tarafından güdüldü. Bu durum, uzun zamandan beri, artık köylü hareketlerinin de anti-kapitalist içerikli olmak zorunda olduğunu, bu içeriğe sahip olmayan bir hareketin düzen sınırları içerisinde ve burjuvazinin kuyruğunda yürümek zorunda kalacağını gösteriyor. Türkiye ve K. Kürdistan'da, devrimin anti-kapitalist bir çizgi izlemeyeceğini veya izlememesi gerektiğini öne süren bu iki ülke sol hareketinin pek çok kesimi için Zapatistaların devrimci ayaklanması teorik olarak bir laboratuvar olmalıdır. Kısacası, Meksika tarım proleterlerinin ve yoksul köylülerinin sosyalizm amaçlı ayaklanması Türkiye ve K. Kürdistan'ın "gizli" Milli Demokratik Devrimcileri için ciddi bir derstir.

Meksika'nın bir çok yerinde gerçekleşen ve bir anda yaygınlaşan ayaklanma, tarım yoksullarının nasıl bir devrimci potansiyel taşıdığını gösterdiği gibi, proletarya-yoksul köylü ittifakının önem ve zorunluğunu da öğretmiştir. Gerçekte, eğer EZLN Hareketi, Meksika proletaryası tarafından güçlü bir şekilde desteklenseydi ya da daha doğru bir ifadeyle, Zapatistaların ayaklanmasına proletaryanın ayaklanması eşlik etseydi emperyalist zincirin bu zayıf halkasının kopması pek uzak bir geleceğin sorunu olmazdı. Meksika şehirlerinde gerçekleşen destek eylemleri, bir ayaklanmayı besleyip geliştirecek bir çaptan çok uzak olduğu için kısa sürede geri çekilmek zorunda kaldı.

Sınıflar mücadelesi ve dünya devrim tarihinin Paris Komününden bu yana defalarca ortaya koyduğu bir ders, Meksika yoksullarının devrimci ayaklanması esnasında bir kez daha ortaya çıktı: İktidarın sahibi burjuvazi, esas olanı yani iktidarı kaybetme durumuyla karşı karşıya kaldığı ve kendini çok zayıf hissettiği anda, esas olanı elinde bulundurmamak koşuluyla ve konumunu tekrar sağlamlaştırmak üzere zaman ka-

Zapatistaların onurlu direnişleri tüm dünya emekçi halklarına örnek oluyor..

İşte bunun bir örneği; Direnişteki İtalyan Fiat Fabrikası işçileri ellerinde Viva Zapata afişleriyle..

zanmak amacıyla en olmadık tavizleri peş peşe vermekten, ve bu tavizleri vermek zorunda kalırken, sanki bunları kendiliğinden ve sırf iyi kalpliliğinden dolayı veriyormuş gibi davranmaktan geri kalmaz. Meksika burjuvazisinin, ayaklanmanın hangi aşamasında görüşmeleri ve koşulları kabul ettiğine ve Meksika yoksullarının kamı pahasına burnu sürtülmüş bu sınıfın sanki burnu sürtülen kendisi değilmiş gibi sergilediği küstahça davranış ve demeçlerine bakıldığında tarihin bu çarpıcı dersi daha berrak biçimde görülebilecektir.

Bu derslerin yanı sıra, Meksika yoksullarının devrimci ayaklanması dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına örnek olabilecek bir öze sahiptir. Hareketin, bu denli geniş çapta örnek olabilmesini sağlayan şey, kendisini açığa çıkaran koşulların, emperyalist-kapitalist ülkelerin tümünde var olmasıdır. Diğer bir deyişle, emperyalist kapitalizm, kendi sorunlarını çelişki ve bunalımlarını tüm bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelere yayarak her ülkede devrimci bir ayaklanmanın koşullarını, özellikle son yıllarda olgunlaştırmıştır ve olgunlaştırmaya devam etmektedir. Böylece Zapatistalar, gerçekleştirdikleri devrimci ayaklanmayla, sadece Meksika burjuvazisinin uykularını kaçırmakla kalmadılar, benzer koşullar içindeki tüm halklara ve ezilen yığınlara da nasıl davranmaları gerektiğini gös-

termiş oldular. Örneğin, henzer koşul ve sorunlar karşısındaki İtalyan işçileri bu mesajı almakta gecikmediler ve 21 Ocak 94 tarihli Hürriyet gazetesinin yazdığına göre, işten çıkarmalara karşı sokağa dökülen Milanolu işçiler "Meksika'da süregelen isyanı destekleyen pankartlarla devrimci Zapata'yı sembol seçmişler." Meksikalıların bir deyişi vardır: "Zavalı Meksika, Tann'dan o kadar uzak ve birleşik devletlere o kadar yakınsın ki." Şimdi Meksika Halkları, "zavalı"lıktan kurtulmaya kesin kararı olduklarını göstermiş bulunuyorlar. Latin Amerika Halklarının gerilla mücadelesi geleneği Meksika'da yaşatılıyor ve bu sayede, daha şimdiden bir çok engel aşılmış, karşı-devrimci diktatörlüğe geri aum atılmıştır. Meksika işçi ve emekçi yığınları kırıntularla yedmemeli, savaşı sonuna kadar götürmelidir.

İşçi ve emekçi yığınların demokratik devrimci diktatörlüğü kurulmaksızın, elde edilen kazanımların korunmasının hiç bir garantisi yoktur. Meksika Halklarının, hem ABD hem de Meksika sermayesinin boyunduruğundan kurtulması ancak, zor yoluyla gerçekleştirilecektir.

VIVA ZAPATA!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Doğan GÜNEŞ

İŞÇİNİN YOLU OKURU "KOMÜNİST"E YANIT; HER ŞEYİN OLDUĞU GİBİ MAOCUNUN DA MERT OLANINI TERCİH EDERİZ.

Dergimizin 24. sayısında Emeğin Bayrağı'na yönelik eleştiriyse, İşçinin Yolu dergisinde yayınlanan "İşçinin Yolu Okuru Bir Komünist" imzalı bir karşı eleştiri geldi. Aslında, Nasreddin Hoca'nın fıkrasında olduğu gibi "Nerene vurdum nerenden ses geldi be mübarek" demek de mümkün ama biz bu yolu seçmeyerek İşçinin Yolu okuru "Komünist"imizi ciddiye alıp kısa da olsa, bir yanıt vereceğiz. Ama, "Komünist Okur" ciddiye alınmış olmaktan mutluluk duymuş olacak olacak ki, Emeğin Bayrağı'na yönelttiğimiz eleştiride TKİH'ten bir iki cümleyle söz edilmesine karşılık, üşenmeden, bir sayfaya yakın bir yanıt vermiş. Kendilerini bir kez daha ciddiye alarak onları "mutlu" edecek çabalarımızı kendilerinden esirgemeyeceğiz.

Doğrusu, önce, yazının neden "İşçinin Yolu Okuru Bir Komünist" imzasıyla yayınlandığını düşündük. Acaba bu okur, sosyalizmle yeni tanışmış bir ortaokul veya lise öğrencisi olabilir miydi? Çünkü yazının üslubu ve düzeyi ona işaret ediyordu. Sonra, "Komünist" okurun geçmişe ilişkin aktardığı bilgiye ve yöntemine bakarak bunun genç birisi olamayacağını, geçmişini bilen üstelik, geçmişe ait yayın arşivine sahip biri olabileceğini düşündük. Ama, o zaman neden böyle bir imza kullanmayı tercih etmiş? Aslında sorunu pek önemsemediği mesajını vermek için mi, yoksa cesaret yetersizliğinden mi? Öyle ya, Devrimci Emek'i yazıyı ciddiye aldığı için ayrıca eleştiriyor. Sonra, tüm iyimserliğimizi kullanarak bu "okur"un geçmişe ait bilgileri Devlet Kütüphanesinden elde ettiği bir lise öğrencisi olabileceğini düşündük! Acaba öyle mi?

Her ne ise, biz bu yol ve yöntem

me tevessül etmeyerek kaçak güçleş yöntemini elimizin terstyle iteceğiz. Okurumuza olan saygımızın gereği bu! «İşçinin Yolu» okurlarına da...

"Komünist Okur", yazımızın "iddialı" olduğunu söyleme alçakgönüllülüğünü(!) göstermiş. Kendilerinin takdiridir; söz konusu yazıya ilişkin bizim böyle bir iddiamız yok. Elbette, her yazı, kendi içinde bir iddia taşımak zorundadır ve taşır. Ama üst perdeden konuşmak gibi bir iddiaya sahip olmadığımız yazıyı okuyan herkes tarafından kolayca anlaşılabilir. Üst perdeden konuşmak anlamında iddialı olacak yeri "Komünist Okur"umuz izin verirse, biz tayin edelim. "Komünist Okur"umuz önce yazımızın iddialı olduğunu takdir ediyor sonra, yazının "cehalet mahsulü ve tepeden tırnağa demagojiden ibaret" olduğunu ileri sürüyor. Maocu "Komünist Okur"umuzun izniyle bu konudaki kararı okuyucuya bırakmak istiyoruz. Yazımızın "iddialı" olma iddiası hakkında okuyucunun sağlıklı bir karara varmasında işini kolaylaştırmak için, 24. sayımızda yayınlanan yazımızdan bir alıntı yapacağız. Yazıda şunu diyoruz:

"Bu yazının "sosyal-emperyalizm" tezini ideolojik-teorik yönden çürütmek gibi bir amacı yok. Başta da belirttiğimiz gibi; yazının amacı, "sosyal-emperyalizm" gibi gerici ve anti-marxist bir tezi yıllarca savunan bir çevrenin gerici düşüncelerle devrimci duygular arasında yaşadığı bocalama ve çelişkilere işaret etmektir. Bunu bir ölçüde başardığımızı inanıyoruz. (Devrimci Emek, Sayı 24.abc)

Yazımızın kapsamı işte bu mütavazı sınırlar dahilindedir ve bunu "bir ölçüde" başardığımızı düşünüyorduk. "Komünist Okur"un eleştiri

ri yazısından sonra, amacımıza "bir ölçüde"n de öte başardığımızı gördük. Çünkü, "cehalet mahsulü ve tepeden tırnağa demagojiden ibaret yazının" amacına nasıl ulaştığını "Komünist Okur"umuz şöyle itiraf ediyor:

"Fakat şu kadarını belirlemek isterim ki; Emeğin Bayrağı, Devrimci Emek yazımızın demagojik tarzda eleştirdiği bazı hataları sıkça işliyor. Nitelemeleri ve ajtasyonu dikkatsizce. Öylesine vurgular yapıyor ki, modern revizyonizmin artıkları ve reformist partiler ile onların eylem ve gelişmelerinin sevinçle karşılandığı veya bunlardan yana umutlu beklemeyle sahip olduğu izlenimi doğuruyor." (İşçinin Yolu, Sayı 17, Kasım '93,abc)

İşte bu kadar! Ama, belli ki "Komünist Okur"umuz, komünist birlik yapmayı düşlediği çevrenin, bizce devrimci duygularını ifade eden «hataları» işlemesinden pek rahatsız. Olabilir ve bizi ilgilendirmez ama, şurası artık iyice anlaşılmalı oluyor; "yazımızın amacı" olan "gerici düşüncelerle devrimci duygular arasındaki bocalama ve çelişkilere" "Komünist Okur"umuzun görebileceği açıklıkla gösterilmiş oluyor. Bunu nasıl yapmışız? "Komünist Okur"umuza göre "cehalet mahsulü bir yazı" ile... Olur mu ama sevgili "Komünist Okur"! Komünist birlik yapmayı düşündüğünüz "yoldaş"larımızın görüşleri bu kadar çelişkili ve yüzeysel mi ki, "cehalet mahsulü bir yazı" dahi onların çelişkilerini ortaya çıkarabilsin? Sonra "yoldaş"ların demezler mi, üstüne vazife olmayan işlerle uğraşma, o söylediklerimizin hata olup olmadığını bırak da biz kararlaşuralım diye...

Maocu "Komünist Okur"umuz, TKİH'ten maocu diye söz edilmesini

ne pek içermiş. Üstelik, onlardan böyle söz edildi diye bizi de "cahil", "anormal", "anormallik çukuru derin" vb. ifadelerle nitelemiş. Çünkü, TKİH'in önceli THKP-C/ML daha 1979'da maoculukla hesaplaşmasını tamamlamış ve ulaştığı sonuçlar ile bunların dayanaklarını aynı yıl kamuoyuna ilan etmiş! Bu yüzden kendilerinden maocu diye söz etmek, akıllı adamın yapacağı iş değilmiş! Bir maocudan başka türlü düşünmesi beklenebilir mi? Kendi hesabımıza söyleyelim; beklenmez. Maocumuz, Mao Zedung düşüncesi gereği sanıyor ki, Maonun bazı tezlerini reddetmekle Mao'nun kendisini reddetmiş oluyor. Anlamıyor ki, maoculuk, metafiziktir, idealist dünya görüşüdür, idealist tarih anlayışdır; kısacası marksizmden tam bir kopuştur ve bu kopuşun tümünden içerildiği yerlerden, somutlandığı alanlardan birisi sosyal-emperyalizm tezidir. Dolayısıyla, sosyal-emperyalizm tezini savundukça, maoculuk olarak, kişinin idealist tarih anlayışından, metafizikten, burjuva iktisadından kopması mümkün değildir. Maocumuz sanıyor ki, maoculuk bir kırlı gömlektir, üstünden çıkarınca, kişi ondan kurtulmuş oluyor. Yazık ki, öyle değil. Bakın, küçük-burjuva milliyetçi duygularımız, Mao ile sözde hesaplaşmanın üzerinden on dört yıl gibi bir zaman geçmesine karşın, hala sizi emperyalizm saflarına atıp duruyor. Örnek mi istiyorsunuz: Sovyetler Birliği toprakları üzerinde Alman, ABD, Japon vb. Emperyalist haydutları üzen, sıkıntıya düşüren her gelişme, sizi de üzüyor, sıkıntıya sokuyor. Aynı gelişmelerden sevinç duyan 'Emeğin Bayrağı' ni ise uyandırıyor, 'sakin böyle şeyler hissetmeyin' diyorsunuz. Sovyetler Birliği toprakları üzerindeki her gelişme karşısında talandığımız tutum, THKP-C/ML'nin (parantez içinde belirtelim ki, "ML" takısı dünyanın her yerinde maoculuğun alamet-i farikasıdır) kurucuları olan İlkay-Necmi Demir çifti ile

Ömer Güven'i hidayete erdiren Doğu Perinçek'in tutumuyla her defasında tam bir uyum gösteriyor. Stalin'in deyimıyla söyleyecek olursak; "bu bir tesadüf müdür yoldaşlar; hayır bir tesadüf değildir yoldaşlar". Bu uyum, rastlantı olmanın çok ötesinde, dünyaya, olaylara ve olgulara Doğu Perinçek ile aynı pencereden bakmanın ürünüdür. Elbette, bu durum sadece sizin için değil, sizinle birlikte tüm maocular için geçerlidir. Burada kimsenin hakkını yememek için, Doğu Perinçek'in bu konuda asıl politika üreticisi olduğunu ve tüm diğer maocuların, Sovyetler Birliği toprakları üzerinde meydana gelen gelişmeler karşısında Doğu Perinçek'in tutum belirlemesinden sonra tutum belirlediğini kaydedelim.

Bir maocu, düşünce ufkunun sınırlarını aşığı için, reddettiğini sandığı şeyin aslında kendi kanında, beyrinde, tüm düşüncesinde nasıl olurda varlığını koruduğunu muhayyilestine sığdırmayabilir. Ama bu, bizim sorunumuz olamaz. Nahış, hareketsiz bir bilgiçlik ile maocu demagojinin bileşimi, olguları ortadan kaldırmaya yada yok saymaya yetmiyor. Kişi nasıl ki ben marksistim demekle marksist olamıyorsa, ben maocu değilim demekle de maoculuktan kurtulamıyor. Ama "Komünist Okur" kendi hakkında beslediği yargıya bakarak kendisini değerlendirmemizi istiyor. Kendisinin affına sığınarak(!) itiraf etmeliyiz ki, bu yöntemi kabul etmeyeceğiz. Bu yüzden, "Mao Zedung Düşüncesini anti-marksist küçük-burjuva bir teori olarak nitelemiş olan" bir örgütü, bu örgüt Mao Zedung düşüncesinin özlü bir ifadesi olan sosyal-emperyalizm tezini savunmaya devam ettiği sürece, maocu olarak isimlendirmeye devam edeceğiz.

Ne alakası varsa, "Komünist Okur"umuz, iddialarımızı çürütmek ve demagoji(!) yaptığımızı kanıtlamak için "Afganistan işgalini protesto gösterileriyle bu açıklama-yani, THKP-C/ML'nin maocu-

lukla hesaplaşma(!) açıklaması arasında altı ayı aşan bir zaman söz konusudur" diyor. Olabilir. Altı ay değil de On iki ay olduğunu kabul etsek ne çıkar? Diyalektikten nasibini almamış, metafizik kafaya sahip maocumuz sanıyor ki, açıklama yapılır yapılmaz maoculuktan da arılmış olunuyor. Oysa maocu düşünce sistemi yağlı boya dahi olsa, bu yağlı boyayı tüm THKP-C/ML bünyesinden söküp çıkarmak altı aydan fazla bir zaman alır. Sorunu bu şekilde basitleştirdiğimizde, bir maocunun bir teoriyi kafalardan söküp atmanın, elbiselere bulamış yağlı boyayı söküp atmaktan çok daha zor olacağını anlayacağımızı sanıyoruz. Demek ki, "Komünist Okur" işi çocukça saçmalıklara kadar varmış. Fakat çocukça saçmalıklarla uğraşmaktan başka çaremiz yok. Devam edeceğiz.

"Komünist Okur", "Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgaline karşı çıkma"nın "objektif anlamı"nın o işgale karşı çıkanları desteklemek olduğu biçiminde akıl yürüttüğümü zü yazıyor. Sonra soruyor:

"Böyle olabilir mi?"

Şimdi biz soruyoruz: Başka türlü olabilir mi? Başka türlü olması mümkün mü? Düşünün ki, Emperyalist bir devlet olarak Sovyetler Birliği ülkeyi işgal etmiş ve işgal edilen ülkede işgale karşı silahlı direniş yürüten güçler var. Bu güçler silahlı direnişlerini en şiddetli biçimde yürütürken, bir başka ülkede, kendine "komünist" diyen güçler, işgalci olarak niteledikleri Sovyetler Birliği'nin konsolosluğu önünde, Sovyetler Birliğini protesto etmek için gösteri yapıyorlar. Bu durumda, "Komünist"lerimiz silahlı direniş yapan güçleri en azından objektif olarak desteklemiş olmazlar mı? Hadi, bir maocunun bile anlayabileceği hale getirmek için örneğimizi biraz daha uç noktalara götürerek şöyle soralım: Farz edelim ki, bir limanda "Komünist Okur"umuzun etkinliği üst düzeyde ve işçiler o ne diyorsa yerine

getiriyorlar. Sonra "Komünist Okur"umuz Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgaline karşı çıkmak için işçilere, Sovyet gemilerinin yüklerinin boşaltılmaması için direktif veriyor işçiler bunu yerine getiriyorlar ve Sovyetler Birliği milyonlarca dolarlık zarara uğruyor. Ve bu örneğin, dünyanın dört bir tarafında tekrarlandığını, böylece Sovyetler Birliği'nin tüm ithalat ve ihracatının felce uğradığını düşünelim. Böyle bir durumda, dünyanın dört bir tarafındaki maocularımız-buna "Komünist Okur"umuz Türkiye'deki çabalarından dolayı dahil olacak- Afgan "mücahitleri"ni desteklemiş olmayacaklar mı? **En azından objektif olarak...**

Her şeyin olduğu gibi, maocununda mert olanını tercih ederiz. Sözümlü sakınmayan, dolaylı yollar ve yöntemlere başvurmayan, kurtarılmayan birini, tüm bunların tersi özelliklere sahip birine yeğleriz. Neden "mücahit" olarak adlandırdığımız anti-komünist çapulcu ve haydut sürüsünü desteklediğinizi itiraf etmekten kaçınıyorsunuz? Onlar, size göre, emperyalist işgale karşı savaşan güçler değil mi? Onlar, yine size göre, topraklarını emperyalist işgalden kurtarmak için savaşmıyorlar mı? Ve onların başarıları sizin dünya görüşünüze göre, Emperyalizme indirilmiş bir darbe olmayacak mı? Öyleyse neden hala eveleyip-gevelemeyi, doğru dürüst konuşmaya tercih ediyorsunuz? Bize bir sürü saçma sapan soru sormuşsunuz. Önce şunu söyleyelim: Emperyalist işgale karşı olduğuna inandığımız her hareketi gücümüz yettiğince destekleriz ve bunu açıkça söyleriz. Bu anlamda, ABD-Japon ve Avrupalı emperyalist devletlerin varlığına yönelik her hareketi, onlarla uzlaşmadığı ve uzlaşmaya yönelmediği sürece destekleriz. Somali'de BM örtüsü altında ABD, Fransız, İtalyan vd. Emperyalist devletlerin işgaline karşı yükselen direnişi ve direnişçileri Emperyalizmle uzlaşmadıkları sürece destekleriz. Ulusal kurtuluş hareketle-

rini, koşullu olarak destekleriz. Dolayısıyla, emperyalist kapitalizme darbe vuran, emperyalist zinciri parçalayan, hele de emperyalist işgali ortadan kaldırmaya yönelik hareket varsa biz o hareketi, koşullu olarak destekleriz. Bu konuya ilişkin biraz Lenin biraz da Stalin okumanıza tavsiye ederiz.

THKP-C/ML'in kurucularının ilham hocası Doğu Perinçek'in sizden çok daha açık sözlü olduğunu kaydetmeden geçemeyeceğiz. Adam, "emperyalist" dediği Sovyetler Birliği'ne karşı her yerde mücadele etmekten -ABD, Alman, Fransız vd. Emperyalistler ile Pakistan, Arabistan, Türkiye vb. gerici faşist devletlerin safında gözükmeden çekinmeden-geri durmadı. Angola'da marksist MPLA yerine, ABD, Fransa ve diğer emperyalistlerle birlikte UNITA ve FNLA'yı destekledi. Afganistan'da, bir tarafta Doğu Perinçek -ve bu arada siz- ABD, Fransa, Çin, Suudi Arabistan, Pakistan, İran, Japonya ve çapulcu sürüsü, haydut topluluğu (sizin mücahit(*) dedikleriniz) anti-komünist Afganlar. Öte tarafta, Sovyetler Birliği, Afganistan Devrimci Halk Partisi, diğer sosyalist ülkeler olarak "biz" Kamboçya'da aynı saflaşma. Ve daha nice örnek.

Tüm bu örnekler karşısında Stalin'in sözlerini bir daha anımsamamak elde değil: "Bu bir tesadüf müdür yoldaşlar, hayır bu bir tesadüf değildir yoldaşlar." Teori, pratikte sınanır ve sizin teoriniz her pratik gelişme karşısında sizi ABD, Fransa, Almanya vd. Emperyalistler ile dünya gericiğinin dayanağı durumundaki devletlerin safına itiyor.

"Komünist Okur"umuz, açığımıza yakalamış(!) olmanın coşkusuyla soruyor: «Örneğin Amerikan Emperyalizminin panama işgaline karşı çıktığınızda panamanın CIA patentli eski yöneticisi Noriega'a mı desteklemiş olunuz?»

Düşünce ufku gözünün görebildiği şeylerle sınırlı maocumuza yanıtımız, kendisinin daha anlayabi-

leceği açıklıkta olacak. Evet, eğer ABD emperyalizminin Panama'yı işgaline karşı ulusal kurtuluş için savaşan bir silahlı direniş olsaydı o direniş hareketini, ABD Emperyalizmi ile uzlaşmadığı sürece, koşullu olarak desteklerdik. Desteklediğimizi de açıkça söylerdik. Ama, şimdi maocumuz da kabul eder ki, panama özgülünde söz konusu durum böyle değildi ve özgün bir durumu ifade ediyor. Dolayısıyla Afganistan örneği ile ilgisi olmayan bir durumdur. Şimdi maocumuza soralım bakalım: Noriega, silahlı anti-emperyalist bir ulusal kurtuluş hareketine mi başlatmıştı? Soruyu şöyle de sorabiliriz; Noriega'nın durumu, "mücahit" dediğiniz çapulcuların hareketine, sizin sosyal-emperyalizm teziniz gereğince uyuyor mu? Siz ne zaman her bakımdan farklı şeyleri birbirinden ayırt etmeyi öğreneceksiniz? Sosyal-emperyalizm teziniz uyarınca, "mücahit" dediğiniz Afganlı haydut sürüsünün ulusal kurtuluş hareketi özellikli olması gerekmiyor mu?

"Komünist Okur"umuz için tek kaçış yolu olarak şöyle bir yanıt kalıyor: Afgan mücahitleri başka emperyalist güçlerden destek aldığı için ulusal kurtuluş hareketi olma özelliğini taşıyor. Ama böyle bir durumda, 1950'li yıllardan, özellikle 1960'lı yıllardan bu yana, Sovyetler Birliği'ne karşı olup da ABD ve diğer emperyalistlerin desteğini almayan; ABD ve diğer emperyalistlere karşı savaşıp da Sovyetler Birliği'nin desteğini almayan ciddi bir politik hareket göstermesi gerekcek. Vietnam, Kore, Kamboçya, Laos-Angola, Mozambik, Nikaragua, Salvador, Filistin vb. yerlerdeki hareketler Sovyetler Birliği'nden, yani size göre emperyalist bir devletten destek aldıktan için kurtuluş hareketi olma özelliği taşıyor olmamaları gerekir. Kısacası, 1960'lı yıllardan bu yana Sovyetler Birliği'nin desteğini almayan hareket kalmadığı için, ulusal kurtuluş hareketleri dönemi kapsamış olması gerekir. Elbette, tüm bunları, "Komü-

nist Okur'un yukarıda ki gibi bir yanıt verebileceğini varsaydığımız için yazmış bulunduk ve dileriz varsayımımız doğru çıkmaz, 'Komünist Okur' böyle bir yanıt vermez. Ama o zaman tüm kaçış yolları kapanmış olur.

Hele de şu İran örneği, tam bir düşüncesizlik sonucu ortaya atılmış gibi gözüküyor. Çünkü, üzerinde biraz düşünseydi, 'Komünist Okur'umuzun bu örneğin sakatlığını görebileceğini düşünürüz. Diyor ki; İran'da Amerikan Emperyalizmi'ne karşı gelişen tarihsel eylemi alkışlamayan yoktu. Acaba kim daha sonra 'Humeyni veya mollalar ile enternasyonal ilişkiler' geliştirdi. Bu cümle ile anlatılmak istenen «tarihsel eylem»in hangi eylem olduğunu ortaya çıkarmamız gerekiyor. Acaba 'Komünist Okur'1979 İran Halk Devrimi'ni mi anlatıyor, yoksa sonraki yıllarda İranlı öğrencilerin ABD Büyükelçiliği'ni basıp Amerikan görevlilerini rehin alması olayını mı? İkinci olayın "tarihsel eylem" olma özelliğinin olmadığını, devletler arası gerginlikler sırasında benzer olayların her zaman olası olduğunu kaydedelim. Geriye kalıyor birinci ihtimal. Yani, İran Şahı'nın devrildiği, ABD'nin İran'daki varlığının tehlikeye girdiği, toplumsal sistemin bir alt-üst oluşla karşı karşıya kaldığı 1979 İran Halk Devrimi'ne "tarihsel eylem" diyor olmalı.

Eğer kastedilen bu ise -ki bunun kastedilip kastedilmediğini gerçekten kestirebilmiş değiliz- o zaman "Komünist okur" bizim için sıkça söz ettiği "cehalet çukuru"nun dibinde kendisinin yuvarlandığını göremiyor. Çünkü, 1979'daki tarihsel eylem' bir işgal hareketine karşı başlatılan bir eylem değil, -zaten İran'da ABD işgali hiçbir zaman söz konusu olmadı-ülkenin kendi iç çelişkileri sonucu Şah'ın monarşist faşizmine karşı gelişen bir halk hareketiydi. Bu halk hareketinin içinde "Halkın Fedaileri" gibi devrimci örgütler, Komünist parti (TUDEH), diğer birçok sol örgüt

ve Humeyni ile mollaları yer alıyordu. Bu tarihsel hareket içinde işçi sınıfı çok etkin bir rol oynayarak işletme ve petrol rafinerilerinde "şura"lar kurarak üretim ve işletme yönetiminin denetimini ellerine geçirdiler. Bu aşamada herkes gibi biz de İran'daki "eylemi" destekledik ve alkışladık. Ancak, daha sonra, özellikle Alman ve Fransız emperyalizminin desteği ile Humeyni ve mollalar tek başlarına iktidarı ele geçirip "Komünist avı"na başlayınca tutumumuzu değiştirdik ve bundan doğal bir şey olamaz. 1979 İran devriminin değerlendirilmesi ayrı bir şeydir ama kaba çizgileri anlatığımız gibi gerçekleşen bir "tarihsel eylemin" Afganistan örneği ile ne gibi benzerliği var? Humeyni ve mollalarını iktidarı ele geçirmelerinden önce veya sonra doğrudan ya da dolaylı desteklediğimiz nerede görülmüş ki biz sonradan tutarlılığımız gereği enternasyonal ilişki geliştirelim? Zulfü yâre dokunan "Komünist okur" hezeyan içinde ve öfke dolu olarak düşünmeye başlayınca işte böyle saçmalamaya başlıyor.

Eğer Amerikan emperyalizmi'ne karşı gelişen "tarihsel eylem"den kasıt İranlı öğrencilerin ABD'nin Tahran Büyükelçiliği'ni işgal eylemi ve sonrası ise, o eylemi bizim desteklediğimiz nerede görülmüş? ABD'nin İran işgali, bu işgale Humeyni ve mollalarının savaşı ve bu işgale karşı çıkmak için ABD konsoloslukları önünde eylem yaptığımız ne zaman duyulmuş? Ama bu zarvalıkların bizi daha fazla uğraştırmasına izin vermemek gerekiyor...

"Komünist Okur'un Sovyetler Birliği hakkındaki küçük-burjuva milliyetçi hezeyanlarına burada yanıt vermeyeceğiz. Sovyetler Birliği ve sosyal-emperyalizm tezi ile ilgili düşünceler daha geniş, kapsamlı ve bilimsel yazı konusudur. Bu işi "Sosyal-,emperyaliz" Tezi Aynasında Maoçuluk ve Maoçuluğun Anti-Markist iç yüzü yazısında yerine getirdiğimize inandığımız için gö-

rüşlerimizi öğrenebilmesi için okurun o yazıya bakmasını isteyeceğiz. Burada, "Komünist Okur'a kendi yöntemince yanıt vermeyi sürdüreceğiz ve okurun, bu can sıkıcı, bilimsel değeri fazla olmayan yöntemle başvurduğumuz için bizi hoş görmesini dileyeceğiz.

Bilimsel kaygı taşıyan (!)"Komünist Okur" altın madeni damarı bulmuşçasına bize soruyor: "Söyle misin sayın yazar, bu insanlar neden Lenin ve Stalin posterleriyle gösteri yapıyorlar da Kruşçev, Brejnev ya da Andropov'un posterlerini taşımıyorlar?". Soruyu sorduktan sonra tekrar gülüyor: "Evet neden?". Komünist okurumuz inansın ki, bu soru ve bu gülme karşısında o kadar sıkıştık ve o kadar şaşırık ki, ne diyeceğimizi dahi bilemedik(!) İşte, bu durumda, kara kara düşünürken aklımıza şöyle bir soru takılır: Yeltsin ve Gorbaçov'un resimlerini yırtanlar, Hruşov ve Brejnev'in resimlerini neden yırtmıyorlar? Sonra sorular peş peşe gelmeye başladı ve "bugün yürüyüş ve gösteri yapanlar, dün yani Hruşov ve Brejnev zamanında, neden yürümüyor, gösteri yapmıyor, ortalığı allak bullak etmiyorlardı?" sorusu aklımıza gelirdi.

"Komünist Okur"umuzu bu iki sorunun yanıtıyla başbaşa bırakırken, ilkokul öğrencilerinin tartışma yarışmalarını andıran bu yöntemi seçtiği için bir kez daha okurun hoşgörüsüne sığınıyoruz. Ama "Komünist okur'un İşçinin Yolu'nun 17. sayısında yayınlanan yazısını okuyanlar orada sergilenen düzensizlik karşısında bu yöntemden başka seçeneğimizin olmadığını görecekler. Ya ciddiye almayıp sesimizi çıkarmayacaklık, ya da ciddiye alıp "Komünist Okur'un anlayabileceği dil ve yöntemle yanıt verecektik. İkinci yolu seçtik.

* Mücahit: Kutsal ülküler uğruna savaşan kişi.

Kazım MERT

YA KANLI MÜCADE YA DEVRİ,

Türkiye ve Kürdistan'da uzun süreden beri şiddetini ve sertliğini artırarak süren sınıf mücadelesi iç savaş boyutuna yükselerek daha da ileri bir düzeye sıçradı. İç savaş bütün toplumsal katmanları etkileyerek kendi yönünden bu çatışmanın içine attı. Giderek daha da şiddetlenen ezilenler, sömürülenlerle sömürülenler arasındaki çatışma bütün alanlara yayılmakta ve çatışmalarda yer alan kitlelerin sayısında da sürekli bir artış görülmektedir.

İç savaş düzenine geçen tekeller, faşist devlet, hükümet, parlamento, basın, üniversiteler vs. vs. ile karşı devrim bütün politik ve toplumsal güçleriyle mevzilenmiş ve bu faşist mevziler, proletarya, Kürt halkı, emekçi sınıflar ve devrimciler üzerine kan ve ateş kusuyor. TC, tarihinde görülmemiş bir terör ve vahşet uyguluyor. Eski dünyanın savunucularının "topyekün mücadele", "tüm cepelerde taarruz" dedikleri bu karşı devrimci zor, emekçi sınıfları ve Kürt halkını sermaye egemenliğine boyun eğdirmek içindir.

Sınıf savaşının bugün aldığı en üst biçim olan bu iç savaşta generallerin ve tekellerin en büyük destekçisi, yönlendiricisi emperyalist-kapitalist dünyadır. Bu nedenledir ki, Kürdistan ve Türkiye devrimi yalnızca ülkelerimizdeki karşı devrim güçlerini değil, emperyalist kapitalist dünyayı karşısına alarak ilerliyor. Bu nedenle ilerleyen toplumsal devrim, çok zor ve şiddetli bir süreçten geçiyor.

Burjuvazi bütün güçlerini birleştirmesine rağmen ekonomiyi ve toplumu yönetmede acz içerisinde çırpınıyor. Ekonomik bunalımın geldiği çöküşü artık onlarda kabulleniyor. Halkın mutlak yoksullaşması sonucu tekellerin elde ettiği aşırı sömürüye dayanarak biriken sermaye, bırakalım sorunlarını çözmeyi, bunalımını hafifletmeye dahi yetmiyor. Tekellerin birikimi ile beraber emekçi sınıfların yoksulluğu, sefaleti ve bunun kaçınılmaz sonucu mücadele ve başkaldırıları da büyüyor. Çalışabilir nüfusun büyük bölümü işsiz. Emekçi sınıflar yarımından emin değil. Her gün daha da büyüyen işsizler ordusu sistemin çöküşünün en açık göstergesi oluyor. Toplumun gelişiminin önündeki asıl engel durumuna gelen kapitalizm temellerinden sarsılıyor.

Bir yanda tekellerin ellerinde giderek büyüyen sermaye, öte yanda emekçi sınıfların dev boyutlardaki sefaleti... Toplumun iki temel sınıfı proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki kendini giderek gelişen sertleşen mücadelede daha bir açığa vuruyor. Son yıllarda sokak eylemlerini giderek yaygınlaştıran proletarya, kamu emekçilerini de etkiledi, mücadeleye çekti, eylemler bütün toplumu kapsayarak genişliyor. Burjuvazi, artık eskisi gibi yönetemiyor, emekçi sınıflar ve ezilen halklar da artık eskisi gibi yaşamak istemiyor, yaşam biçimlerinde köklü değişiklikler istiyor. Kapitalizm, toplumsal sınıf ve katmanların bu köklü değişiklik isteminin önündeki en temel engeldir. İşte emekçi kitleler, bu temel engeli ortadan kaldırmak için kararlı ve sert bir mücadeleyi başlattılar.

Yaşanan devrimci durum sermayenin egemenliğini temellerinden sarsıyor. Yönetim yeteneğini kaybeden sermaye, yönetmiyor, savaşıyor. Burjuvazinin açtığı bu savaş, onun son umutsuz savaşdır, uyguladıkları bu siyasal zor, tarihin evrimine üretici güçlerin gelişimine karşıdır; bu nedenle yenilgiye mahkum olmuştur. Toplum, insanlık tarihinin bugüne dek biriktirdiği uygarlık ürünlerinden yoksun kalmak istemiyorsa, üretici güçlerin bugün ulaştığı muazzam gelişime karşısında yoksulluk sınırlarının altında sefalete mahkum olmak istemiyorsa, çürüyüp kokuşan kapitalist sistemle birlikte çürüyüp yok olmak istemiyorsa sermayenin egemenlik sistemini yıkmak zorundadır. Bunu örgütleyip yönetebilecek biricik devrimci güç, en modern sınıf olan proletaryadır. Proletaryanın önderliğinde zora dayalı bir toplumsal devrim artık kaçınılmaz hale gelmiştir.

FAŞİZMİN YIKILMASI BİR ZORUNLULUKTUR

Proletaryanın, emekçi sınıf ve katmanların, ezilen, boyunduruk altında tutulan halkların istemlerinin ve toplumsal gelişiminin önündeki temel engel olan sermayenin egemenlik sistemini, askeri bürokratik bütün kurumlarıyla faşist olan bu devlet sağlamaktadır. İnsanların özgürlük eğilimleri ve düşünsel gelişmeleri ile

DELE, YA YOK OLUŞ; M, YA ÖLÜM!...

tam bir çelişki halinde bulunan faşizmin yıkılmadan ne düşünsel gelişim ne de özgürlük mümkündür.

Faşist devlet mekanizması, yalnızca proletaryanın değil, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen halkların, yoksul köylülüğün ve bütün emekçi sınıfların düşmanıdır. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının militan devrimci ittifakını gerçekleştirecek tek ortak hedef, faşist devlet makinesinin yıkılıp parçalanmasıdır. Tekelci sermayenin egemenlik aracı olan faşist devlet, toplumun ezilen, sömürülen büyük çoğunluğuna karşı siyasal zora başvuruyor. Kürdistan halkının ulusal toplumsal kurtuluş mücadelesi olsun, Türkiye emekçilerinin sınıfsal kurtuluş kavgaları olsun, toplumsal devrimin önünde somut bir engel haline gelen faşist devlete karşı sürdü-rülmektedir. İşte bu nedenle Kürdistan ve Türkiye halklarının ve tüm emekçi sınıfların mücadelesi faşist burjuva devleti yıkmaya yönelik olduğu gibi, bu halkların ve sınıfların devrimci ittifakını da geliştirecek; gelişen birleşik mücadele ise halkların ortak düşmanı faşist devleti bir daha geri dönmek üzere tarihin çöplüğüne fırlatacaktır. Faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur. Devrim, ancak faşizmi yıkarak zafere erişebilir. Bu nedenle Demokratik Halk Devriminin ilk şartı faşist devleti parçalamaktır. Burjuva egemenlik aygıtı olan bu faşist devlet yıkılmadan ne Demokratik Halk İktidarı kurulabilir, ne de proletarya toplumsal kurtuluş hedefine ulaşabilir. Proletarya ve halkların güncel devrimci görevi, militarist-faşist devleti zora dayalı bir devrimle parçalayıp yıkmaktır.

YA KANLI MÜCADELE YA YOK OLUŞ

Sermaye sınıfı, tepeden turnağa silahlıdır ve silahlanmaya devam ediyor. Son derece gelişkin silahlara sahip, modern bir ordusu ve polisi elinde tuttuğu gibi, binlerce sivil faşist çeteyide silahlandırıp örgütüyor. Böylesine modern bir silahlı güç karşısında silahsız halk hiçbir şey elde edemez. Halk, şiddete başvurmadan hiçbir sorununun çözümünde başarılı olamaz. Eğer halk silahlanmışsa, sermayenin egemenlik sistemini yerle bir edebilir. Bugün silahlı mücadelenin temel araçları haline gelen gerilla birlikleri ve milisler, mücadelenin her alanında süratle örgütlenmelidir. Silahlı bir halk ayaklanmasının başarılı olabilmesi için mücadele ve ayaklanma komiteleri şimdiden örgütlenmelidir. Her işçi her emekçi, gerilla, milis ve komiteleri örgütlemek için derhal harekete geçmeli, emekçi halklarımızın zafere için silahlı ayaklanmanın mekanizmasını oluşturmalarıdır.

Ekonomik, toplumsal ve politik şartlar, bugün devrim için daha da olgun hale gelmiştir. Bugünün temel sorunu siyasi iktidar sorunudur. Emekçi kitleler ve Kürt halkı sokakta; burjuvazi ise yönetememenin aczi içinde çırpınıyor.

Bugüne kadar mücadelenin bir çok biçim ve yöntemine başvuran Türkiye ve Kürdistan halkları birleşik bir silahlı ayaklanma ile karşı karşıya. Karşı devrimin içine sürüklendiği derin bunalım ve telaş, sermaye egemenlik sisteminin nasıl kesin bir kapışmaya hazırlandığını ve devrim güçlerini czmek için tüm güçlerini nasıl birleştirip, hazırladığını gösteriyor. Karşı devrimin Türkiye ve Kürdistan devrimini boğazlamasına seyirci kalmamaz. Toplumsal bir devrimin öngününde beklemek, devrime ve proletaryanın kurtuluş kavgasına tam bir ihanettir.

Koşullar, protelaryaya ve ezilen halklara siyasi iktidarı ele geçirme olanaklarını sunuyor. Boş gevezeliklerle ve ikincil sorunlarla boğuşarak tamamen olgunlaşan devrim olanaklarının gözler önünden akıp gitmesine seyirci kalmamaz.

Proletarya, emekçi sınıflar ve ezilen halklar bu koşulları değerlendirmeli, hemen Demokratik Halk İktidarı ve silahlı halk ayaklanmasının organları olan gerilla birliklerini, milisleri ve halk komitelerini örgütlemeli, parmaklarının arasından akıp gitmekte olan devrimi zafere taşımalıdır.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!...

GENÇLİĞİN SESİ ÇEVRESİ TBKP LİMANLARINDA

Herkes kendi zihniyetinden kaynaklanan perspektifle, değişik adlar da koysa kesin olan şu ki: Ülkelerimiz halkları, toplumu derin bir alt-üst oluğa götürecek boyutta bir çalkalanma süreci yaşıyor. Bazılarının kirli, bazılarının pis savaş dediği, bazılarının bir takım marjinal çalkışlardan ibaret gördüğü bu olguya biz, Türkiye'yle Kürdistan'ı sihirli bir bıçakla ikiye ayıranların, orası başka burası başka diyenlerin aksine, genel anlamda iç savaş adını koyuyoruz. Görmek istemeyenden daha körü, duymak istemeyenden daha sağının olamayacağını bildiğimizden de böylesi bir ortamda, bu konu üzerinde daha fazla durmaya gerek görmüyoruz. Yaşamın her alanına yayılan bu savaş, elbette ki okullarda da etkisini gösterecekti. Toplumun her sınıf ve tabakasından gençleri, yarı aydın, aydın adaylarını barındıran okullar, elbette ki bu çalkalanmadan nasibini alacaklardı. Üstelik gençliğin duyarlılık, atılganlık, cesaret gibi karakteristik özellikleri, öğrenci gençliğin bu çalkalanmaların etkisine girmesini hızlandıracak ve iç savaşı okullara fazlasıyla taşıyacaktı. Öyle de oldu. İddia ediyoruz ki bugün öğrenci gençlik, çok yüksek bir savaşıma potansiyeli taşımaktadır. Sadece üniversiteleriyle değil, aynı zamanda liseleriyle de okullar, doğru perspektifle yaklaşıldığında, sınıf savaşımının önemli mevzileri olmaya adaydır.

Ancak, bütün bu yaşananları görmemekte inat eden, kafalarında ısrarla evrimci ortamın okullarını yaşatanlar var. Bu zihniyetler genellikle, öğrenci hareketinin kitlesel ol-

maması mazereti arkasına saklanarak teori üretiyorlar. Yani, reformizmle oportünizmin kesiştiği noktada olan koşullara teslim olma ve en geri direnme çizgisiyle hareket edip, asırlık reformizm bataklığını okullarda da fukurdanmaya çalışıyorlar. Yazımızda, reformistliği en fazla su yüzüne çıkmış kesimlerden biri olan Gençliğin Sesi isimli derginin öğrenci gençlik hareketine nasıl yaklaştığını, bu konuda ne önerip ne önermediğini, bu yaklaşımın gerçek yüzünü ortaya koyacağız.

Utangaç maoculuğun reformistliği en fazla su yüzüne çıkmış bu temsilcisinin yayınlarına bir göz atığımızda, ilk dikkatimizi çeken olgu; bu zihniyetin öğrenci gençlik hareketi hakkındaki değerlendirmelerinin, süreç içinde gösterdiği "gelişme" oldu. Reformistliğin su yüzüne çıkması anlamında bizce tipik olan bu "gelişme"ye, sürece tersten yaklaşıp bakalım. Öğrenci hareketinin zaaflarını bugün şöyle değerlendiriyorlar;

"Bu zaafların başta gelenlerini inceleyecek olursak; gençlik içinde faaliyet gösteren devrimci gençlik örgütlemelerince bütün gençliği kapsayan talepler olan YÖK'ün kaldırılması, paralı eğitime son verilmesi, harçların -vizelerin iptali, öğrencilerin yönetime katılması vb. türden akademik ve demokratik talepler için mücadelenin geri plana alınması, hatta bazen pratikte bu konuda hiç çalışılmamasıdır." (Özgürlük Dünyası S.39, Sf.49)

Bu ve benzeri ifadelerle Özgürlük Dünyası ve Gençliğin Sesi'nin değişik sayfalarında karşılaştık. On-

lara göre, devrimci hareketin öğrenci gençlik hareketi içindeki en büyük kabahati, okulcu mücadeleyi kaile almamak veya az kaile almak. Yani, eğer bugün bu sorun halledilirse; "YÖK'ün kaldırılması, paralı eğitime son verilmesi, harçların -vizelerin iptali, öğrencilerin yönetime katılması vb. türden" talepler için verilen mücadele geri plana değil de ön plana alınsa, öğrenci gençlik hareketinin önü açılacak. İddia bu. Bu iddianın gerçekte ne anlama geldiğini ortaya koymadan önce aynı zihniyetin, aynı konuya ilişkin 3 yıl önce yapmış olduğu bir başka değerlendirmeyi okuyalım:

"Bu gün gençliğin hareket alanı ve yeteneği oldukça genişlemiş ve gelişmiş bulunuyor. Öğrenci gençlik, kendini yalnızca akademik sorunların dar çerçevesi içine hapsediyor. Kendi sorunlarıyla ülke ve hatta dünya sorunlarının birbiriyle bağlantılı bir bütün oluşturduğu gerçeğinin ışığında mücadelesine politik bir nitelik kazandırıyor. Gençliğin böylesi bir mücadele düzeyine gelmesi bir rastlantı sonucu veya kendiliğinden olmamıştır. Aksine daha başından beri devrimci komünist gençler, mücadelenin en önünde yer alarak özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ateşini hep harlı tutmuşlar, alanını sürekli genişletme perspektifiyle hareket etmişlerdir." (Özgürlük Dünyası S.15 Sf. 39, Ocak 1990)

Görüldüğü üzere, bugün, hareketin başta gelen zaafı olarak okulcu mücadeleyi geri plana atmayı, ya da aynı anlama gelmek üzere, "özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mü-

cadelesinin" "alanını sürekli genişletme perspektifiyle" siyasi mücadeleyi ön plana almayı vakt-i zamanında hararetle bir biçimde savunmuşlardı. Üç yıl önce siyasi mücadeleye ağırlık verilmesini "özgürlük, demokrasi ve sosyalizm" mücadelesinin ateşinin harlı tutulup alanının genişletilmesini savunanlar bugün yine aynı perspektifi karşımıza hareketin başta gelen zaafı olarak koyuyorlar? Geçen üç yıl zarfında ne oldu? Ülkelerimizin siyasi ortamında durulma mı yaşandı ki akademik talepler uğruna mücadeleyi düne göre daha fazla ön plana alalım? Bu soruya herkes gibi Gençliğin Sesi çevresi de "hayır" diye cevap vermek zorunda kalacaktır. Ülkelerimizde yaşanan siyasi çalkalanmanın üç yıl öncesine göre çok daha üst boyullarda olduğunu, samız onlar bile kabul edeceklerdir. Peki o halde, siyasi taleplerin düne göre çok daha ön plana çıkarılması, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ateşinin her zamankinden daha çok harlandırılıp alanının genişletilmesi gerekmez mi? Ne yazık ki gerekmezmiş... Niye? Çünkü, olaylara dersanenin penceresinden bakıyorlar. Ve gördükleri manzara; "güç kaybetmiş, kitleselliğini yitirmiş, üç-beş kişilik siyasi gruplardan ibaret" bir öğrenci gençlik hareketi oluyor. Evet, sadece bundan ibaret oluyor. Etraflarında kitleyi göremeyince paniğe kapılıyorlar ve bütün kabahati;

"Devrimci öğrenci hareketi, adımlarını, sırtını genel öğrenci kitlesine dönerek 'ileri' doğru atmaya başladı." (Gençliğin Sesi, S.1) şeklinde ifade ettikleri 'ileri' yani siyasi taleplerde buluyorlar.

Burada, hareketin zaaflarını bir an için bir kenarda bırakalım ve reformizmin bir zaafını hatırlatalım: Kitlesel olamamak, bir an için kitlesiz yaşayamamak. Evet, ne yaparsa

yapsın, kitleyi yanında görmek ihtiyacı duyar reformizm. Eğer kitle yanında olmayacaksa hiç ama hiç bir işe kalkışmaz. Şayet önceden farkına varamaz ve böyle bir "kabahat" işlerse de, "kabahat"ini anlar anlamaz bir uçtan diğerine savrulur. Artık, yaşanan aynı olayları, aynı ağız, çok farklı biçimlerde telaffuz etmeye başlamıştır:

"Belirli bir noktadan sonra (Tarih vermek gerekirse 1990 yılı başlarında) bu şekilde karakterize olan hareket, öğrenci kitlesinden en çok koptuğu noktada aynı zamanda da kendi içinde doruk noktasına ulaştığında burjuvazinin açık saldırılarıyla bozguna uğratıldı ve dağıldı." (Gençliğin Sesi, Haziran 1993) (abç)

"Merkezi örgütlenmenin yüksek öğrenim gençliğinin gündeminde olduğu bu süreçte; öğrenci gençlik hareketi geride bıraktığımız yıl içinde nispi bir kitleselleşme göstermekte birlikte, bu oldukça yavaş bir tempoyla gerçekleşmekte; ve bugün bu alandaki zaafılar henüz aşılabilmemiş değil." (Özgürlük Dünyası S.24, Sf. 36 Ekim 1990) (abç)

Aynı ağız aynı konuda işte bu derece "tutarlı" yorumlar yapıyor. Bugün, 1990 yılı başlarından itibaren bozgun ve dağılmadan bahsederken, söz konusu tarihte, 1990 yılı için yapılmış bir değerlendirmede nispi bir kitleselleşmeden bahsedilmiş. Çünkü o tarihlerde "devrimci komünist gençler"imiz, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ateşini harlamakla meşguldüler. O kadar ki, bu amaçla TDKP kuruluş yıldönümü Yıldız Üniversitesi'nde kutlanmıştı. Okuldaki iki sivil polislin "devrimci komünist gençler"imizce silahsızlandırıldığı kutlamadan sonra çıkan olaylarda 100 civarında öğrenci gözaltına alınmıştı. Ya da Murtaza Kaya'nın öldürülmesini protesto gösterileri esnasında İstanbul

Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde bir çevik kuvvet otobüsü molotoflanarak yakılmıştı. Şimdi, düşünüyoruz da; acaba "devrimci komünist gençler"imiz bugün yaptıkları bu yeni değerlendirmelerle, söz konusu bu eylemlerin özelleştirilmesini mi veriyorlar? Öyle ya, söz konusu eylemleri yapmakla, "adımlarını, sırtını genel öğrenci kitlesine dönerek 'ileri' doğru atmış oluyordular. Üstelik yapılan bu eylemler, en geniş öğrenci yığınlarının gözaltına alınmasına, polis baskısına maruz kalmasına neden olmuşlardı. İster istemez biz, bu iki değerlendirmeden sonra yapılanın, öncekinin özelleştirisi olarak kabul edip o şekilde devam edeceğiz.

Reformist Gençliğin Sesi'nin bir sayısında şöyle bir şey dikkatimizi çekti:

"Öğrenci dernekleri ve hareketin zaaf ve zayıflıklarını bünyesinde taşıyan örgütlere yeni adlar takarak işi çözdüklerini (DÖB vs.).. (Gençliğin Sesi, S.5). Sadece bu kadar! Yarım yamalak bir cümleyle DÖB'ü özetlemeyi nasıl da becermişler(!) Maaculuğa özgün "beceriklik" in güzide bir örneği... Bizim, doğru olmasının yanında son derece net ve ciddi değerlendirmelerimize bu türden gevelemelerle karşılık vermeleri ya da bir şey söyleyerek sadece yutkunmaları bizi şaşırtmıyor. Zira, yapabilecekleri başka bir şey yok.

Özellikle, gözü kendisinden başkasına görmeyen dikkatsiz hayalimize ufak bir hatırlatmada bulunalım: DÖB bir örgüt değil. Devrimci Öğrenci Birliği, sadece genç leninistlerin değil, akademik - demokratik mücadeleye ilgi duyan tüm devrimci öğrenci gençliğin kendini içinde ifade edebileceği gönüllü bir birliktir. Bunu siz de biliyor olmanız. Zaten biz de bu hatanızı cehaletinize değil, dikkatsizliğinize yoru-

yoruz.

Bu ufak düzeltmeyi yaptıktan sonra, vecizenizi aynen, seve seve kabul ediyoruz. İçinde yaşadığımız bu ortamda, "YÖK'ün kaldırılması, paralı eğitime son verilmesi, harçların - vizelerin iptali, öğrencilerin yönetime katılması vb." türden istemler için verilen mücadelenin geri plana alınması biçiminde ifade ettiğiniz "zaaf ve zayıflıklar" her geçen gün daha fazla bünyemizde barındırdığımızı bilmenizi isteriz. Emin olmalıyız ki: iç savaş kızıştıkça bizim bu "zaaf ve zayıflıklarımız" da giderek artacaktır. Ve yine emin olmalıyız ki; sizler, "kitle kaçır" türünden teorik kılıflarla her gün onlarca gencin katledildiği bu ortamda gençlere, okulun dışına çıkmakta acele etmemelerini önerirken bizler, bu "zaaflarımız" sayesinde kaçırdığımız o kitleyi devrimci mücadeleye sürükleyeceğiz.

Yazımızın başında "devrimci komünist gençler"imizin, reformizmle oportünizmin kesiştiği nokta olan koşullara teslim olma ve en az direnme çizgisi tutturma perspektifiyle hareket ettiğini iddia etmiştik. Şimdi bu iddiamızı biraz açalım: Leninist bakış açısına göre değerlendirmeler, somut durumun somut tahliline göre yapılır. Mücadele perspektifleri bu ilkeye göre belirlenir. Yani, mücadele hattımızı koşullandıran olgu, bizim dışımızda, irademizden bağımsız olarak var olan somut durumdur. Leninistler, ister istemez var olan bu nesnellığın üzerinde yükselen sınıf ilişkilerinin ve sınıflar arası güç dengelerinin somut ve denetlenbilir bir hesabını yaparak mücadele hatlarını belirler ve marksist bilimin ışığında, bu nesnel ortama uygun politikaları oluştururlar. Gücümüz ya da güçsüzlüğümüz, düşmanın gücü ya da ittifakların durumu vs. temel taktik politikalar ortaya konduktan sonra, bunları

hayata geçirebilmemizi sağlayacak mücadele biçimlerinin belirlenmesinde dikkate alınır. Bir de şu hatırlatmayı yapalım: Belirlenen mücadele biçimleri, hiçbir şekilde politikalarla uyumsuzluk göstermemelidir. Anlaşılacağı üzere, bizim, politika ve mücadele biçimlerine ve bunların karşılıklı ilişkisine bu yaklaşımımız toplumsal olayları, toplumların değişme biçimlerini doğru kavramamızın bir sonucudur.

Reformizmde ise somut durum ya da nesnellik göz ardı edilir. (Elbette, işin teorisi yapılırken bu göz ardı etmeye bir takım mazeretler yaratılır. Öte yandan yaşanan gerçekler elden geldiğince çarpıtılarak, demagojiyle, gerçekten yaşanandan daha dar kapsamlı, daha düşük yoğunlukta ve hem nedenleriyle hem de birbirleriyle bağlantıları kesilerek izah edilmeye çalışılır.) Özellikle maocular, bu "yetenek"lerini, felsefi bakışlarına damgasını vuran soliptizme, yani ben merkezciliklerine borçludurlar. Böylesi bir bakışta, somut durumun hareketi koşullandırması söz konusu değildir. Varsa yoksa, kendi durumları, güçleri, olanakları ne alemdedir. İşte bütün mesele bu. Bu zihniyet, pratikte şöyle yansımaları buluyor: Ortam kızışıyor, toplum açık bir iç savaşın içine giriyor. Ama ne yazık ki (!) ki maocularımızın bu iç savaşa önderlik edecek güçleri olmuyor. İç savaş boyutundaki mücadeleye önderlik etmek için gereken hazırlıklar, maocular tarafından tamamlanmamış oluyor. İşte tam bu aşamada, maocularımıza göre "tarih onları bekliyor (!) "Öyle ya, onlar yeterince hazırlık yapmamışlar. Henüz kitleleri örgütleyebilmiş, geniş bir çevre ağı yaratabilmiş değiller vs. Bu durumda nesnel ortam ne olursa olsun, önce kitleleri örgütlemek gerekiyor! Doğru aslında, örgütlü kitleler olmazsa, kitlelerden kopuk bir

biçimde savaş kazanılmaz ki... Sloganlar belirleniyor; bunlar, en geniş kitlenin kabullenebileceği, sahiplenebileceği düzeyde sloganlar olmalı, fazla ileri gidilmemeli. Her şeyden çok buna dikkat ediliyor. Ama, aksi gibi, buna rağmen, yani en geri kitlenin düzeyine uygun en geri sloganlar belirlenmiş, en geri direnme çizgisi tutulmuş da olsa kitleleşilemiyor. Ve bu hazin öykümüz bu şekilde sürüp gidiyor.

Felsefi dayanağını soliptizmde buldukları ve bu bakışları sayesinde mantıklı bulabildikleri bu sefil zihniyete sarılmalarının gerçek hayattaki nedeni ise şöyle: Evrimci ortamın rahat çalışma ortamına alışmış ve ona göre iyice şekillenmiş kafa yapısı, ortamın değişmesine ayak uyduramıyor ve yaşamın hızlı gerçekleri karşısında savruluyor. Ortam kızıştıkça devrimci çalışma yürütmenin riskleri artıyor, daha ağır koşullarda, daha fedakâr bir çalışma gerekiyor. Oysa bu yeni zorunluluklar, eski ortamın rahatlığına sapsanmış reformizme fazla ağır geliyor. Hal böyle olunca; kitlelerin bir adım önünde gidip koşulları değiştirme biçiminde özetleyebileceğimiz devrimci görevlerin yerini; kitlelerin arkasından gidip, kendini koşullara uydurma biçiminde özetleyebileceğimiz reformist - oportünist anlayış alıyor.

Evet, maocularımız, uğruna her şeyi feda ettikleri, onun yanında hiçbir şeyin lafını etmedikleri kitleyi bir türlü kucaklayamıyorlar. Anlayamayacaklarını bildiğimiz halde biz, bu kronik sorunun nedenini açıklayalım: Kitlelerin kazanılmasında önemli olan, sizin örgütçülük yeteneğinizden önce, onların içinde yaşadıkları nesnel ortamdır. Dersanın penceresinden bakıldığında bir öğrencinin içinde yaşadığı ortamın en önemli sorunları YÖK, vizeler, vs. gibi görünebilir. Ama bu, yalnız

dersanenin penceresinden bakıldığında böyledir. Peki bu nasıl olur? Yani nasıl olur da; dersanenin penceresinden görünen "gerçek"le asıl gerçek farklı olur? Daha kolay anlaşılması için şöyle bir örnek verelim: Gök cisimlerinin hareketi de duyuyla algılanabilir. Ancak bu, onların gerçek hareketi değildir. Gök cisimlerinin görünüşteki hareketleri; ancak duyuyla algılanamayan gerçek hareketlerini bilenler için anlaşılabilir ve açıklanabilir. Gökeisimlerinin hareketi için geçerli olan bu durum, toplumsal hareketler için de geçerlidir. Yani, toplumun görünüşteki hareketleri ancak, duyuyla açıklanamayan gerçek hareketi bilenler için anlaşılabilir ve açıklanabilir hareketlerdir. Toplumun duyuyla algılanamayan gerçek hareketleri de ancak, marksizm-leninizim sayesinde bilinebilir. Dolayısıyla, ancak marksizm-leninizim silahına sahip olanlar toplumun görünüşteki hareketlerini açıklama şansına sahiptirler. Ve üzülererek söylüyoruz ki, maocu bakış açısı, bu şansın tümünden yitirilmesi demektir.

Size garip gelecek olsa da; devlet terörü veya bir Kürdistan sorunu, dersanenin penceresinden bakıp gördüğünüz ve olmadık şeyler yakıştırdığımız öğrenci için daha yakıcı sorunlardır. Dün böyle değildi ama bugün böyledir. Ve bütün mesele, bakıp usanmadan bu sorunları öğrencilerin gözünün önüne serip, onları, bu sorunların çözümü doğrultusunda ayağa kaldırmaya çalışmaktır. Bu noktada kullanılacak yöntemler, ancak bunlar kabul edildikten sonra, ayrı bir tartışma konusudur. Elbette ki meselemin bu yönünü sizinle tartışmayacağız. Çünkü bunlar, bu bakış açısını kavrayanlar, yani devrimciler arasında tartışılacak sorunlardır. Bu burjuva yaklaşım küçük-burjuva aceleciliğiyle bağdaşmadığı için siz ve daha birçokları,

dersane pencerelerinin arkasına geçtiniz. Bu yöntemle kısa vadede kitleselleşme sağlanamada -ki bunun nedenleri de ayrı bir tartışma konusudur- ve sizler kitlesizlik sendromuna yenik düştünüz. Güçlü olmak lazım diyorsunuz; bu perspektifle davranabilmek için güçlü olmak gerektiğini iddia ediyorsunuz. Oysa, neden, şöyle düşünmek doğru olmasın: güçlü olmak için bu perspektifle davranmak gerekir. İşte biz, tam da böyle düşünüyoruz. Yoğun bir savaşa girişmek için güçlenmeyi beklemeyeceğiz. Duraksayam ezip geçen bir hızla hareket eden bu süreçte devrime olan inancımızı, kendimize olan güvenimizle pekiştirip sürecin, öncüsünden istediklerine cevap vermek zorundayız. İşte, bütün çabamız bu yönde.

Buyurun siz, örneğin, "YÖK'e son!" sloganını ata durun. Biz, bugün, örneğin, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını ön plana çıkaracağız. Ve sınıfındaki arkadaş işkencede katledilen, her gün okula giriş-çıkışta polis aramasından geçmek durumunda olan, hatta kafasına bir-iki de cop yemiş olan, basından, yayından, ve her yerden, her geçen gün kan ve barut kokan haberleri izleyen, belki de anne-babası, işyerinde grev yapan öğrenci arkadaşımız bizim sloganlarımızı kendisine daha yakın hissedecektir. Kitlenin geri unsurları hariç herkes için durum, eninde-sonunda böyle olacaktır. "Devrimci komünist gençler"imiz sportif faaliyetler organize etmek için bütün hünerlerini sergileye dursunlar, kitleselleşme adına bugünkü ortamda, böylesi "fedakârlık"lara katlanırlarken, aynı kitlenin en radikal mücadele yöntemlerine giriştiklerini görecekler ve kulaklarının arkasını kaşıyarak "nerede hata yaptık?" diye soracaklar kendi kendilerine. İnsanların gelişim hızına anlam veremeyecekler. Ama bi-

zim elimizden bundan fazlası gelmez ki. Dilimiz döndüğünce doğruları anlatmaya çalışıyoruz çünkü.

Mücadele perspektifini koşullandıran olgunun somut durum olduğunu söylemiştik. Bu demektir ki; somut durumun değişmesi, mücadele perspektifinin de değişimini zorunlu kılar. Evrimci ortam koşullarında öğrenci hareketi açısından akademik mücadele ön planda tutulur. Bu, birileri böyle uygun gördüğü için değil, ortamın karakterinden dolayı böyledir. Toplumun genclini ilgilendirecek olaylar, yeterli olgunluğa ulaşmamışlardır. Ortam sakinidir. Dolayısıyla, her kesim için olduğu gibi öğrenci kesim için de kendi alanının sorunları daha ilgi çekicidir. Bu ortam, devrimci hareket açısından, daha çok, savaş hazırlığı yapılan ortamdır. Bu mantığın gerçeği olarak, okullarda da kitleyi kazanmak üzere ve zaten o dönem için yakıcı sorunları teşkil ettiğinden dolayı akademik sorunlar, ağırlıklı olarak işlenir. Bununla birlikte, tek başına akademik sorunların çözülmeceği, bunların düzenle bağlantısı vs. anlatılır. Yani, bu ortamda akademik sorunlar, kitleleri devrim davasına kazanmak için sıçrama tahtası olarak kullanılır.

Kapitalizmin kendi iç yasalarından kaynaklanan sorunlar birikip, bunun doğal sonucu olarak ortam devrimcileştiğinde ise, mücadele perspektifimiz de bu duruma uygun olarak değişmek durumundadır. Genel anlamda söyleyecek olursak savaşmak, savaş hazırlığı yapmanın önünde, bir zorunluluk olarak yeri alır. Çünkü kendisine "öncüyüm" diyenler hazırlıklarını tamamlamış olsalar da olmasalar da savaş, toplumsal çatışma ve pratik yoğun olarak yaşanmaktadır artık. Mücadeleye önderlik etmek, teorik bir iş olmanın ötesinde, giderek daha pratikleşen bir hal almaktadır artık.

Bu ortamda nesnelliğin, tarihin tekerleğinin bir silindir gibi üstünden geçmesini istemeyen herkes, elindeki imkânlar her ne olursa olsun, bu imkânlara uygun taktikleri geliştirip bu savaşa girişmek zorundadır. Artık, bazı sorunlar, toplumun gündemini her şeyden, bizzat kendi alanından kaynaklanan sorunlardan bile çok ilgilendirir olmuştur. Çünkü yaşanan yoğun pratik, toplumu politikleştirmiş ve her geçen gün, giderek artan bir hızla politikleştirmeye devam etmektedir. Toplumun bir kesimi devrimci propagandadan etkilenip devrimci yönde politikleşirken, diğer kesimi egemen sınıfın propagandasının etkisi altında kalıp karşı-devrimci kampta yerini alır ve bu kamplaşma, önüne geçilmez bir tempoyla sürer gider. Ama kesin olan şey şudur ki; devrimci yönde de olsa, karşı-devrimci yönde de olsa kitleler politikleşiyordur. Bu politikleşmeden öğrenciler de elbette nasibini alacaktı. İşte bu yüzden böylesi bir ortamda, yani bugün, öğrenci gençlik kitlesi okulcu sorunların çözümüne ilişkin propagandadan öte, örneğin bir ulusal sorunla, bir zamlarla, bir işçi kıyımlarıyla, bir açık infazlarla ya da bir idamlarla daha fazla ilgilenecektir. Zaten, karşı-devrimci propaganda biçimiyle de olsa bu sorunlar, burjuvazi tarafından onun gündemine sokulmuştur. Bu sorunlar, her ortamda zaten tartışılır olmuştur. Bu durumda bizim görevimiz, bu sorunlarla ilgili devrimci çözümleri ortaya koyabilmek, söz konusu kitleleri bu çözümlerin pratiğine katmaktır. Yoksa, bütün bunlar yaşanırken YÖK'ü ön plana çıkarmak değil...

Oysa bakan reformist Gençliğin Sesi soruna nasıl yaklaşıyor:

"Her türlü aracı kullanarak (kültürel, sportif, eğitsel) öğrenci gençliği kendi sorunları temellinde eğitmek, bilinçlendirmek ve mücadele-

ye çekmek, kitleselleşmenin sağlanmasına yönelik olarak yapılacak çalışmada yakalanması gereken halka olmalıdır." (Gençliğin Sesi, S.4 SE.2) (abç). Aman o halkayı iyi yakalayın. Bütün hünerlerinizi kullanın ve "kültürel, sportif, eğitsel" etkinliklerle bilinçlendirerek, gençleri, iç savaşa kazandırın. Aman, öğrenci gençliğin kendi sorunları(!)nın dışındaki sorunlara aklının çelimesine müsaade etmeyin.

"Kendi sorunlarından yola çıkarak; bu sorunları ülkenin siyasal sorunlarıyla ve sosyalizm sorunuyla birleştirerek, kesintisiz, canlı ve eğitici nitelikte bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütmek, işte, yeni dönemde genç komünistlerin çalışma ve örgütlenme faaliyetlerinde yakalayacakları halka, tam da bu halkadır." (age) (abç). Evet, reformizmin "yeni dönemde" yakalayacağı halka tam da bu halkadır. "Devrimci komünist gençler"imizin bu son derece açık ve net sözlerinin üzerine ekleyecek pek bir şeyimiz yok. Sadece şunu söylemekle yetinelim: "Yeni dönemde" reformizmin teşhiri oldukça kolay hale geldi ve ortam kızıştıkça bu iş daha da kolaylaşacak. Görüldüğü üzere, sadece alıntı yapıp bazı yerlerin atını çizmek yetiyor.

İnsanları, önce kendi alanının sorunlarından hareketle, bu alanın sorunlarına karşı verilecek mücadeleyi sıçrama tahtası olarak kullanmak suretiyle, yani, aşamalı olarak devrim mücadelesine kazanmak yöntemi miadını doldurmuştur artık. Ve iç savaş kızıştıkça bu sıçrama tahtaları önemini kaybetmeye devam edecektir."

İlk önceleri okulda polis yoktu. Bu ortamda, polisin ne kadar kötü olduğunu kitlelere anlatmak tamamen teorik bir işti. Sonra, polisler okul kapılarına dikildi. Giderek aramalar, kimlik sormalar başladı. Ar-

tırık, polisin kötülüğünü anlatmak daha kolay bir hal almıştı. Öğrencilerin duyarlı kesimleri gerçekleri kavırıyor ve devrim mücadelesi saflarına katılmalar oluyordu. Polisin muameleleri öyle bir hal aldı ki, okullarda çatışmalar yaşanır oldu. Polis, kantinleri bastı, öğrencileri tartakladı, gözaltına aldı. Ortamı daha da kızıştı. Öğrenciler büyük bir hızla polis copuyla tanıştı. Dikkat edilmesi gereken nokta şu ki: bu kızışma sadece okullarda yaşanmadı. Tam tersine, toplumun genelinde, sistemin açmazlarından kaynaklanan çatışmanın yansıması oldu. İşte böylesi bir ortamda, polis baskısını açıkça yaşayan öğrenci arkadaşına polisin kötülüğünü anlatmak anlamını yitirdi. Çünkü, öğrenci arkadaş zaten, polisin kötü olduğunu kavradı ve her geçen gün de bu gerçeği daha fazla sindiriyor. Bu noktada öncüye düşen görev, zaten politikleşmiş olan öğrenci arkadaşına devrimci çözümleri götürebilmektir. Polisin sadece kendi üzerine değil, grev yapan işçilerin, Kürt halkının ve her türden hak arama talebinde bulunan emekçilerin de üzerine saldırdığına işaret edilmelidir. Dolaylı olarak değil ama doğrudan doğruya, bunun bir sınıf savaşımı olduğu, polisin burada, burjuva sınıfının kolluk gücünden başka bir şey olmadığı ve kendisinin de ister istemez bu sınıf savaşımına dahil olacağı öğrenci arkadaşına anlatılmalıdır. Konum olarak işçi ve emekçilere daha yakın olduğu, işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla kendi çıkarlarının uyduğu, kendi alanında o an yaşanan sorunların ve geleceğiyle ilgili sorunlarının çözümü için proleter saflarda bilinçli tercihini yapması gerektiği anlatılmalıdır. Ve bu uğurda gerek polise ve gerekse burjuva sınıfın tüm diğer baskı ve tehditlerine karşı aktif bir faaliyete kazanılmalıdır. İçinde yaşadığımız somut koşul-

lar bize, bugünkü ortamda öğrenci hareketine ancak böyle bir perspektifle yaklaşabileceğini emrediyor. Ancak bu perspektifte inatçı olduğunda ve gereken yetenek, Bolşevik çalışma tarzı ortaya konduğunda öğrenci hareketi, devrim mücadelesinin güçlü bir kaleşi olabilir.

Devrimci ortamda devrimci çalışma mantığını okullar için ortaya koymuş olduk. Şimdi de "devrimci komünist gençler"imizin devrimci ortamın evrimcilerinin liseli öğrencilere neler önerdiğine bakalım.

"Gençliğin bir kesimini oluşturan orta öğrenim gençliğinin, talep ve haklarını kazanabilmesi için olabilecek en geniş öğrenci kitlesini demokratik lise talepleri etrafında toparlaması ve örgütlemesi gerekmektedir." (Gençliğin Sesi S.2) diyor. Ve "kitle", "toparlanma", "örgütlenme" sayıklamalarıyla devam ediyor. Yalnız bir yerde:

"Demokratik lise mücadelesinin başarılı olabilmesi ve ilerleyebilmesi için bir başka zorunluluk da bu hareketin işçi ve halk hareketine bağlanmasıdır." (age) denilmiş. Lütfedilmiş. Ancak yazı boyunca, bu işin; "işçi ve halk hareketine bağlanma" işinin nasıl yapılacağı değil de nasıl yapılmayacağıın teorisi yapılmış. Liselilere okul dışına çıkmadan önce okul içinde güçlenmeleri inatla önerilmiş. Üstelik bu sefil öneri, her ayrı eylem için tekrarlanmış. Liselilerin "Çağaloğlu eylemi" ve bu türden, okul dışında gerçekleştirilen eylemleri hakkında sitem edilmiş.

Reformizmin bu has temsilcisinin yazılarında düşünceler, hep bir takım kılıflarla, bahanelerle ileri sürülmüş. Düşüncelerini açıkça söylemekten genellikle çekinmişler. Biz, onlara yardımcı olmak için vakt-i zamanında TBKP'nin gençliği olan Yarın çevresine yönelttikleri eleştirileri hatırlatalım:

"Mücadeleyi baltalamaktan başka bir amaç ve faaliyeti olmayan; düzenin icazetine sığınmış revizyonist-reformistler, öğrenci gençliğe kısmi akademik taleplerin dışına çıkılmamasını; siyasetle uğraşmamasını gerektiğini söylüyorlar. Revizyonist ve reformistler, öğrenci derneklerinin kitleleşememesinin nedeni olarak da, kısmi akademik taleplerin dışına çıkılmasını, siyasetle uğraşılmasına ve yasakların çiğnenmesini gösteriyorlar. (Özgürlük Dünyası, S.24, Sf.36, Ekim 1990)

İşte "devrimci komünist gençler"imiz, vaktiyle günah keçisi haline getirdiğiniz Yarın çevresine böyle kükrüyordunuz. Ama onların, sizin şu an ki durumunuzdan daha iyi bir tarafları vardı: Onlar, derterleri her ne ise, açıkça ortaya koyuyorlardı. Reformist kaygılarını herkes-siz dahil- kolayca görebiliyordu. Oysa siz, bugün dünkü Yarın çevresiyle aynı kaygıları taşıdığınız halde bunu açıkça ifade edemiyorsunuz. "Siyasetle uğraşmamak lazım" demiyorsunuz elbette. Ama siyasetle nasıl uğraşılması gerektiğini de anlatmayarak aynı kapıya çıkıyorsunuz. Zaten gerçek niyetlerinizin anlaşılabilmesi için yazılarınızda neleri söylediğinize değil, asıl neleri söylemediğinize, neleri eksik bıraktığınıza bakmak gerekiyor. Siz, kitleleşme adına her türlü evrimci fikirleri sergiliyorsunuz. Öğrenci gençliğin okul dışına çıkması, belki de "işçi ve halk hareketine bağlanması" konusunda mazeretlerinizi ve sitenlerinizi bildiriyorsunuz. "Önce kitle" biçiminde özütleyebileceğimiz reformist yüzünüzü gizleyemiyorsunuz.

Bir kez daha hatırlatıyoruz: Üç-beş yıl öncesinin koşullarında yaşamıyoruz. Oyle, her patlak veren olayla ilgili geniş kapsamlı, "bütün öğrencilere olayın gerçek yüzünü anlatan" çağrılar, çalışmalar yapamayabiliriz. Çünkü, söz konusu

olaylar, eskiden olduğu gibi ayda yılda bir değil, her gün, belki her saat patlak veriyor. Üç-beş yıl önce, örneğin Kürdistan'da üç-beş kişi katledilse eylem yapmaya girişirdik, öyle değil mi? Bugün, patlak veren olaya en geç bir-iki gün içinde cevap verilmezse, artık ondan sonra patlak veren yeni olaylar, o olayın üzerini örtebiliyor. Bu, genelde böyle oluyor. Ve siz, "bütün öğrencilere olayın gerçek yüzünü anlatmak" türünden önerilerinizle, eyleme geçilmesini erteleyecek teorik kılıflar yaratmanın ötesinde başka bir iş yapmış olmuyorsunuz. "Revizyonist ve reformistler, öğrenci derneklerinin kitleleşememesinin nedeni olarak da, kısmi akademik taleplerin dışına çıkılmasını, siyasetle uğraşılmasını ve yasakların çiğnenmesini gösteriyorlar" diyen sizler, bugün, kitleleşememenin nedenini ne olarak koyuyorsunuz? Düşüncelerinizden utanmadan, çekinmeden cevap vermenizi istiyoruz. Bu durumda, onlardan farkınız nerede? Biz söyleyelim: Onlar, bu sefil görüşleri açıkça ortaya koyacak kadar saflar. Siz ise, daha "uyanık" olduğunuz için aynı sonucu, daha dolambaçlı yollardan varmayı tercih ediyorsunuz; onlar saf reformist, siz ise tafi su reformistlerisiniz...

"Öğrenci derneklerinin kitleleşememesinin nedeni olarak" "akademik mücadelenin geri plana alınması", aynı anlama gelmek üzere; siyasi mücadelenin ön plana çıkarılmasını iddia edenlere soruyoruz; '80 öncesinin en büyük, en kitlese öğrenci eylemlilikleri hangi konularda, hangi sloganlarla yapıldı? Siz yutkuna durun biz cevaplayalım: Öğrenci gençliğin en kitlesel eylemlilikleri, faşistlerce katledilen devrimcilerin cenazelerinde, Maraş katliamı protestolarında vb. anti-faşist konularda gerçekleşti. Yani sayın baylar, kitleleşememenin baş-

ta gelen nedeni olarak koyduğunuz bu talepleri ön plana çıkarma, gerçekte, öğrenci gençliğin en kitlesel eylemliliklerinin nedeni oldu. 1980 öncesi için geçerli olan bu durum, 1970 öncesi için de geçerlidir. Bu dönemde en kitlesel öğrenci eylemleri, 6. Filo'ya karşı yapılan gösteriler gibi genelde, anti-empyralist nitelikteki eylemlerdir. Şimdi oturup, bunların nasıl olup da böyle olduğunu kara kara düşünün.

"Her türlü somut olay ve olgudan yola çıkarak, demokratik lise taleplerinin öğrenciler arasında yaygınlaştırılması; kültürel, sportif vb. bütün etkinliklerin kitle çalışmasına bağlanması zorunludur." (age) diyen sizler, bu sorulara cevap bulacak ruh haline ve düşünce mantığına sahip olmadığınızı gösteriyorsunuz. Varsa yoksa kitleselleşme ve onun için de kültürel-sportif etkinlikler... Merak ediyoruz; acaba Kürdistan'daki liseler için de aynı şeyleri mi öneriyorsunuz? Bu konuda hiç bir şey söylememişsiniz çünkü. Gerçekli sportif faaliyetlerini dağlarda yapan Kürdistan gençleri için siz, okulun bahçesinde futbol maçı mı örgütlemek niyetindedesiniz?

Okurlarımız kusura bakmasınlar. Reformist Gençliğin Sesi'nin başka türlü açıklamaları kavrayamayacağını bildiğimizden üç örnekler vermek durumunda kalıyoruz. Aslında, yazılarında önerdikleri faaliyet olarak kültürel ve sportif faaliyetlerin dışında bir şey bulamadığımız 'devrimci komünist gençler'imize aynı soruları, ülkelerimizin bütün okulları için de sorabiliriz. Aynı yazılarında, Vefa Lisesi'nden Barış Keleş adlı öğrencinin Lise Müdürü tarafından dövülerek intihara sürüklendiğini ve Türkiye'nin çeşitli illerinde buna benzer bir çok irili ufaklı örnek yaşandığını yazmışlar. (Parantez içinde belirtelim: "devrimci

komünist gençler" ya Kürdistan okullarında yaşananlardan bahsetmemeye yeminliler, ya da sosyal--şovenizmin gereği bir 'dil sürçmesi' olarak sadece Türkiye'nin çeşitli illerinden bahsetmişler). Evet, ülkelerimizin bir çok illerinde buna benzer bir çok irili ufaklı örnek yaşanmaktadır. Bunun yanında, polis okullardadır. Ayrıca okullarda sivil-faşist çeteler de vardır ve sık sık kanlı bıçaklı saldırılara tanık olunmaktadır vs. vs. Üstüne üstlük söz konusu liseler, iç savaş yaşayan ülkelerimiz topraklarında yer almaktadır. Yani bu yaşananlar liselelere özgü değildir. Peki, ne yapmak gerekmektedir? Cevap yine aynı; en geniş kitleye ulaşmak için vs. vs. sportif, kültürel vs.vs.vs...

Öğrenci gençlik hareketine yaklaşım perspektifinin nasıl olması ve nasıl olmaması gerektiğini ortaya koymuş olduk. Şimdi de, öğrenci gençlik hareketindeki kronik sorunlardan birine değinelim: İlke sorunu, yani öğrenci derneklerinde ilke olsun mu? Olmasın mı? Olacaksa hangi ilkeler olsun sorunu. Bu soruna ilişkin reformistlerimizin yaptıkları değerlendirmelere bakıyoruz ve gerçekten düşünmeden edemiyoruz. İlke sorunu bu denli çarpıtılmaları, ilkesizliğe olan eğilimlerinden kaynaklanan bir kastın mı, yoksa tipik kavrayış özrürlüklerinin mi bir sonucu? Emin değiliz. Bakın ne diyorlar:

"Ekonomik, mesleki, akademik ya da örgütlenmelerinde, bu örgütlere üye alınmasında siyasal bilinç aranmaz ya da baştan , anti-faşist, anti-empyralist olma gibi bir ön koşul ileri sürülmez. Böyle bir 'siyasal ilke' yoktur...." (Özgürlük Dünyası, S.15, Sf.39) (abç)

Evet sevgili okurlar, şimdi neler düşünüyorsunuz? Acaba tahminlerimizden hangisi doğru? Gerçekten,

kastlı olarak, ilkesizliğe eğilimli olmalarının bir gereği olarak mı, yoksa maocu dar görüşlülüklerinin bir sonucu olarak mı ilke sorununu bu denli çarpıtıyorlar? Biz iyimser davranıyor ve ikinci ihtimal üzerinden hesap yapıyoruz. "Devrimci komünist gençler'imizin ilkesizliğe eğilimli olabileceğini düşünmek, bu şekilde hesap yapmak istemiyoruz.

Ne demektir ilke? İlke dendiğinde ne anlaşılması gerekir? "Devrimci komünist gençler'imiz bir solukta cevaplıyorlar: ön koşul; maoculuğun ön koşulu marksizmden tamamen kopmaktır ama maoculuğun ilkelelerinde böyle bir ifade yoktur. Yani, önkoşul başka, ilke başka şeydir. Ama bunu açıklamamız sizi tatmin etmeyecektir. Öyle ya, siz maoculuğu üstüne alınmayacak kadar maocu bir mantığa sahipsiniz. O halde, meseleyi sizin de anlayabileceğiniz halde sadeleştiririm: Sofraya oturmanın ön koşulu, yemek yemeye duyulan ihtiyaçtır. Yani, insanın karnının acıkmasıdır. Karnı acıkan insan, sofraya oturacaktır. Ancak, kalabalık olan bu sofrada insanlar ne yiyeceklerdir? Daha çok hangi besinleri almaya özen göstereceklerdir? İşte, ilkeler de, söz konusu bu besinleri açık, net ve insanların en düzenli biçimde amacına ulaşması, yani karnını doyurması için zorunludur.

Aslında bu konuda Özgürlük Dünyası ve Gençliğin Sesi'nin sayfalarından daha pek çok alıntı yapabirdik ama hem okuyucuyu sakmak ve hem de daha fazla yer kaplamak istemediğimizden bunu yapmayacağız. Ancak şu kadarını söyleyelim ki 'ilke'yi ön koşul olarak kavramalarının sonucunda, okurlarımıza komik gelecek tartışmalara sürükleniyorlar: Öğrenci derneklerine sadece anti-....ler mi üye olabilsin, yoksa demokrat olan herkese kapımızı

açalım mı? Sonra durup düşünüyorlar ve her ikisinin de sonuçta üye kaydetme (!) işinde kısıtlama getireceğini fark ediyorlar. Kitlelerden ayrı kalmak dayanılmaz bir kâbus gibi gözlerinin önünden geçiyor ve lütfedip, 'bilinçli faşistlerin dışında her isteyen derneklerimize buyurabilir' görüşünde karar kılıyorlar. Gördüğümüz gibi amaç tartışmak olduktan sonra insanlarımız neleri tartışabiliyor. Sadece anti-.... olanları mı yoksa tüm demokratları mı kabul edelim? Sanki bugünkü ortamda demokrat olmak, anti-faşist, anti-empyralist, anti-şovenist olmayı gerektirmiyor.

Bu kadar açık bir konuyu bu kadar içinden çıkılmaz hale getirmekle reformistlerimiz, kendileri gibi başkasının da kafasının karışacağını sanıyorlar. Ne yazık ki hayır? Biz, bu meseleyi, herkesin anlayabileceği bir açıklıkla ortaya koymakta ısrarcı davranacağız.

Öğrenci dernekleri, Demokratik Kitle örgütleridir. Yani adından da anlaşılacağı gibi, öğrenci dernekleri örgüttür. Örgüt en basit anlamıyla; aynı hedeflere ulaşmak isteyen insanların bir araya gelerek oluşturdukları yapıdır. Bu yapıda birlikteliği sağlayan, hedeflerin ortak oluşudur. Bu hedefler konusunda, siyasi örgütlerde çok üst düzeylerde, DKÖ'lerde ise daha alt düzeylerde ortaklık sağlar. Ancak, ortaklık hangi düzeyde sağlarsa sağlansın, söz konusu hedefler net olarak kâğıt üzerine geçirilir. Bu, örgütün programdır. Programda -eğer bu programdaki hedefler hayata geçirilmek isteniyorsa- bu hedeflere ne gibi yöntemlerle ulaşmaya çalışılacağı ve bu yöntemler uygulanırken nasıl bir mücadele perspektifinin izleneceği de yer almalıdır. İşte ilkeler, söz konusu hedeflere ulaşmak için verilecek olan mücadele-

nin perspektifini, çizgisini belirlerler. İşte bu yüzden zorunludurlar. Ve iddia ediyoruz ki, mücadele çizgisi, yani ilkeleri belirlenmemiş bir program, gerçek anlamıyla program değildir. Dolayısıyla, ilkesiz bir programa sahip örgüt, sağlıklı mücadele yürütme şansını en baştan kaybetmiştir.

"Devrimci komünist gençler"imiz ve daha nice reformistler, bu konudaki kaygılarını şu şekilde bildiriyorlar (Elbette ki saf reformistler, kaygılarını açık olarak bildirirken, tatlı su reformistleri, her zamanki beceriklilikleriyle aynı kaygıyı, dolaylı yollardan bildiriyorlar); eğer biz, açık olarak anti-faşist, anti-şovenist, anti-empyralist olunması gerektiğini programımıza alırsak kitleyi ürkütmüş oluruz. Buyurun cenaze namazına... Bu ilkeler, kitleyi mi, reformistleri mi ürkütür, biz bunu iyi biliyoruz ama şimdilik işin farklı bir yönüne işaret etmek istiyoruz. Gerçekten de Reformist Gençliğin Sesi'nin 2. sayısında 'Ortaöğrenim Gençliği'nin Acil Talepleri' olarak sıralanmış taleplere baktığımızda görüyoruz ki, bir çok eksikliğin yanı sıra, söz konusu talepler oldukça keskin. Üstelik de bunlar, 'acil talepler'. Şimdi sormak gerekiyor: Bu talepler nasıl bir mücadele perspektifiyle gerçekleştirilir?

"- Eğitim kurumlarında yaygın ve köklü demokrasi sağlanmalıdır,"

"- Herkese anadilinde eğitim hakkı tanınmalıdır,"

"- Eğitimde empyralist, faşist, ırkçı ideolojiye son verilmelidir," (abc) türünden talepleri gerçekleştirmek için anti-faşist, anti-şovenist, anti-empyralist ilkelerle mücadele etmek gerekmiyor mu? Yaptığımız -daha doğrusu 'yapacağız' dediğimiz- işin adını koymaktan ni-

ye çekiniyoruz? Üstelik sıralanan taleplerin ilki şu:

"- Devletin okullara her türlü müdahalesi son bulmalıdır."

Soyunmuş olduğunuz öncülük işi, ciddi bir iştir. Bu işte düşünce tembelliğine yer yoktur. Peki siz, böylesi bir talebi ortaöğrenim gençliğinin taleplerinin en tepesine koyarken, bu talebi gerçekleştirmek için, o ortaöğrenim gençliğine nasıl bir mücadele perspektifi önermeniz gerektiğini hiç düşünmediniz mi? Devletin okullara her türlü müdahalesi nasıl "son bulur"? Anti-kapitalist mücadele vermek bile sizin bu buram buram keskinlik ve düşüncesizlik kokan talebinizi gerçekleştirmeye yetmeyecektir. Zira, ortaokullar ve diğer tüm okullar, en azından mali yönden devlete/düzene bağlıdır. Ve bundan dolayı, devletin okullar üzerindeki müdahaleleri, siz öyle uygun görmesem de, değil kapitalizmde, sosyalizm de dahi devam edecektir. Müdahalenin amacı ve biçimi farklı da olsa bu gerçek değişmeyecektir. Ama bütün bu gerçekler sizi ilgilendirmiyor elbette. Amaç kafiyeli, kulağa hoş gelen mümkünse keskin, ajitatif sloganlar, talepler üretmek (uydurmak) olduktan sonra gerçekler ne işe yarar ki?

Daha fazla uzatmaya gerek yok! Reformizm, futursuzca ortaya attığı taleplerin adını koymayarak uyanıklık yaptığını sanıyor. Amaç, kitleyi belirli sorunlardan hareketle kazanıp, belirli ilkeler doğrultusunda verilen mücadele içerisinde devrimci-leştirme mi, yoksa, bir takım ayak oyunları, ürkütücü(!) görünme adına ilkesizlikle onları devşirmek mi? Reformizm, uyanıklık yaptığını sanıyor. Böylesi yavan bir sahtecilikle kiteselleşememenin 'teori'si yapıyor. Kitle, ancak Bizans oyunlarıyla kazanılabilecek(!) safıy-

ğınlar olarak görülüyor. Bu 'teori'ni-zi gerçekleştiren bile, kazandığınız(!) kitlenin zekâ düzeyi ne olur? Kimler, bu yavan sahtekârlığa kanar?

Oysa gerçek şu: Reformizm, 'kitile ürker(!)' teranesiyle ilkesizliği körüklüyor. Gerçekte ilkelere sahip öğrenci derneklerinde mücadeleyi baltalama olanağı bulamayacağı, böyle yapmaya kalktığı anda tasfiye olacağını bildiği ve bundan ürktüğü için kabahati kitleye atıyor. Kendi zaafını, kitlenin zaafı olarak ifade ediyor.

"öğrenci birliklerini tüzüğü nasıl olmalıdır vb. tartışmaları hareketin baş gündemi haline getirmek, ya da getirmeye çalışarak harekete hiç bir şey kazandırmayacaktır." (Gençliğin Sesi, S.2) diyor. "devrimci komünist gençler"imiz. Yanılıyorlar. Öncelikle şu noktaya düzeltelim ki, ilke tartışmaları (yazı da tüzük tartışmaları olarak ifade edilmiş) hareketin baş gündemi değildir ve olmamalıdır. Ancak, ister istemez önümüzde duran bir sorundur. Gözümüzü kapasak da önümüzde durmaya devam edecektir. Bu yüzden, siz de gözünüzü açsanız iyi olur. İlkelerin anlamını, önemini ve zorunluluğunu yukarıda anlatmıştık, tekrarlamayı gereksiz buluyoruz. İlke tartışmalarının harekete bir şey kazandırıp kazandırmayacağı konusuna gelince; evet, kazandıracaktır diyoruz. Bu tartışmalar (elbette sadece tartışmalar değil) reformizmin, yani dernekler konusundaki ilkesizliğin gerçek yüzünü teşhir etmek açısından oldukça yararlı olacaktır. Tek başına bu sorunun tartışılması bile, reformizmin öğrenci hareketinden tecrit edilmesinde tahmin edemeyeceğiniz ölçüde işe yarayacaktır.

Kısaca toparlayacak olursak; ilke konusu, hem anlamı bozularak,

hem de bir takım kılıflarla 'gerek-siz' gösterilmeye çalışılarak öğrenci hareketinin gündeminden çıkarılmak istenmektedir. İlkesizliğin ege-men olduğu ortamda daha fazla kırma olanağı bulacağını, daha geniş bir manevra sahası edineceğinin hesaplarını yapan reformizm, bütün hünerlerini kullanarak ilke sorunu-nu unutturmaya çalışmaktadır. Reformist Gençliğin Sesi ve diğer tüm ilkesizliği ilke edinmiş çevreler, çarpıtma ve Bizans oyunlarının bu konuda işe yaramayacağına tanık olacaktırlar.

"Devrimci komünist gençler"imizin sızlandıkları bir başka konu da, ağzlarından düşürmedikleri dar grupçuluk ve sekterlik. Bunları, öğrenci hareketinin başta gelen zaafını arasında sayıyorlar.: "Merkezleşmeye rağmen gençlik içerisinde sekter, dar grupçu, rekabetçi tutumlar varlığına sürdürmektedir. Bu grupçuluk ve sekterlik öylesine boyutlara varmıştır ki..." (Özgürlük Dünyası, S.39, Sf.49)

"Kitlelerden kopuk, dar grupçu kaygılarının ürünü olan, küçük-burjuva eylem ve örgüt anlayışı pratik olarak iflas etmiştir." (Gençliğin Sesi, S.5, Sf.3)

Bu ve bunun gibi açıklamaları yüzü kızarmadan ortaya atanlara soruyoruz: Ajitasyon propagandada serbestlik, eylemde birlik ilkesinin maocu yorumu ne anlama gelir? Eylem anında da ajitasyon propagandada serbestliğine girerek eylemde birlik mirlük bırakmayan sizler, nasıl oluyor da "dar grupçuluk, sekterlik, rekabetçilik" hakkında böyle ileri geri konuşabiliyor sunuz? Birlikte yapılan bir eylemde, kararda olmasına rağmen kendi pankartını getirip kendi sloganını atan, üstelik bunu, eylemde birlik, eleştiri özgürlüğü leninist ilkesini çarpıtıp yapan

'eylemde birlik baltaları' dar grupçuluktan ve sekterlikten şikâyet etme hakkına sahip değildir. Eylemde birlik, eleştiride özgürlük ilkesi ve bunun maocu çarpıtılması hakkındaki görüşlerimiz, dergimizin daha önceki sayılarında yayınlandı. Tekrarlamayı gereksiz buluyoruz. Ancak, şunları soracağız: Birlik olarak yapılan eylemlerde kendi siyasetinin ajitasyon-propagandasını, daha önceden eylem hakkında alınmış tüm kararları hiçe sayarak yapan sizler değil misiniz? Yoksa birlik halinde yapılan eylemlerde dublör mü kullanıyorsunuz? Eğer böyle değilse, yaptığınız bu işin eylemin birliğini bozduğunu görmüyor musunuz? Eylem birliğini bozmak, dar grupçuluk, sekterlik vs. değilse nedir? Eğer buraya kadar bir itirazınız yoksa siz, dar grupçuluk, sekterlik vs. hakkında nasıl kime sitem ediyorsunuz? Ağzından attığı sloganlarla eylem birliğini bozup, karnından söyledikleriyle de dar grupçuluğa sitem eden siz usta vantirologlar, bari kendimizi kandırabiliyor musunuz? Bu yaptığınızın en azından devrimci ahlakla bağdaşmadığını görmüyor musunuz?

Yazımızda, maocu Gençliğin Sesi'nin şahsında reformist öğrenci gençlik hareketine bugünkü yaklaşımının mantığını ve devrimci çalışma perspektifinin ne olduğunu belli ölçülerde sergilemeye çalıştık. Ayrıca, Reformist Gençliğin Sesi'nin de belli konulardaki çarpıtma ve ciddi-yetsizliğini ortaya koyabildiğimizi düşünüyoruz. Bu arada "devrimci komünist gençler"imizin artık, özellikle devrimci hareketler hakkında değerlendirmeler yaparken daha dikkatli davranacaklarını sanıyoruz.

Taylan IŞIK

KÜRT ULUSAL SORUNU VE PKK

Ulusal sorun, marksist-leninist ideolojide önemli bir yere sahiptir. Sınıf mücadelesinin pratik süreçlerinde ise ayrıntıncı bir özelliği vardır. Türkiye'de ulusal sorun yıllardır tartışılmaktadır. Marksizm-leninizmin Türkiye ve K. Kürdistan topraklarında benimsenmesi çok öncelere dayanmaktadır ama sancılı yerleşimi, ideolojik ayrımları getirmiştir. Bu noktada sözü daha fazla uzatmayacağız. Bu ideolojik ayrımlar, bizzat yaşamın sınavından geçerek doğruluk ve yanlışlık nitelmesini gördüler. Aynı şekilde Kürt Ulusal sorunu sol çevrelerde aynı özelliğine sahiptir. Ve bu gün bu ayrımlar bir takım ideolojik ve politik savunularla netleşmiştir. Marksizm-leninizmi bilimsel özünü kavrayamayanlar yaşam karşısında tekrar mahkûm oldular. Bir kez daha leninistler haklıdır.

Türkiye'de ulusal sorun, özellikle Kürt Halk Hareketinin (KHİH) 1990'dan sonra girdiği yükselişte beraber tekrar hem teorik hem de pratik gündeme girip bir daha düşmedi. Düşmedi çünkü, gerçekten de ulusal sorun ideolojileri marksist-leninistlerin dışında olan tüm çevreleri politik çıkmazlara da sokmuştu. En son olarak PKK'nin "ateşkes" çağrısıyla Kürt ulusal sorunu gündemde yine en ön sırayı aldı. Bundan sonraki süreç "ateş" in tekrar başlaması, önüne yine bir "ateşkes"i koyarak sürmesi ve artık KHİH'nin bugün karşı karşıya bulunduğu yönelimler bazı noktaların bir kez daha vurgulamamızı zorunlu kıldı. Biz yazımıza temelde, iki noktadan ele alacağız. Türkiyeli sol çevrelerin, Kürt Ulusal sorununun karşısında teorik temellerini kısaca koyup politik konumlanışlarını ortaya koymaya çalışacağız. Ama, bunun için, bu noktanın hiç de az bağımsız olmadığı PKK'nin son durumunu tekrar, ama bu defa farklı bir biçimde ortaya koymamız gerekiyor.

Küçük-burjuva ulusal bir çizgide yürüyen PKK'nin özellikle ateşkes ile birlikte yeni yönelimlere girdiği doğrudur. Ama bu, sadece görünüşte böyledir. Aslında temelde bir değişiklik yada "yeni" bir durum yoktur. Bu durum, tamamen PKK'nin sınıfsal konumu, bunun belirlediği ideolojik-politik çizgiyle doğrudan ilintilidir. PKK tarafından "ateşkes" in istemi olarak öne sürülen "siyasal çözüm" vb. "çözüm" (!) ler Mart 1993 "ateşkes"i ile ortaya çıkmadı. Bu yönelim, PKK tarafından çok defa değişik söylemlerle ve politik tavırlarla döllenmişti. Ama nedense bir çok sol çevre, reformist anlayış buna şaşırıldı. Biz PKK'nin bu durumuna şaşırmadığımız gibi bu çevrelerin şaşırmalarına da şaşmadık. Bu nokta tamamen ideolojik-politik çizginin bilimselliği ile, onun yaşananları sınıfsal bakışla yorumlaması ve değiştirebilme yetisiyle ilgilidir. Bu yaşananlar ideolojik-politik keşmekeşliğin

tek çözüm yoludur. Yazımız da, bu noktaları ele alan bir yazı. Ama bu noktaların teorik boyutlarını daha önceleri ortaya defalarca koyduğumuzdan, bugünkü durumu güncel politik boyutlarıyla ele alacağız. Böylesi daha doğru olacaktır. Bunun için elimizde bulunan bir çok siyasal alanın çizgisinde yayın yapan dergi yazılarından yola çıkacağız. İlk olarak, Özgür Halk Dergisinin sürekli yazarlarından M. Can YÜCE'nin söz konusu derginin 32. sayısındaki "Bağımsızlık ve Federasyon Üzerine Düşünceler" başlıklı yazısından başlamak istiyoruz. Fakat ilk önce bir kaç noktada açıklamada bulunmamız gerekiyor.

PKK'nin hem silahlı zoru kullanması hem de "siyasi çözüm", "federasyon" gibi politikalar sergilemesi, süreci bu yöne çevirme çabaları bir açmaz gibi görünse de bu yalnızca görünüşte böyledir. Ulusal sorun bu kadar çetrefilli değildir. Çünkü, PKK'nin silahlı zoru, "siyasi çözüm" e endekslidir. Son olarak, bu Mart 93'teki "ateşkes" ile somutlanmıştır. Tekrar başlayan ateş yine bir "ateşkes"i önüne koymuştur. "Ateşkes" ve "federasyon" ile başlayan bu sürecin PKK açısından geri dönülmez bir yol olduğu açıktır. Ve eğer her şeye rağmen bu iki olgu söylemlerinde dahi silinip giderseniz bu Kürt ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin önüne proletaryanın geçmesi demek olacaktır. Bu ise uzak değil tersine, TC'nin Kürt halkına karşı savaşta sürekli yenilgisi ve gittikçe daha fazla saldırganlaşması, artık tüm Türkiye ve K. Kürdistan'da bir iç-savaş durumu almış sınıf mücadelesi, Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının mücadelesinin en önüne geçmesi bizzat pratikte somutluk kazanan bir gerçekliktir. PKK'nin "ateşkes" ve "federasyon" politikaları bu keskin savaşta kaybolmaya mahkûmdur. Ama eğer kendi özelinde bu uzlaşmada ısrarcı olursa bunun biçimi, Mart 1993 "ateşkes"i gibi değil fakat farklı bir biçim olabilir. Faşist TC'nin hedefi de KHİH'ni bir proleter öncülükten uzak tutarak, onu yozlaşırma olacaktır. Çünkü bu derinleşen iç-savaşta kazanma politikalarından biri olarak önünde durmaktadır. Bu noktadan sonra TC, politikalarını Kürt ulusunun inkârına dayandıramaz. Ama her şeyden önce hareketi zor ile bastırıp Türkiye işçi sınıfının mücadelesinden uzak tutarak yalnızlaştırıp kendi varlık sınırlarını zorlamayan politik manevralarla yozlaştırmak istemektedir. Dediğiniz gibi her şeyden önce zoru en azgın bir şekilde kullanmaya iç-savaşı kazanmaya kadar devam edecektir.

ULUSALCI BAKIŞ TC'NİN

SINIF KARAKTERİNİ İNKAR EDER

Dediğimiz gibi M. Can YÜCE'nin yazısını bu çerçevede ele alacağız. Teorik olarak değil ama poli-

tik-pratik çıkış ve sonuçlarıyla ele almaya çalışacağız. Çalışacağız çünkü, her şeyi birbirine karıştıran politik dürüstlükten çok uzak bir yazıyı ele almak kolay bir iş değil. Hele bir de karşımızda iflah olmaz oportünist görüşlerle ortaya çıkan ve bu görüşleri farklı biçimler altında ısıtıp ısıtıp tekrar "yeni" ve "katkı" demagojileriyle piyasaya süren bir kafa yapısıyla karşı karşıysanız bunun hiç de kolay bir iş olmadığını siz de göreceksiniz.

M. Can YÜCE'nin yazısı temel olarak "federasyon" üzerine hani şu "merhum Özal"ın ağzından düşürmediği ve A. Öcalan'ın bu yüzden O'ndan övgüyle bahsettiği "sihirli"(!) sözcük. M. Can YÜCE yazısında müthiş ve kurnazca hilebazlıklara başvuruyor. Örneğin bir yerde "federasyon" önerisinin muhatabının "Türk ve Kürt Halkları" olduğunu söyleyen YÜCE, bir başka yerde "federasyona gelen bir TC" sözleriyle adeta kendi kendini yalanlıyor. Dolayısıyla YÜCE, ya gerçekten yalan söylüyor ya da ne dediğini kendisi de bilmiyor. Eğer "federasyon" Türk ve Kürt Halklarının birlikte karar verebilecekleri bir şeyse ulusların kendi kaderini özgürce belirleme ilkesine göre bunun, eşit koşullarda olması gerekiyor. Oysa şu anda böyle bir şey söz konusu bile edilemez. Yok ama eğer "muhatap" olarak faşist TC'yi görüyorsanız "muhatap" Kürt-Türk emekçi sınıfları olamaz. Aksi halde Türk emekçi sınıfların, faşist TC'nin şu andaki sınıfsal konumunu kabul etmesini, meşru görmesini istiyor olursunuz. Bu durumda da kendi burjuvazisi safında yer alan Türk emekçileri ile Kürt emekçileri arasında kardeşlik mümkün olmaz, o zaman dilinizden düşürmediğiniz "Halkların Kardeşliği" sloganının elinizde ancak posası kalır. Ama asıl sorun Kürt Halkının kendi kaderini tayin etmesinden vazgeçmemizdir ki -zaten, bu ulusalcı küçük-burjuva aydınımızı marksist-leninistlerden fersah fersah uzaklaştıran budur, çünkü o, Kürt Halkının Türk Halkı ile eşit koşullarda gönüllü birliğinden değil ama bu eşitsizliği yani TC'nin varlığını koşutlanmış bir birlikten- bu da, bir ulusun topraklarının diğer ulus devletinin sınırları içerisinde zorla tutulmasından yani zor ile birlikten yana olmasıdır. Her şeyden önce tutarlılık ve dürüstlük. YÜCE'nin kendi kendisini kandırması bir yana, bunda alabildiğince özgür, ama bu Kürt emekçi sınıflarının aldatılmasıdır ki bizim de kabul edemeyeceğimiz şey tam da budur.

M. Can YÜCE'yi böylesine sonsuz savrululara iten şey onun kendi deyimiyse "TC'yi gerçekten de herhangi bir burjuva devlet" olarak görmemesidir. Bu normal; kendi ideolojisinin sınıfsal yapısına uyan bir şey. Ama marksist kesilmesi de ne oluyor? Biz asıl bunu anlamak istiyoruz. "Siyasi çözüm", "federasyon" gibi politik yönelimler, günümüzde ulu-

sal kurtuluş savaşlarının önünde, yürümekte olan küçük-burjuvazinin hangi noktaya kadar yettiğinin açık göstergesidir. Dolayısıyla küçük-burjuva ham hayalci YÜCE'de ağzına bu terimleri pelesenk etmiş durumdadır. Bunların "muhatapları" nı arar durur. A. ÖCALAN'da bir süre önce "muhatap" arıyorum diye bas bas bağırıp TC burjuvazisine mendil atmıştı. M. Can YÜCE'nin de yola çıktığı, rehber edindiği bu sözler olsa gerek.

M. Can YÜCE'nin kendi bilinç bulanıklığını Kürt emekçi yığınlarına buluşturmaya hakkı yoktur. Buna izin vermeyeceğiz. YÜCE bize ilk önce şu anda dünyada sosyalist ülkelerin dışında "herhangi bir burjuva devlet" egemenliğinin olmadığı bir ülke göstermelidir. Emperyalist-kapitalizmin egemenliğinin olduğu bir dünyada bu ilişkilerden kopuk ve bağımsız bir durumun olduğu iddiası kapitalist üretim ilişkileri ve yasaları anlamamanın emperyalizmi anlamamanın göstergesidir. TC ekonomik ve siyasal tüm yapısıyla kapitalist ve burjuva bir devlettir. YÜCE'nin "ulusal inkâr", "asimilasyon" dan yola çıkıp üstelik bunlara ters düşen bir sonuca, "TC'nin herhangi bir burjuva devlet" olmadığı zırvasına varması onun için TC'nin sınıfsal karakterinin önemsiz olmasıdır. Oysa "ulusal inkâr", "asimilasyon" "TC'nin herhangi bir burjuva devlet" oluşunu olumsuzlamıyor, tersine onun kanlıları oluyor. Ama o, ilk önce maddi koşullardan yoksun, sınıfsal bakımdan uzak tahlillerle, TC'yi kafasında bir yerlere oturtuyor, sonra tüm bunların varlık koşulu olan küçük-burjuva dar görüşlülüğü onu düşler alemine sokup TC ile el ele bulutların üzerinde uçuruyor. Ondan sonra TC'nin sınıfsal karakteri hak getire.

Faşist TC devletini kendi sınıfsal karakterinin birer sonuçları olan "asimilasyon", "ulusal inkâr" "kıırım-katliam" ile ele alan YÜCE, bunların "federasyon" ile yok olacağını, dolayısıyla "federasyonlaşmaya gelen TC'nin artık gerçek TC" olmayacağını sayıklayıp duruyor. Hayalinde uzlaşabilecek bir TC yaratmış oluyor. YÜCE'nin bilerek gözlerden uzak tutmaya çalıştığı bir şey var -çünkü biliyoruz ki, YÜCE, sınıf mücadelesi biliminin en azından lafı hakkında dahi bildiği çok şey var-: "Ulusal inkâr", "asimilasyon", TC devletinin sınıfsal karakterinin birer sonuçlarıdır. Tarihin bir sınıflar savaşını tarihi olduğunu bildiğimiz için, üretim araçları üzerinde kapitalist mülkiyete sahip burjuvazinin bunu sonsuzlaştırmak için değişik politikalara yöneleceğini de biliyoruz. "Asimilasyon", "ulusal inkâr" TC burjuvazisinin Kürt ulusu üzerindeki ekonomik-siyasal egemenliğinin sonuçlarıdır. Bu egemenliği sağlamamın araçlarıdır. İlhak etmenin böyle bir ulusu yok saymanın bir diğer adıdır. Yoksa bunlar YÜCE'nin dediği gibi TC devleti içindeki "gizli odaklarca" ya da

"Türklerin Orta-Asya'dan beri gelen "asker millet" gibi hiç bir bilimsel değeri olmayan tespitlerle açıklanamaz. Eğer Türkler "asker millet, talancı, yağmacı" ise bu, ekonomik yaşayışlarının sonuçlarıdır. Tarih psikolojik değil ama onun da üzerinde yükseldiği ekonomik-toplumsal olgularla açıklanır. İnsanlık tarihi sınıflar savaşı tarihidir. Tarihin belirli her aşamasındaki belli bir toplumsal sistemin, kendi ekonomik toplumsal kategorilerini iç çelişkilerinin birbirleriyle çatışmalarının tarihidir. Bir topluma karakterini veren, onun içinde bulunduğu toplumsal sistemin karakteridir. İnsanlar ve dolayısıyla toplumlar anadan doğma "asker, talancı, yağmacı" olmazlar. İçinde yaşadıkları ve her an kendilerinin yeniden ürettiği üretim biçimi onlara bu ulusal özellikleri verir. Ve tarih ne keyfi tutum ve davranışlarla ne de tesadüflerle belirlenir, o, belirli tarihsel koşulların var oluş-yok oluş çatışmalarının zorunluluğuyla belirlenir. "Ulusal inkâr" TC'nin Kürtlerden nefret etmesinden, kendi ırkını ondan üstün tutmasından değil, ama bunları da getiren sınıfsal karakterinin belirlediği olgulardır. Siz sınıfları, sınıfsal olguları yadsıyarak, sınıf savaşımını yok sayarak tarihin yasalarını belirsizleştirerek ve yegâne bilimsel dünya görüşünü bulanıklaştırarak ama kendi kafanızda bulanıklaştırarak ne Kürt emekçi yığınlarını kandırabilir ne de sınıf savaşımı gerçekliğini yok saymış olursunuz. Yapsanız, yapsanız gözlerinizi kapatarak küçük-burjuva bir ham kafalıkla düşler alemine dalıp ancak kendinizi kandırabilirsiniz. Ve siz demagojik yöntemlerle, çarpıtmalarla hiç bir yere varamazsınız.

Küçük-burjuva karakteriyle YÜCE, tabii ki sınıflar savaşımını inkâr edecek. Yoksa nesnel, kendi iradesi dışındaki uzlaşmaz tarihsel olguları nasıl yan yana getirip uzlaştıracak? Küçük-burjuva olarak elbette burjuvaziye güven duyacak onunla tarihsel bağlarını her zaman güçlendirmeye çalışacaktır. Çünkü küçük-burjuvazi en nihayetinde tarihin tekerleğini geriye döndürmeye çalışıyor. Demagoji ve çarpıtma küçük-burjuva ulusalcıları, onun kuyruğunda sallanan oportünistlerin en temel yöntemi olmuştur. Bunun en tipik örneği proleter komünistlerin Kürt-Türk Halklarının birleşik mücadele etmeleri gerektiği, leninist ulusal soruna bakışı ve ulusal sorunda da sınıfsal çözümü, TC'nin K. Kürdistan'ın ilhakının ta kendisi olan "misak-ı milli" ile aynı yere koyarak bu tamamen gerçeklikten ve bilimsellikten yoksun çarpıtmayı halklarımıza söyleyip durmaya çalışıyorlar. Bunu, bilinçli olarak yaptıklarını çok iyi biliyoruz. Ama bu demagojiye sarılarak kendilerini daha ne kadar kandırabilirler. Gerçekten de böyle; bir insanın kendi yalanına defalarca tekrarlayarak artık kendisinin de inanması misali siz

de yalnızca kendinizi kandırıyorsunuz.

İlhakın yanında olmak ile karşısında olmak arasında; ezilen ulusun kendi kaderini özgürce belirleme hakkını tanımak ve ilhakçı burjuvaziye karşı, ezilen ve ezen ulus emekçi yığınlarının aynı örgütlülük içerisinde mücadelesini savunmak ile ilhakçı burjuvazinin yanında kalıp ezilen ulusun ayrılma hakkını tanımamak arasındaki kadar keskin bir sınır vardır. Sizin bay YÜCE, iddianızın tersine, kendiniz, TC'nin "misak-ı milli" sini kabul edip onunla aynı sınırlar içerisinde ve aynı koşullar altında birlikte olmayı kapitalizmin varlığını güvence altına alarak, TC'nin varlığını güvence altına alarak bir "federasyonu" savunuyorsunuz. İşte bu yüzden asıl siz "misak-ı millici" oluyorsunuz. Sizden istediğimiz hiç olmazsa biraz dürüstlük, fazlası değil. Ve biz, Lenin'in şu sözlerini boynunuza asmayı bir borç biliyoruz: "Onlar (küçük burjuvalar bn.) sınıf savaşını ve bu savaşın giderek yoğunlaştığını göremedikleri için ve "barışçı" kapitalizme inandıkları için bu noktaları (UKTH - bn) hala ütöpik birer özetlem gibi ileri sürüyorlar. Kautsky yandaşlarının savunduğu, halkı aldatan, emperyalizm altında ulusların barışçı birliği ütopyasının tam niteliği işte budur. Sosyal demokrasinin (komünizm bn.) programı bu küçük burjuva oportünist ütopya karşısında ağırlığını koyarken ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye bölünmesini emperyalist düzende temel, önemli ve kaçınılmaz bir gerçek olarak kabul edilmelidir." (UKTH. sy:153)

ULUSALCILIK, UKTH VE "FEDERASYON"

M. Can YÜCE sosyalizm kamburundan kurtulmak için (çünkü bu, gerçekten bir yük olmuştur) şaklabanlıklar yapıp bin bir türlü takla atıyor. Ama her defasında ters düşüyor. Öyle ki, UKTH'nı "dişe dokunur bir şey" olarak görmüyor. Onun bir birlik yolu olduğunu, proletaryanın çıkarlarının gerçekleşmesinin yolunun bu olduğunu yadsıyor. İnsan marksizm-leninizmi inkâr etmeye görsün: "federasyon üzerine" düş incileri döktürür de döktürür.

Tarihi çarpıtma çabaları YÜCE'de diz boyu. O, "federasyon" düş incisini daha fazla süslemek Kürt devrimci emekçi yığınlarını buna ikna (!) etmek zorunda hissediyor ya kendini, küçük-burjuva dar görüşlülüğü onu, proletaryanın her zaman için tercih edeceği "sıkı, merkezi ve katı" birliğin inkârına götürüyor. Bununla da kalmıyor, sonunda suçu Lenin'de, Stalin'de buluyor. SSCB'nin bugünkü durumunu "ulusal sorunun çözilemeyeceği"ne dayandırıyor. Burjuva devlet yapısıyla proleter devleti aynı kefeyle koyarak sözde marksizm-leninizmi mahkûm ediyor (!). Proleter devletin "sıkı, merkezi ve katı" oluşu ile burjuva devlet yapısı arasında en kü-

çok ilgi ve benzerlik olmadığını o da biliyor, ama, bu çarpıtmaya hiç yüzü kızarmadan giriyor. Ama umutsuz ve geleceksiz bir çaba! Boşuna çırpınış! o da çok iyi biliyor ki, proleter devlet, ulusal eşitsizliklerin yok edilmesiyle kurulabilir. Ve o komünizme geçiş süreci boyunca sınıfsal eşitsizliklerin yok edilmesinin tek aracıdır. Çok uluslu burjuva devletin ezilen Ulus(lar)ı kendi sınırları içinde "zor" ile tutması ile ulusların gönüllülük temelinde birlik kurduğu ve ulusal eşitsizliğin olmadığı bir proletarya devleti arasında benzerlik kurmak, zaten olsa olsa küçük-burjuva oportünist bir kafanın işi olabilir. Eğer, YÜCE'nin söylediklerinden kastı SSCB'nin bir "uluslar hapishanesi" olduğuyorsa bu açıkça emperyalizmin yalan ve demagogilerine sarılmak, onlara bayrak sallamaktır. Ve dolayısıyla 17 Ekim devriminin inkârı, Leninizmin inkârıdır. Ama dediğimiz gibi YÜCE bunu, bilerek yapmaktadır, çünkü o, iflah olmaz bir oportünisttir. Gerçekte kendisi Sovyetler Birliği tarihini çok iyi bilmektedir. Ne de olsa nice yazı yazdı Sovyetler üzerine. Ama sorun bilmekte değil, kavrayamamaktadır. Kautsky de marksizmi ezber biliyordu, ama ne oldu; bir kere marksizmden uzaklaşması, "dönek Kautsky" olarak nam sağladı ona. "Hain", "sosyal şovenist Kautsky"ler de cabası.

Milliyetçilikten, ama hiç bir şekilde Kürt halkının çıkarlarını ifade etmeyen bir milliyetçilikten gözleri kararır bay YÜCE, zaten hiç isimmediği marksizm-leninizme hangi güç ve güvenle saldırıyor? Biliyoruz, hem de çok iyi biliyoruz, siz tarihi hiç bir zaman sınıflar savaşı olarak görmediniz ki. Emperyalist dönemde küçük-burjuvazinin düdüğü ötmeyiz. İdeolojik olarak on yıllar öncesine dayanan mahkûmiyeti, pratik olarak bu gün su yüzüne çıkmıştır.

Biz kaldığımız yerden devam edelim; evet, proleter devlet "merkezidir" ve eğer farklı uluslardan proleterler birlikte yaşamaya karar verilirse bu birlik de merkezi olacaktır. Proletarya "federal" ve "gevşek" bir birlikten yana olamaz. Ulusal eşitsizliklerin yok edildiği, gönüllü birlikliklerin kurulduğu koşullarda da bundan yana değildir. Birlik söz konusu olduğunda işleyiş, demokratik-merkeziyetçilik olacaktır. Çünkü söz konusu olan tüm uluslardan proletaryanın çıkarlarıdır, yoksa bir bütün olarak "ulus"un değil. Proletaryanın çıkarlarıysa son tahlilde, birlikle, ama merkezi bir birlikle örtüşür. Proletarya federatif bir birliği dahi, toplumsal-siyasal koşulların özelliklerini göz önünde bulundurarak düşünür. Yoksa ulusal eşitsizlik koşulları sürüyorsa, kurulacak bir "federasyon" olsa olsa burjuva sınıflar arasında kurulmuş bir "sömürü federasyonu" olur.

M. Can YÜCE: Marksist yöntemden uzaklaşarak Sovyetler Birliği'nin bu günkü durumunu, yine bir çarpıtmaya baş vurarak milliyetçi bir gözle açıklıyor(!) Ona göre, Sovyetler Birliği'nin bu günkü durumunun nedeni, sözde, çözilemeyeşiymiş(!); "merkezi, sıkı" bir devletin varlığıymış(!) Hayır bay YÜCE, battıkça batıyorsunuz, ulusal sorun, kendi kaderini özgürce belirleme hakkının zor ile elinden alınan bir ulusun, bu zoru parçalayıp UKTH'ni kullanmasıdır. Ulusal sorunun karşısında her zaman UKTH vardır. Bu ikisi, bir arada, aynı anda ve aynı koşullar altında bulunamaz! 17 Ekim Devriminden sonra, Rus Çarlığının Zorla sınırları içinde tuttuğu uluslardan bir kısmı, ayrı devlet kurma yoluna giderken bir kısmı da diğer uluslarla birlikten yana tavır koyarak, UKTH'larını özgürce kullanmışlardır. Ama "ulus" tarihsel olgusu; varlığını sürdürmüştür. Böylelikle orada ulusal sorun çözülmüştür. Bunun aksini iddia etmek sınıf mücadelesinden ve onun biliminden hiç bir şey anlamamaktır. Değilse, tıpkı sizin yaptığınız gibi açıkça bir çarpıtmadır. Çünkü siz "ulusal sorun" ile "ulus" olgusunu bilerek birbirine karıştırıyorsunuz. Ulusal sorunun çözümlünden sonra dahi ulus tarihsel olgusu varlığı sürdürecektir. Ulus tarihsel olgusu ancak ve ancak belirli tarihsel koşulların oluşmasından sonra yok olabilir. Bu da sosyalizm yolunda ilerleyen komünist dünyanın yaratılması ile ilgilidir. Ulus tarihsel olgusu tüm bu tarihsel süre boyunca varlığını koruyacaktır. Çünkü tüm ulusal eşitsizliklerin yok edilmesi, ulusların kendi gelişimlerini sonuna kadar sağlayabilmeleri gerçekten de sadece sosyalizmin koşullarında mümkündür. Sosyalizm ulusal gelişimi engellemez, tersine onun sonuna kadar özgürce gelişmesidir ki bu ama ancak bu, ulus tarihsel olgusunun sönmelerini sağlayabilir. Ama her zaman tüm bunlar için ilk adım, ezen ve ezilen ulusun arasındaki ulusal eşitsizliğin temel koşulunun; ezen ulus burjuvazisinin ezilen ulusu zorla kendi sınırları içerisinde tutmasını ortadan kaldırmak temel koşuldur. Fakat bay YÜCE, tersini, çarpıtma yöntemleriyle iddia ederek burjuva konulara düşüyor.

Federasyon üzerine tartışmalar başladı başlayalı küçük-burjuva oportünistlerce leninistler federasyonu yadıyor gösterildiler. Hayır, bin kere hayır! Federasyonun bir UKTH biçimi olduğu açıktır. Ama ilk önce şu nokta kavranmalıdır. "Marksizm bizi, sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerini en doğru, aşına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenabilir bir hesabını yapmaya zorunlu kılar." (Nisan Tezleri Sy.22) Federasyon olgusu, onun politik sınıfsal özü, somut tarihsel koşulları doğru bir şekilde kavrandığında, ancak o zaman doğru bir bakış açısı ortaya konabilir. Burju-

va egemenliğinde ulusların federasyon tipi bir birlik kurmaları ile burjuva egemenliğinin yıkıldığı halk veya proletarya egemenliğinde ulusların federatif birlik kurmaları birbirinden temelden farklıdır. Birincisinde, ulusal eşitsizlik devam eder, ama ikincisinde zaten böyle bir birliğin kurulması için gereken, bu eşitsizliğin ortadan kaldırılması söz konusudur. 17 Ekim Devriminden sonra birlikte yaşamaya karar veren uluslar aralarında federatif bir birlik kurdular. Ama ona her zaman için geçici gözle baktılar. Federatif birlik zorunluydu çünkü merkezi birliği oluşturacak koşullar henüz yoktu ve proletaryanın egemenliğindeki uluslar merkezi birliğe giderken federatif bir birlikten geçmelerinin zorunluluğunu anladılar. Ama YÜCE Kürt ve Türk Halkları arasındaki ulusal eşitsizliğin temeli olan, TC ile yapmayı düşündüğü "federasyon" ile Sovyet halklarının oluşturdukları federasyonu her zaman yaptığı gibi karıştırıyor. İkisi arasındaki keskin farkları gözden saklıyor. Türk işbirlikçi tekelci-kapitalizmi Kürt emekçilerinin de sömürüşü üzerinde yükselmiştir. Egemenliğini Kürt ulusunun inkârına, topraklarının ilhakına dayandırmıştır. Kürt halkının özgürleşmesi siyasal bir alt-üst oluşu gerektirmektedir. Faşist TC yıkılmadan Kürt halkı özgürleşemez. Dolayısıyla YÜCE'nin "federasyon" u burjuva sınırları aşmamaktadır. O, sadece kendini kandırmaktadır.

ULUSALCI BAKIŞ PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNİ INKAR EDER

M. Can YÜCE burada kalmıyor, freni patlamış bir araba hızıyla küçük-burjuva ulusalcı bakışın çukuruna doğru hızla yol alıyor. Bu güne kadar çok şey duymuştuk enternasyonalizm hakkında, ama "Özgür Uluslar Platformu"nu hiç duymamıştık. Ama biraz düşündükten sonra kavrama öz olarak hiç de yabancı olmadığımızı görüyoruz.

M. Can YÜCE daha önceleri de "enternasyonalizm üzerine" düşünceleri döktürmüştü. O soralarda kendisinin anladığı enternasyonalizmin adını koymamıştı. Bu gün her ne hikmetse "doğan çocuğun" adını koymuş. Her şeyden önce enternasyonalizm toplumun, toplumsal yaşam tarzının ortaya çıkardığı sınıf çatışmalarından ayrı düşünülür mü "Hz. Ali sosyalist" olur, din de devrimci, "İslamiyet'in ünmetçiliği, enternasyonalizm" ve en sonunda da "enternasyonalizm milliyetçilik(!)". Enternasyonalizm ne ezen ne de ezilen ulusun milliyetçiliğidir, tersine, sınıfsaldır. Ve gerçek anlamını proletaryada bulur. Çıkarları uluslararası çapta bir ve aynı olan tek sınıf proletaryadır. Bir ulus bir ulusa karşı enternasyonal duygular besleyemez. Bunun tersini iddia etmek küçük-burjuva hayal denizinde yüzmektir. Bir

bütün olarak hem Türk hem Kürt ulusunun enternasyonal, aynı çıkarları olabilir mi? Türk burjuvazisi Kürt emekçilerine karşı kardeşçe duygular besleyebilir mi? Oyle ya, sizin "federasyon"unuz TC'ye önerilmiştir. "Küçük-burjuva milliyetçiliği yalnızca ulusların eşitliğinin tanınmasını enternasyonalizm diye adlandırır ve (bu tanımın yalnızca sözde kalması bir yana) ulusal bencillige dokunmaz, oysa proletarya enternasyonalizmi, (1) bir ülkedeki proleter savaşının çıkarlarının dünya ölçüsündeki savaşının çıkarlarına bağımlı kılınmasını;(2) burjuvaziyi yenmekte olan ulusların uluslararası sermayenin devrilmesi için ulusal planda en büyük fedakârlıklara katlanmaya hazır olmayı gerektirir" (UKTH-Lenin, Sy.228)

Özgür Halk, M. Can YÜCE, çeşitli küçük-burjuva çevreler ve PKK, Kürt ulusunun bir bütün olarak "ulusal birliğini savunarak proletaryaya enternasyonalizmden ve marksizm-leninizmden ne kadar uzaklaştıklarını gösteriyorlar. Bu oportünist kişi ve akımlar öylesi noktalara savrulmaktadır ki, kendi küçük-burjuva siyasetlerini bütün gayretleriyle devrimci Kürt Emekçi yığınlarına buluşturmaya çalışıyorlar. Ama boşuna bir çabadır bu. Proletarya enternasyonalizminin böylesine içinin boşatılmasına, her zaman ilk karşı çıkacak olanlar leninistler olacaktır. Gerçek enternasyonalizm Kürt ve Türk proleterlerinin ortak çıkar ve amaçlarını onlara gösterip bu temelde enternasyonal örgütlenmelerinde bir araya gelmeleri, ortak düşmanlarına karşı birlikte savaşmalarıdır. Bunun nesnel temelleri her gün daha fazla her iki ulus ezilen yığınlarının bilincine kazanmaktadır.

ULUSALCI BAKIŞIN BURJUVA DEMOKRATİK DÜŞLERİ

Ve biz tam bu sırada M. Can YÜCE'nin görüşlerine yön veren asıl noktayı görüyoruz. TC devletinin "anti-demokratizmi, despotik-askeri yapılanmasını" nedeninin "ulusların kanı üzerinde kurulması"na bağlıyor. YÜCE, her şeyden önce burada, bir mantık hatası yapıyor. TC devletinin, Kürt halkını inkâr edip, onu asimile etmeye, ulusal varlığını yok etmeye çalışması, diğer bir çok özelliği gibi birer sonuçtur. "Anti-demokratizmi, despotik-askeri yapılanması"nın maddi temeli, Türk sermayesi ve onun ülkelerimizde ekonomik-siyasal egemenliğidir. Türk burjuvazisi Kürdistan topraklarını zorla ilhak etmiş, kendi pazarına katmıştır. Kürt ulusunu yadınımış, toplu katliamlarla, zorla göçlerle, onu yok etmeye çalışmıştır. TC'nin ekonomik-siyasal yapılanması, zor ile birlikte onunla iç-içedir.

Tarih geriye akmaz, eğer "zor" ekonominin bir üst boyutta bir başka biçimi ve sonucu ise "zor" u yok etmek için yine "zor" ile o ekonomik yapının

kendisini yok etmelisiniz. İşte tam da bu noktada YÜCE'nin bahsettiği ve elbette ki büyük özelemler beslediği "burjuva demokrasisi"nin geri gelebilmesi artık mümkün değildir. Burjuva-demokrasisi tarih sahnesinden silineli bir yüz yıl oluyor. YÜCE'yi düş kırıklığına uğratacağız ama, TC burjuva-demokrasisini hiç yaşamadı. Bugün artık tekellerin hem ekonomik hem siyasi gericilikten, Türkiye'de faşizmden söz edilebilir. Tekellerin egemen olduğu bir yerde, "burjuva-demokrasisi"nin geri gelebileceğinden yada oluşabileceğinden söz etmek en hafif deyimiyse siyasi ahmaklık ve alıktır. Marksizm-leninizmi eğer biraz olsun anlayabilseydiniz bay YÜCE, tekelleşmenin olmadığını, serbest-rekabetçi kapitalizmin var olduğu koşulların, tekelleşmeyle beraber 100 yıl önce kapandığını da anlardınız. Sizin adınıza üzülük.

Eğer siz, "federasyon" ile ya da "siyasi çözüm" ile ve aslında bunların altında yatan gerçek öz: "kültürel hakların" tanınmasını, burjuva demokrasisi olarak kabul ediyorsanız, biz de size, en gerici tekellerin faşist egemenliğinin olduğu Türkiye'de, onların bu egemenliğini güvenceye almaktan başka bir şey yapmadığınızı söyleriz. Düşler alemine girmiş, uyandıktan sonra bile düş görmeye devam eden biri gibisiniz. Üzülük adınıza, az değil, bir düş kırıklığı.

ULUSALCI BAKIŞ, SINIFLAR SAVAŞINI İNKAR EDER

İşte şimdi zurnanın zırt dediği yere geliyoruz. M. Can YÜCE şöyle diyor yazısında: "Aynı şekilde sınıf temeli ne olursa olsun, Türkiye ve Kürdistan'ı içerecek bir federasyonlaşmanın siyasal özgürlüklerin kapısını açacağını ve sosyalizm mücadelesinin zeminini kuvvetlendireceğini vurgulamak zorundayız. Ayrıntıya girmiyoruz." Ayrıntıya tabii ki girmez, çünkü, onun "ayrıntı" dediği şey onun "sınıf temeli ne olursa olsun" dediği şey ve bununla gizlemeye çalıştığı, sorunun asıl noktalarıdır. Burası da onun, oportünist görüşlerinin asıl başladığı yerdir. Açık ki YÜCE için sınıf kaygısı yoktur. Sınıfsallık onun için o kadar da önemli değildir. Öyle ya "federasyona gelen TC olacaktır" (!) Yoksa halklarımız değil. Oysa asıl sorun da buradadır. Boşuna gizlemeye çalışmayın. Oportünizmin batağına batan YÜCE'nin "sınıf temeli ne olursa olsun" sözleri, var olan sınıf ayrımlarını ve sınıf savaşımını bir yana itmesi, böylece küçük-burjuva ham hayallerinin zeminlerini hazırlama çabalarıdır. Çünkü, bir küçük-burjuva olarak, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşımında yapacağı bu olabilir.

Bunları bir yana bırakalım "Sınıf temeli" olmayan "siyasal özgürlükler" olabilir mi? YÜCE hangi "siyasal özgürlükler"den bahsediyor. Bu teşcilli oportünist utanmazca proletaryayı ve devrimci Kürt emekçi yığınlarını aldatmanın, bunun çabasının ta kendisidir. Komünistlerin önüne ilk defa çıkmıyor bu oportünist görüşler, ama proleter komünistlerin, her zaman, layık oldukları bataklıklara yol almalarına yardım etmiştir. Edecektir de.

YÜCE'in dediğinin aksine, "federasyonlaşma" "siyasal özgürlüklerin zeminini" kuvvetlendiremez. Çünkü söz konusu olan, "TC ile federasyonlaşma"dır. İlhakçılığı, şovenizmi, faşistliği, anti-komünizmi ve kapitalist sömürsü süren, bununla kalmayan, bunları güvenceye alan bir durumdur. Ama, gerçek "siyasal özgürlükler" ortamı, UKTH için zorunlu koşuldur. Çünkü "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, demokratik bir düzeni zorunlu kılar, öyle ki, bu düzende yalnızca genel olarak demokrasi ile yetinilemez, burada özel olarak ayrılma sorununu demokratik olmayan yoldan çözüme bağlamak olanaklı değildir... Proletarya, bir ulusun, bir devlet sınırları içinde zorla tutulmasını olanaksız kılan bir demokrasiden yanadır" (UKTH, Lenin, Sy.12) Evet tam da böyle. Sizin, federasyonla oluşacağını iddia ettiğimiz "siyasal özgürlükler", Kürdistan topraklarının, misak-ı milli sınırları içinde zorla tutulmasına son verecek midir? Hayır, tersine, sizin de belirttiğiniz gibi, bu devam edecek, bununla kalınmayacak, bunu devam ettirmesi hususunda burjuvaziye en zorlu anında bile yardımcı olacaktır. Bu da , tekellerin demokrasisinden başka bir şey değildir, "siyasal özgürlükler"iniz bunu biraz daha güvenceye alacak.

Evet bay YÜCE, demokrasi, sınıf karakterlidir. Şu anda içinde bulunduğumuz koşullar, tekellerin, onların en gerici kesimlerinin egemen olduğu faşizm koşullarıdır. Böylesi bir durumda, burjuva demokrasisi dahi tekellerin egemenliğine yönelmek durumundadır. Kürt ulusal sorununun çözümü bir demokratik ortamı zorunlu kılıyorsa -ki bu doğrudur- bunun yolu, faşizmin devrinde yıkılmasıdır. Başka türüstü de olanaksızdır.

Ama "sınıf temeli ne olursa" olan "siyasal özgürlükler"den kastınız "ulusal kültür" alanındaki özgürlüklerse bay YÜCE, -ki bunun böyle olduğunu bizzat söz konusu yazınızda siz söylüyorsunuz- cevabımız; "kim ulusal kültür sloganını savunursa onun yeri küçük-burjuva milliyetçilerinin arasındadır, marksistlerin değil" (Lenin, UKTH, sy.24) olacaktır. Çünkü "ulusal kültür" sloganını savunarak "ulusal-kültür özerklik" denen şeyi amaçlamış olursunuz ki bu da asıl olarak işçilerin arasında burjuva milliyetçiliğini yaymaktır. Bu noktada asıl -sorun, marksistlerden doğrudan doğruya yada dolaylı olarak ulusal kültür sloganını kabul etmelerinin mi yoksa buna karşı bütün ülkelerde ve bütün yerel ve

ulusal özelliklere uyarlanan işçilerin enternasyonalizm sloganını ileri sürmelerinin mi doğru olup olmadığı sorusudur." (UKTH, Lenin Sy.13) Evet tam da böyle, "bütün yerel ve ulusal özelliklere uyarlanan işçilerin enternasyonalizmi" biz leninistlerin temel sloganı olacaktır.

YÜCE, UKTH'nin sözünü etmez oldu. Onun için varsa yoksa her şey federasyon oldu. Üstelik "sınıf temeli ne olursa olsun"(!) Burjuvazinin kucığına bahklama böyle atlanabilir! YÜCE'nin, ağızdan hiç düşürmediği bu sözler, diğer bir çok küçük-burjuva ulusalcı örgüt ve kişilerinde tekerleme gibi tekrarladıkları sözlerdir. Bu, açıkça, burjuvaziden, ideolojik-siyasal-örgütsel kopuşamamanın ta kendisidir.

PKK, sosyalist falan değildir, kaldı ki, kendisi de bu iddiada bulunmamaktadır. Sosyalizm kamburundan kurtulmak için yapmadığı şey kalmamıştır. Daha doğrusu PKK'nin sosyalist olmak gibi bir kaygısı yoktur. O, küçük-brurjuva ulusalcı bir harekettir. Kürt halk hareketinin gelişmesi ve yükselmesiyle sözde, teorik-pratik "yeni" (!) yaklaşımlar getirmesi, "katkı" (!) larda bulunması, onun giderek sosyalizmden uzaklaşmasıyla değil, ama sosyalist olmadığıyla açıklanabilir. Çünkü PKK, sınıflar savaşımının olmadığından, onun inkarından hareket etmektedir. PKK, küçük-burjuvazinin tarihsel rolünü oynamakta ve kendisi de sınıf savaşımının bir parçasıdır.

PKK'nin sınıf farklılıklarını ve savaşımını inkar etmesi, bizzat PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'ın açıklamalarıyla belgelidir. Örneğin, Abdullah ÖCALAN, "Sosyalizm ve Devrim Sorunları" adlı kitabında, "eğer sosyalizmden söz edilecekse -ki bizim sosyalizme katkımız budur- kapitalist tarihi, bireyi, toplumu, dünyayı hatta devleti nasıl ele almalıyız? Özellikle bireyden başlayıp, giderek çevre sorunlarına kadar götürebilen bir yaklaşımın sahibi olursak sosyalizm kavramlarına daha fazla yenilik getirebiliriz. Hatta sınıf temeline dayalı tahliller geliştirmek de fazla gerçekçi değildir. Çünkü, bu kavramlar 19. yy.'nın kavramlarıdır." (A. ÖCALAN; Sosyalizm ve Devrim Sorunları, Sy:253) demektedir. Yine aynı kitapta "Şu çok açık ki, emperyalist-kapitalizme, sömürgeciliğe karşı 19. yy. işçi edebiyatı ve onun ideolojik silahları ile artık, savaşamaz. Ayrıca 20.yy'ın ulusal kurtuluş silahları ile de savaşamaz." (age, Sy:356)

M. Can YÜCE'nin küçük-burjuva oportünist görüşlerine rehberlik ettiğine inandığımız PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN işte bunları söylüyor. M. Can YÜCE ne yapsın(!). Bu yazıyı yazarken aslında sadece bu iki alıntıyı yazsaydık ve altında hiç bir yo-

rumda bulunmasaydık dahi yeterliydi. Ama bu ham kafalılığın ve oportünist dalganın dalgasına kapılan, onun kuyrukçuluğuna soyunup, işçi sınıfının bağımsız sosyalist siyasetini iğdiş eden o kadar çok sözde marksist var ki; bu yazıyı biraz da onlar için yazdık.

A. Öcalan, "Sosyalizm kavramlarına daha fazla yenilik" (!) teraneleriyle M-L'i edeceğine sanıyorsa büyük bir gaflet içindedir. Bu topraklarda hala gerçek Marksist-Leninistler yaşıyor. Siz, "sınıf temeline dayalı tahlillerden" büyük bir, burjuva korku duyuyorsunuz. Bu oportünist görüşlerin, ilk defa Marksist-Leninistlerin karşısına çıktığını sanıyorsanız, bu da kendi tarihinizi bilmiyorsunuz demektir. Bakın, göreceksiniz, her defasında nasıl mahkûm olduğunuzu. II. Enternasyonalcileri hatırlıyorsunuz değil mi?

A. Öcalan'ın "bu kavramlar 19. yy.'ın kavramlarıdır" sözleri, onun sosyalizme inançsızlığının göstergesidir. Zaten A. Öcalan dediğimizi onaylarcasına "emperyalist kapitalizme 19. yy. işçi edebiyatı ve onun ideolojik silahlarıyla savaşılmaz" diyor. Böylece marksizm-leninizmden koparıyor. Bir çok oportünist kişi, örgüt, bir çok örnek de, yollarına böyle başlamıştı ve yolun başı, aynı zamanda onlar için yolun sonu oldu. Burada uzun uzun M-L'in bilimselliğini, onun tarihsel-toplumsal olguları açıklayabildiğini ve işçi sınıfının eylem kılavuzu olduğunu açıklamayacağız. Nitekim, A. Öcalan bunların "gerçekçi" olmadığını söylüyor. Dediğimiz gibi yazımız, teorik bir yazı değil; daha çok ulusalcı hareketin, politik yönelimlerinin teorik boyutlarını yine politik yönden ele alan bir yazı. Kaldı ki çok söze de gerek yok. Ulusalcı PKK'nin kendisi, küçük-burjuva oportünist-reformist politikalarıyla Kürt ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesine daha fazla önderlik edemeyeceğini göstermiştir. Silahlı zorun artık, yeni bir "ateşkes", "siyasi çözüm" hedefiyle sürdürülmesi gerçektense Kürt Halk Hareketinin yeni bir dönemeçte olduğunu gösteriyor, yoksa PKK'nin değil. KHH, işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesinin ve siyasetinin ihtiyacını bugün her zamankinden daha fazla duyumsatıyor. Faşist devletin her hangi bir uzlaşma biçimine hazır olduğu bir yana, PKK'nin bunda her geçen gün daha fazla ısrarcı olması kaçınılmazdır. Ve eğer bir "uzlaşma" olursa bu, TC ve Kürt halkı arasında değil, TC ve ulusalcı hareket(-ler) arasında olacaktır. Komünistlerin, Kürt ulusal-sınıfsal mücadelesine önderliği bundan sonra tayin edici olacaktır. Leninistler Kürt halk hareketinin de önünde yürüteceklerdir.

Hüseyin GÜLAY

HER GÜNÜ 8 MART YAPALIM

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü... New-York'lu dokuma işçisi kadınların alev alev yanan vücutlarından yükselen özgürlük ateşinin, ellerimizde meşale olup yolumuzu aydınlattığı şanlı direniş günü...

Dünya tarihi işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde görkemli direnişlerine tanık olmuş ve olmaya devam etmektedir. Ve bunların her biri de rehber edilerek sınıf mücadelesinin daha da yükseltilmesine ivme kazandırmıştır. Bunlardan biri de hem sınıf mücadelesinin hem de kadın kurtuluş hareketinin önemli mihenk taşı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günüdür.

Kendi mücadele tarihimize baktığımızda da bu günün önemli bir yere sahip olduğunu görürüz. Her 8 Mart bir öncekinden daha ileride mücadelenin ilmek ilmek örülmesinin göstergesi olmuştur. Her yıl 8 Mart yaklaştığında kadın hareketinde bir canlanma ve hareketlilik yaşanır. Bu süreç var olan bir çok kadın çevresini kadın gruplarını bir araya getiren, ortak güçlü bir ses çıkarma yönünde adımların atıldığı süreçtir. Fakat çoğu kez de bu ortaklık sağlanamaz ve ayrılmalar gündeme gelerek tek tek etkinlikler ve eylemlilikler hayata geçirilir. Bunun nedenlerinden en önemlisi halen bugünün "Dünya Kadınlar Günü" mü yoksa "Emekçi Kadınlar Günü" mü tartışmasının yaşanmasıdır. Kadın sorununa, kadın hareketine ve kadın kurtuluş mücadelesine farklı farklı yaklaşımlar bu tartışmaları kaçınılmaz kılar. Feministler kadın mücadelesini sınıf mücadelesinden ayrı gördüklerinden genel bir söylemle "Tüm Kadınlar" diyerek ezen ve ezilen kadın ayrımını ortadan kaldırıp mücadele perspektifini saptırırken, reformistler, aman ortaklık bozulmasını, güçler dağılmasını an-

layışıyla uzlaşma yollarını ararken, sosyalist kadınlar için bir tek doğru vardır. Somürü düzeninin var olduğu tüm sistemlerde ezilenin, ezene karşı bir mücadelesi vardır. Ezilen sınıfın kadınının, ezen sınıfın kadınıyla hiç bir uzlaşma noktası yoktur. Bu perspektifle, 8 Mart gibi kadın mücadelesinde önemli bir yere sahip olan, kavga bayrağının daha da yükseltileceği bir günün özü boşaltılarak bir kutlama ya da kadınlara bir günlük özgürlük (!) gibi boş safsataların önüne geçilmeye çalışılmıştır. Şimdiye değin çoğu kez yalnız kalma pahasına, oluşturulan, platformlardan tek başımıza da olsa ayrılma pahasına doğru olanı savunmaktan geri durmadık, durmayacağız.

İçinden geçtiğimiz süreç her alanda devrimci bir başkaldırıyı dayatıyor. Kitlelere öncülük etme göreviyle yüz yüzeyiz. Ülkelerimiz, bir yandan faşizmin en ağır koşullarını yaşarken diğer yandan işçi ve emekçi halklarımızın en onurlu direnişlerine karşı koyuşlarına tanık oluyor. 94 8 Mart'ı böylesine bir süreçte karşılandı. Bunun için-

dir ki işçi ve emekçi kadınlarda kendi cephelelerinden 8 Mart'ı güçlü bir başkaldırıya dönüştürmeliydiler. "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" şiarını her gün 8 Mart olmalı perspektifiyle bütünleştiiren Emekçi Kadınlar Birliği, çeşitli etkinlikler ve eylemlilikleri hayata geçirmeye çalıştı. "Oğlunu askere gönderme ve idam cezalarına Hayır" imza kampanyasıyla başlayan süreç yaklaşık 4 bin kişiye ulaşan bir katılım sağlandığı şenlik, bildiri dağıtım, afiş yapıştırma, rozet takma, çeşitli bölge ve işyerlerindeki etkinliklere katılma, cezaevleri ziyareti, miting ve kendi meşru eylemliliğini gerçekleştirdi. Etkinlikler kendi içinde bir takım etkinlikleri taşısa da burada üzerinde durulması ve değerlendirilmesi gereken eylemliliklerdir.

Birincisi, 6 Mart'ta gerçekleştirilen miting: İlk başta EKB'nin kendi organizasyonu ile gerçekleştirilmesi düşünülen miting daha sonra sendikaların bu doğrultuda adım atmaları üzerine ortak bir organizasyona dönüştürüldü. Amaç hem en geniş kadın kitlelerine ula-

şabilmenin kanallarını açmak hem de daha güçlü bir eylemliğin gerçekleştirilebilmesi. Platformun oluşumunda, geçmişte yaşanan süreçlere benzer bir sürecin yaşanacağı açıktı ve öyle de oldu. Yine kadınlar günü mü yoksa emekçi kadınlar günü mü diye başlayan tartışmalar feministlerin çekilmesiyle sonuçlandı. Bu sonuç sevindiriciydi çünkü, emekçi kadınlar saflarını belirlemişlerdi ve artık mücadelelerinde hiç bir muğlaklığa yer yoktu. Tüm kafa bulandırmalara ve demagojilere rağmen sınıf bilinci hızla geliyordu. Bu gelişim sınıfın temsilcileri olduklarını iddia eden sendikacılara da bir cevap niteliği taşıyordu. Düzenle her türlü bağlarını gittikçe güçlendiren, sınıfın sesi değil, burjuvazinin sözcüsü tüm san sendikalara bir haykırış yükseliyordu işçi kadınlardan: "Salonlara hapis olmak istemiyoruz, sesimizi alanlara taşımak istiyoruz" diye. Evet, miting organizasyonunun Türk-İş ve DİSK'e götürülmesine ve katılım sağlama yönündeki çağrıya karşılık Türk-İş'in baştan savma bir anlayışla sadece işyerlerinde kutlama kararı alması, DİSK'in de sadece kapalı salon toplantılarıyla yetinmesi bir kez daha onların gerçek yüzlerini ortaya seriyordu. Sınıfın tepkisinin önüne set olmak, onun sesini boğmak... Mitinge merkezi düzeyde olmasa da bir çok işçi sendikasının ve kamu çalışanları sendikalarının destek vereceğini ve güç katacağını söylemesi, miting alanın da yaşanan somut göstergeyle bunun sadece lafla ve kâğıt üzerinde kalan bir destek olduğunu çok açık ortaya koydu. Mitingin ağırlıklı gücünü EKB tabanı oluşturuyordu ve bu da bize kadın hareketinin vakit kaybetmeden en geniş ayaklarının oluşturulmasını ve örgütlü bir güce dönüştürülmesini dayatıyordu.

8 Mart mitingi, organizasyondan, gerçekleşmesine kadar

bir çok olumluluğu taşımakla birlikte zaafı da beraberinde taşıdı. Olumluluğu; az sayıda da olsa sendikaların beraberinde de işçi emekçi kadınların mücadeleyi alanlara taşıma çabalarını yükseltmekte adım atmalarıydı. Miting alanında yaşanan, emekçi kadınların mücadelesinin sınıf mücadelesinden bağımsız olmadığı bir kez daha bilince çıkartılmıyordu. Zaafı; birincisi, Kürt kadın temsilcilerinin katılım yönünde özel bir çabaya girilmemesi, bu konuda duyarsız kalınması. Her ne kadar Kürt kadın temsilcileri böyle bir çalışmanın içinde olmak gerekir gibi bir anlayışa sahip olmasalar da mücadele alanlarında Kürt ve Türk kadınlarının seslerini ve güçlerini birleştirecekleri ortak zeminlerde zorlayıcı olunmalıydı. İkincisi; mevcut düzen partilerinin hiç biriyile uzlaşma noktamız olmadığına göre, tavrımız hiç bir açık kapı bırakmayacak kadar net olmalıydı. Her ne kadar miting alanını terk edip gitmek zorunda kaldıysa bile İşçi Partisi gibi ihanetçi ve ihbarcı geleneğinin şimdiki temsilcileriyle ortak iş yapmak, onların sınıf içinde meşruluğunu kendi ellerimizle sağlamak, ihanetle eş anlamlı olarak görülmelidir. Bu konuda özellikle sendikaların ve bazı çevre temsilcilerinin uzlaşma tavrının kırılması için kesin bir tutum izlenmelidir.

Eylemlilerden ikincisi olan meşru 8 Mart eylemliliği üzerinde

EKB açısından daha fazla durulması gerekmektedir. EKB kadın hareketine sınıf perspektifiyle yaklaşan ve kendi meşruluğunu, şimdiye kadar ortaya koyduğu politikalar ve pratik çalışmalarda kazanan bir oluşumdur. Kazanılan bu meşruluk ve kadın hareketine öncülük etme iddiası, attığı her adımda, ortaya koyduğu her çalışmada kendini göstermek durumundadır. İşçi ve emekçi kadınların önünü açan bir perspektifle hareket, onları her alanda kavgaya çeken ve sınıf bilincini oluşturmada yoğun bir çalışmanın yanı sıra pratik de daha aktif bir biçimde yükseltmek durumundadır. 8 Mart gibi işçi sınıfının mücadele ve direniş gününde ortaya koyması gereken çok daha güçlü, kitlesel sokak gösterilerinin hayata geçirilmesi yönünde kadının öncülük etmesidir. Süreç bunu dayatmakta ve zorunlu kılmaktadır.

95 8 Martına; her gün 8 Mart çarısını somut eylemliliklerle yükseltmek ve her alanda kavgaya hazırlık yapılarak ulaştırılması; Emekçi Kadınlar Birliği'nin de kadın hareketinin öncülüğünü meşruluğuna dayanarak fiilen yapması, burjuvaziye karşı kadın cephesinden mücadeleyi ateşleyip içinden geçmekte olduğumuz nesnel dönemin patlayıcı karakterini de göz önüne alarak örgütlülük ve eylemliliklerini yükseltmesi gerekir.

Dilan YORULMAZ

İZMİR'DE 8 MART ETKİNLİKLERİ

İzmir'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çeşitli etkinliklerle kutlandı. EKB'nin geçesi ve fiilen gösterisinin (Ara) yanında küçük çaplı faaliyetler de vardı. Bunlardan biri de bir grup 9 Eylül Üniversitesi öğrencisinin hazırladığı seminer çalışmasıydı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihçesi, toplum tarihi içinde, günümüzde ve sosyalizmde kadının yeri, aynca hukuk ve kadın, din ve kadın, feminizm ve sosyal feminizm konuları ana başlıklar oluşturuyordu. Konuşmalara ilaveten günün önemine uygun müzik ve şiir gösterilerinde yapıldı.

Hazırlayanlar arasında bir DÖB'lünün de bulunduğu seminer 6 Mart Pazar günü yapıldı. 50-60 kişilik katılımın büyük bir bölümü öğrencilerden oluşuyordu.

İzmir'den Bir Devrimci Emek Okuru

ÖZELLEŞTİRMELER VE FLORANCE NIGHTINGALE

Özelleştirmenin getirecekleri hakkında uzun uzun hikâyeler dinledik. Hatta Tansu Hanım'ın açık öğretim dersleri tarzında panoda anlattığı özelleştirme rüyasını not kaydığında bir öğrenci gibi izledik. Oysa şu anda yaşananlarla bu derslerin emekçiler için değil kapitali elinde tutanlar için olduğunu gördük.

Florance Nightingale Hastanesi İ.Ü. Vakfına bağlı olarak çalışan bir vakıf hastanesidir. Üstelik hastaların önüne ödemeye mecburlanmışçasına uzatılan tedavi masraflarının yanında kesilen Çapa Tıp Fakültesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi ve Haseki Kardiyoloji Vakfı adına bağlı (!) makbuzlarının üzerinde dönen bir hastane... Tabii bunlarla kalmıyordu geliri. Fahiş fiyatlarla peşin alınan hastane ücretleri, sigortalı ve sadece 1. dereceden emekli olanların kesintilerinden hayli bir girdi bütçesine sahipti. Hastane bir otel, hastalara para getiren birer müşteri-ydi. Paramın devamı gelmediği taktirde hasta durumuna aldırmadan sevk ediliyordu.

Hastane, Başhemşirelik makamı, hastane müdürlüğü makamıyla aynı anda işgal eden költük kaygısındaki Yüksel Tufan Hanım tarafından direk Dekan Cem'i Demiroğlu ile iyi ilişkileri aracılığıyla yönetiliyordu. Cem'i Demiroğlu'nun direk ultimatomları hastaneyi kendi şirketi gibi kullanması ancak 4 yıl sürdü.

Hekimler bir yandan Haseki Hastanesinde kadrolu olarak çalışıyorlar(!) bir yandan Florance Nightingale Hastanesinde para makincilerinin tedavileriyle ilgileniyorlardı. Hastane bünyesinde çalışan hekimler ise 80-100 milyon maaşla elde tutuluyorlardı. Bu da hastanenin asıl yükünü taşıyan hemşirelerin al-

dığı 5-6 milyonluk maaşın karşısında kendilerine bir güç oluşturuyordu. Ortamın otelvari rahatlığı ve kullanılan malzemenin modernizasyonu hastaların gözlerini kamaştırıyordu. Fakat yönetsel çarpıklıkların onlara yansıdığı da bir gerçektir. İsim veremiyorlardı ama huzursuzlardı.

Sonra halkın bağış makbuzlarıyla kurulmuş bu halktan uzak hastane halktan iyice uzaklaşabilmek, sendikalaşmayı önlemek, başına sürekli iş açan sigorta'ya hastaneden uzaklaştırabilmek için özelleştirme sürecine girdi.

Özelleştirmenin ilk ölümcül gülmemesi sendika faaliyetlerini yürütmekte olan 8 kişinin işten çıkarılmasıyla kendisini gösterdi. Bunun üzerine diğer çalışanlar işlerini aksatmadan hastalarını ihmal etmeden kendi aralarında nöbetleri değiştirerek oturma eylemine girdiler. Ertesi gün hastane kapısında 187 çalışan karşılarında polisleri buldular. Hastane kendi çalışanlarına karşı koyuyordu. Polis döverek, sürükleyerek hastanenin kapitalinin korunması görevini en iyi şekilde yerine getirmişti.

Şu anda eylemlerine devam eden arkadaşlarımız Amiral Bristol (Amerikan Hastanesi) Avrupa hastanesi ve International hastanesinde

Florance Nightingale hastanesi işbirliğiyle tehlikeli(!) elemanlar olarak atfedilmişlerdir.

Hastane bu günlerde bütün varlığını yitirmiş durumda. Hekimler eylemleri kırmaya devam ederken, hastane eski fonksiyonunun neredeyse % 10 kapasitesiyle çalışıyor. Kalan elemanların gözlerini parayla boyama çabasında. Dışarıdan nöbetler için dolgun ücretle gündelikçi hemşire arıyor. Şu ana kadar başka hastanelerden hemşire getirilerek 3 ameliyat yapılabiliş. Hastane vâkıfa bağlı olduğu için kendisini şimdilik feshedemiyor.

Şu anda eylemde olan çalışanlar ne istiyor?

Adil ve elverişli çalışma şartlarında çalışmak ve işsizliğe karşı korunmak, insanca bakım vermek, insanca çalışıp emeklerinin karşılığını almak ve çıkarlarının korunması amacıyla sendika kurmak istiyorlar.

Florance Nightingale hastanesinde sürdürülen hak arayışın eylemlerin başarıya ulaşacağına inanıyorum. Kapımızın önünde bize gülümseyen ölümcül yüz: Özelleştirmeye karşı tüm çalışanları duyarlılığa davet ediyorum. Grev kırcı hemşireler ve hekimler'i uyanışa ve direnişe davet ediyorum.

Devrimci Emek Okuru

Bir Hemşire

İsede EYLEMİ

ÇIKTI

OKU-OKUT
ABONE OL!

DEVİRİM BAYRAĞI LENİNİSTLERİN ELLERİNDE YÜKSELİYOR

Merhaba Devrimci Emek

Ben, işçi bir gençim. Derginizi seyerek okunaktayım. Konulara bakış açınız ve içeriğiniz gerçekleri yansıtmaktadır. Ben de sizlere Esenler Karahayır'da yapılan bir gösteriden bahsetmek istiyorum. Bu gösteri Kürdistan'da faşist TC'nin katliamlarını kınamak için yapılmıştı. Ben devrimcilere sempati duyan bir emekçiyim. Etrafıma bir baktığım zaman bir çok kişinin hep laf ürettiğini görmekteyim. Oysa günümüzde laf üretmek yetmiyor. Konuşulanları pratiğe geçirmek gerekiyor. Ancak böyle bir yapıya güvenilebilir. Geçenlerde böyle bir olaya tanık oldum. İşten eve geliyordum, tam Karahayır'a geldiğim sırada yolu molotoflarla kestiler, pankart asıp slogan atmaya başladılar. Ben şaşırıp kaldım. Pankartta "Yaşasın Türk-Kürt Halklarının Mücadele Birliği" yazıyordu. Sloganlarında da bu kardeşlik duyguları vardı. "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürt Halkına Uzanan Elleri Kıracağız", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" gibi sloganları attılar. Sonrada sessizce dağıldılar. Bu olay beni çok etkiledi. Devrimcilere olan inancımı çok daha kuvvetlendirdi. Çünkü o insanların o gencecik yaşta kalkıp devrim için savaşmaları beni çok duygulandırdı. Bana kısacık stredede kimin dost kimin düşman olduğunu gösterdiler. Dostum, halkı için canını bile vermekten kaçınmayan devrimciler, düşmanım ise devletler,

Ben de bu olaydan sonra daha aktif bir şekilde çalışmaya bu yüzden o insanlarla görüşmeye karar verdim. Onları buldum konuştum ve devrimci ideolojilerini öğrendikten sonra onlarla birlikte mücadeleye karar verdim. Çünkü onlar laf üretmiyorlar,

gerçekten savaşıyorlar. Çevremize baktığımız zaman bunu rahatlıkla görebiliriz. Söylediği tek pratiğe geçiren parti TKEP/Leninisttir. Esenler'de ne kadar eylem yapılmışsa hepsi TKEP/Leninist tarafından yapılmıştır. Bu kararlı tutumları sayesinde tercihim onlar olmuştur. Çünkü günümüzde silahlı mücadeleyi savunmayan tüm fraksiyonlar çürümüşdür. O yüzden günün gereği olarak, silahlı mücadeleyi savunmak gerekmektedir. Şöyle bir düşündüğüm zaman ne kadar doğru bir karar verdiğimi daha iyi anlıyorum. Çünkü, o insanlar ölümü bile göze alarak böyle bir gösteri yapıyorlarsa gerçekten o insanlara saygı duyulması gerekir. Oysa TV'lerde onlara terörist deniliyor. Asıl terörist sizlersiniz devlet köpekleri. Çünkü kendinizi düşünmekten halkı düşünmeye vaktiniz olmuyor. Ancak halkı seçimden seçime hatırlıyorsunuz. Oysa devrimciler her zaman halkla beraberdirler. Türkiye'de faşist TC katliamlarını arttırmıştır. Emekçi halkı daha fazla sömürmek için her yolu denemektedir. Bizler yolumuzu belirlemeliyiz. Gerçekten devrimi yapacak partiyi desteklemeliyiz. Ben bunu başaracak tek partinin TKEP/Leninist olduğunu söyleyebilirim. Çünkü, hem ideolojileri doğru hem de yaptığı işler doğrudur. Yani Esenler'de söylediğini pratiğe geçiren tek örgüttür. Ben de diyorum ki artık yeter. Bundan sonra biz yönetelim. Devrim bayrağı LENİNİSTLERİN ellerinde yükselsin.

"YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!"

"YAŞASIN SOSYALİZM!" sloganlarıyla sizlere merhaba diyorum.

Devrimci Emek Okuru Bir İşçi

NEWROZ İKİTELLİ'DE SOKAK GÖSTERİSİYLE KUTLANDI

21 Mart günü tüm bölgelerde olduğu gibi, İkitelli'de de çok yoğun ölümler alınmıştı. Ama bu ölümler, Kürt Ulusunun zulme ve sömürüye karşı başkaldırı günü olan Newroz'un kutlanmasını engellemedi. Geç saatlerde cadde üzerinde yapılan eylemde yol molotof kokteylleriyle yakılarak trafiğe kapatıldı. Cadde kenarına "Newroz a we Piroz be! 13 Mart GKB TKEP/L" yazılı bir pankart asıldı. Bir süre sloganlar atıldıktan sonra eyleme müdahale etmek üzere Jandarmalar geldi. Eylem atılan iki ses bombasıyla bitirildi. Büyük bir gürültüyle arka arkaya patlayan ses bombaları Jandarmaların müdahalesini engelledi. Eyleme katılanların güvenli bir şekilde uzaklaşmalarını sağladı.

HİÇ BİR GÜÇ KOMÜNİST İRADEYİ TESLİM ALAMAZ

Bu metin 3 Mart 1994 tarihinde Ankara DGM'de yargılanan TKEP/L LGB savaşçıları tarafından okunmuştur. Gerillalar, metni okunduktan sonra salondakileri tüm devrim savaşçıları anısına saygı duruşuna davet etti.

Tam oniki yıl önce, 13 Mart 1982'de güneş, sabaha karşı darağacında can veren üç komünist işçinin üzerine doğarken, tarih acımasız yazgısını bir kez daha doğruladı. Bu, ölümlerle çoğalanların, öldürülenlerin yok olanların yazgısıdır. Nasıl ki kölelerin esir bedenlerinin üzerinde yükselen Roma imparatorluğu üzerine, çıplak bedenleri ve çelik yürekleriyle yürüyen Spartaküs'leri çarmıha germek; ne Roma'nın o ihtişamlı saraylarını ne de meydanlarında aç aslanlara insan yedirilen arenalarını yıkılmaktan kurtaramadıysa; nasıl ki döktüğü kanları papanın kutsal beyaz etekleri altına süpüren engizisyon mahkemesi Bilgin Bruno'yu yakarak ölmeye mahkûm ederken yanan bedenden yükselen özgürlük çığlığını engelleyemediyse nasıl ki, Sen nehrini günlerce Paris Komünistlerinin kanlarıyla kızıla boyamak, burjuvaziye kokuşmuşluktan ve iğrençlikten ve üzerinde Demokles'in kılıcı gibi duran proleter devrim hayaletinden kurtaramadıysa nasıl ki, toplama kampları, gaz odaları, et çengelleri Alman faşistlerini işçi sınıfının demir yumruğundan koruyamadıysa ne 13 Mart'ta üç komünist işçinin idamı ne de bu davada bizlerin idamla yargılanıyor olmanız faşist TC'yi döktüğü kanda boğulmaktan kurtaramayacaktır.

Ibrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk; bu üç komünist işçi içinde yaşadıkları düzenin çürümüşlüğü, sömürgeçliğini ve bu çürümüşlük üzerine yükselen devletin kan içici yapısını, yürekten bir inançla görmüş, ve bütün bunların yıkılması, parçalanıp alışıya edilmesi kararlılığı ile yola çıkmış hayatlarını bütününü bu ideallere adanmış üç insandı. Yürüdükleri yolda bir an olsun tökezlemeyen, güç koşullarla karşılaştıklarında geri çekilmeyen kişilikleriyle bu üç komünist; kan içici faşist çetelerin İzmir'deki hamisi MHP il başkanını cezalandırırken bir an bile tereddüt etmediler. Bu kararlılıklarına yapılan cezalandırmayı sadece birinin üstlenip diğerleri idamdan kurtulabilecekken her biri "Ben yaptım" diyerek olayı üstlenirken de sürdürdüler, 1 Mayıs'a rastlayan mahkeme gününde salondakileri saygı duruşuna davet ederken de. Ve burjuvazi kokuşmuşluğun kan içiciliğin temsilcileri bu üç kararlı komünist karşısındaki korkaklık ve acizliklerini 1 Mayıs günü işçilerin birlik ve mücadele gününde üç işçiye idam cezası vermekle açıkça ve alçakça göstermiş oldular.

Ancak faşist burjuvazinin göremediği bir şey var: Ne sokak ortasında açık infazlarla döktüğü kan-

lar ne de 12 Eylül cellâtlarının Necdet Adalı ve Erdal Eren'i darağacında katletmeleri komünist kararlılığı etkileyemez. Ve cellâtlar mahkeme kararını sloganlarla protesto eden üç komünist karşısında bir kez daha bu gerçeği görmüş kendi silahları ile vurulmuş oldular.

Komünistler asla uğruna ölüme gittikleri inançlarından kuşku duymazlar. Bu üç komünist işçi idam sehpasına doğru ilerlerken hayatlarına damgasını vuran inançlarını ve üyesi olmaktan gurur duydukları proletaryanın öncü müfrezesinin adını haykırmaktan geri durmadılar. Her biri ne bir zayıflık göstererek ne de aman ve af dileyerek hiç bir geri adım atmadan inanç ve gururla dolan göğüslerini son soluklarının ateşiyle dağlayarak haykırdılar: "İdamlar bizi yıldırılmaz, Kahrolsun faşizm, Yaşasın partimiz TKEP" bu haykırımlarla tekmelediler ayaklarının altındaki tabureleri

Fakat Türkiye'de idam edilen ilk işçiler olan bu üç komünisti, ölüme değil, ölümsüzlüğe kavuşturan darağacının gölgesinde burjuvazi devrim hayaletinin yeniden canlandığını gördü. Ve 13 Mart savaşçılarının sarsılmaz inancını kendilerine zırh edinmiş Leninistler adlarını 13 Mart'ın kavgalarından alan genç komünistler kan içici TC'nin karşısına çıktıklarında bu üç komünist işçi yattıkları yerden yeniden ayağa kalktılar. Yıllar sonra yoluna partisinin devrimci unsurlarıyla devam eden proletarya, onları TKEP/LENİNİST'in onur üyeleri yaptı. İyice bakın gözlerimize, göz bebeklerimizde yaşadığımız inanç ve cesaretin parıltılarında göreceksiniz onları. Sokakları burjuvazi için cehenneme çeviren ya da işkencede direnen her komünistin inançla haykırdığı sloganlarda bulacaksınız.

Ve biz idamla yargılanan komünistler için Leninistlerin ellerinde inanç ve cesaretin bayrağı olan 13 Mart savaşçılarının yolunda yürüyebilmek ne büyük mutluluktur. Ne mutlu ki onlar bizim yoldaşlarımızdır. Yüreğlerimizde aynı inanç ve kararlılık vardır. Ve yürüdüğümüz bu yolda karşılaştığımız her acı yaşadıklarımızın bir bedeli her ölümden sabırsızlıkla beklediğimiz ölümsüzlüğümüzdür. Ancak sizler komünistleri idamla yargılayanlar tıpkı baldıran zehrini Sokrates'e içiren, tıpkı Bruno'yu attıkları engizisyon ateşinde yakan cellât gibi adınız sanınız unutulup tarihe kara bir leke olarak geçerken idam kararlarında kıldığınız kalemler tarih yazacaklar, ama inancın, kararlılığın, ölümsüzlüğün sabırsızlıkla kucaklayan komünistlerin tarihini.

İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

**13 MART SAVAŞÇILARININ BAYRAĞI LENİNİST GERİLLALARIN ELLERİNDE YÜKSELİYOR!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

Ali YILMAZ-Mutlu YILDIRIM-Doğan AĞRI

13 MART SAVAŞÇILARI 1 HAFTA SÜREN EYLEMLERLE ANILDI

13 Mart'ta idam edilen 3 genç işçi yoldaşımız Seyit Korkuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar idamlarının 12. yılında bir hafta boyunca yaptığımız değişik etkinliklerle anıldı. Onlar kendilerini, kendilerinin de bir ferdi oldukları işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın kurtuluşu için mücadeleye adanmışlardı. Bunun ancak içinde yaşadığımız kapitalist sistemin yıkılıp sınıfsız, sömürsüz komünist bir toplum yaratmakta olabileceği bilinciyle, kapitalizme, emperyalizme ve faşizme karşı marksist-leninist önderliğinin çatısı altında amansız bir mücadele yürüttüler. Bu düşünceyi işçi sınıfının sularına taşıdılar. Buldukları her yerde işçi ve emekçileri bu bilinçle donatarak, mücadeleye kattılar ve mücadelenin hep en önünde yer aldılar. Yükselen sosyalizm mücadelesinin önünü kesmek için bizzat devlet tarafından silahlendirilen ve yönlendirilen MHP'li faşistlere karşı da en sert ve en doğru tavır gösterdiler.

Faşist terörün yönlendiricisi iki faşisti cezalandırdılar. Bu düşünceleri ve eylemlerini faşistlere ve faşizme korku saldılar. İşte onlar bu yüzden idam edildiler. Komünizm ideeline pemuk işiyle bağlı olmadıkları ve bu mücadelede bilim dahil tüm bedelleri göze aldıkları için idam sehplarında da "İdamlar Biz Yıldıramaz", "Bir Gider Ben Gelirim", "Kahrolsun Faşizm" diye sınıf kinlerini ve inançlarını haykırarak ölümü kucakladılar. Ama onlar ölmediler. Bizlere bıraktıkları mirasla ölümsüzleştiler. Onlar yaşattıkları komünist kişilikleriyle bizlere örnek oluyor, verdikleri mücadele ile yolunuza ışık tutuyorlar. Bizlerse onlarla yaşıyor ve savaşıyoruz. Mücadelemiz başarıya ulaşmaya kadarda savaşıyor ve onları yaşatacağız.

Genç 13 Mart Savaşçıları 13 Mart'ın içinde bulunduğu hafta boyunca gerçekleştirdikleri eylemlerle bunu gösterdiler.

12 Mart günü saat 5.45'te İktelî Mehmet Akif caddesinde yol ateş yakılarak trafiğe kapatıldı. "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "İdamlar Biz Yıldıramaz TKEP/L 13 MART GKB" yazılı pankart açıldı. Uzun süre coşkulu bir şekilde "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür", "İdamlar Bizleri Yıldıramaz", "Yaşamın Kürt - Türk Halklarının Müca-

de Birliği", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" "Fabrikalar, Turlular, Siyasi İktidar Herşey Emekçin Olacak", "Yaşamın Partimiz TKEP/LENİNİST" sloganları atıldı. Caddeyi kesen sokaktaki semt pazarı boyunca da sloganlar atılarak yürüldü. Eylem öncesi çevredeki insanlar önce telaşlandılar. Gözlerinde şaşkınlık ve korku ifadesi vardı. Sloganlarla birlikte gözlemlerindeki şaşkınlık ve korku ifadesi yerini öfkeli ve inançlı bir şekilde slogan atan Genç 13 Martçılara iletilemeye bıraktı. Alıştırtı başlatılan eylem yine alıştırtıla bitti. Düzenli bir şekilde dağıldı. Bölgedeki bir çok evin duvarlarında da 13 Mart'a ilişkin sloganlar yazıldı. 13 Mart günü Bakırköy'de E5 üzerindeki bir üst geçide "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür - TKEP/L" yazılı bir pankart asıldı.

13 Mart günü Küçükçekmece Beyoğlu E5 kenarında "13 Mart Savaşçıları'nın Yaktığı Meşale Yolunuza Aydınlattıyor TKEP/L - 13 MART GKB" yazılı bombalı pankart asıldı.

15 Mart günü Esentepe'de İktelî'de gerçekleştirilen eylemin benzeri bir eylem yapıldı. Yine yol ateş yakılarak trafiğe kapatıldı. "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür, İdamlar Bizleri Yıldıramaz TKEP/L 13 Mart GKB" yazılı pankart açıldı. Sloganlarla birlikte, çevrede evlerden, işyerlerinden insanlar dışarı

çıkı. Saat 19.00 gerçekleştirilen eylem uzun bir süre atılan sloganlardan sonra bitirildi. Çeşitli yerlerde çok yaygın olmamakla birlikte "13 Mart Savaşçılarına İdam Sehplarına Taşındığı Devrim Bayrağı Elberimizde Yükseliyor" başlıklı 13 MART GKB imzalı bildiriler dağıtıldı.

2 yıldır geleneksel hale gelen mezar başındaki anma toplantıları bu yıl da bir grup D. Emek okuru tarafından gerçekleştirildi. 13 Mart savaşçılarının Hacılarını mezarlığındaki mezarları başında onlar ve diğer devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşundan sonra konuşmalar yapıldı. Mezarlıkta pusu kuran polis konuşmalar bittikten hemen sonra orada bulunanları hiç bir gerekeç göstermeden göz altına alarak Pınarbaşı polis karakoluna götürdü. 4 saat süren keyfi bir bekletişten sonra serbest bırakıldılar.

Devrim yolunda canlarını ortaya koymuş, feda etmiş bu üç işçi önderinin anılmasına bile müdahale etmesi faşist devletin ne denli baskıcı bir yapıya sahip olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Her 13 Mart bir öncesinden daha görkemli, daha kitlesel, daha etkili eylemlerle anılacak. 13 Mart savaşçıları'nın devrim bayrağını Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanında dalgalandıracağız.

ANKARA CEZAEVİNDE 13 MART

TKEP/L tutsakları olarak, 13 Mart 1982'de faşizmin darağaçlarında ölümsüzleşen Seyit Korkuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar yoldaşlarımızı 18 Mart 1994 günü 4. koğuş avlusu ve kadınlar koğuşunda düzenlediğimiz iki gün etkinliğinde anıldı.

4. Koğuş avlusu, saat 11'de başlayan anma için TKEP/L, LGB ve 13 Mart GKB imzalı pankartlarla ve ayrıca parti bayrakları ve yoldaşlarımızı reemeden atışlarla donatılmıştı. Pankartlar, "Devrim Yolunda Yürüyen Leninist Gerilla Zafiri Zorla Söküp Alacaktır - Leninist Gerilla Birlikleri", "13 Mart Savaşçıları'nın Bayrağı Leninist Gerillaların Ellerinde Yükseliyor - TKEP/LENİNİST" ve "Adınız Onurumuz, Kavgaç Adımızdır - 13 Mart GKB" şeklindeydi.

Anmaya 4. Koğuşu paylaştığımız Devrimci Sol tutsaklarının yanı sıra, 5. koğuştan TKP/ML (TİKKO), TKP/ML Hareketi, PKK, DHP, Direniş Hareketi, TKEP ve HDÖ tutsakları katıldılar.

Anmada saygı duruşu ve sloganların ardından katılan siyasi yapıların mesajları okundu, daha sonra yoldaşlarımız 13 Mart savaşçıları'nın yaşam öykülerini özetleyip bir konuşma yaptılar. Hazırladığımız bir tiyatro oyununu da sergiledik. Türküler, şarkılar, marşlar ve şiirlerle süren anma etkinliğimiz, halaylarla sona erdi.

Kadınlar koğuşundaki anmaya ise, bütün siyasi ve adli tutsaklar katıldı. Ayrıca, adillerin açık görüşü için gelen görüşçüler de bir süre anmayı izlediler.

SERMAYENİN ACIZLIĞI TKEP/L OPERASYONLARI

Ankara'da bir eve düzenlenen baskın sonrasında çeşitli üniversitelerden okurlarımız gözaltına alınarak basına TKEP/L LGB üyeleri olarak tanıtıldılar. Göz altına alınanların DGM'deki ilk sorgularından sonra 4'ünün serbest bırakılması sermayenin acizliğini bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

İstanbul polisi 4/2/1994 tarihinde gözaltına aldığı dört kişiye, çeşitli Demokratik Külle Örgütlerinde halen faaliyet yürüten, dergimizin okuru altı öğrenciyi daha ekleyerek ve işkenceyle TKEP/L'nin bazı eylemlerini kabul ettirmeye çalışarak başarılı bir operasyon yaptığı imaftı vermeye çalıştı. İşkenceye direnen ve suçlamaları kabul etmeyen okurlarımızın dördünü ilk sorgularından sonra serbest bırakan DGM, diğer altı kişiyi sudan gerekçelerle tutukladı.

BASINA VE KAMUOYUNA

04.02.1994 tarihinde polis, TKEP/L - LGB üyesi oldukları iddiası ile Ümit Onursal ÖZAT, Nurettin VURAL, M. Murat ÖRDEKÇİ ve Mürsel TAŞ'ı gözaltına aldı. Polis, her zaman yaptığı gibi bu sefer de operasyonu büyük göstermek amacı ile işçi semtlerinden rastgele topladığı 16 - 18 yaşlarındaki 6 genci daha gözaltına aldı. Polis, gözaltında tuttuğu insanlara 15 gün boyunca her türlü işkence ve baskı yöntemleriyle TKEP/L - LGB tarafından yapılan eylemleri kabul ettirmeye çalıştı.

Polis, BESD (Boğaziçi Ekin Sanat Derneği) Üyesi Ümit Onursal ÖZAT'ı LGB sorumlusu, Yine BESD Yönetim Kurulu Üyesi M. Murat ÖRDEKÇİ'yi LGB üyesi, İESD'de (İkitelli Ekin Sanat Derneği) faaliyetler yürüten, daha önceden yine aynı iddia ile gözaltına alınan 4 ay cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılan Nurettin VURAL'ı yeniden LGB üyesi olmak iddiasıyla gözaltına alırken; üniversite öğrencisi İlyas KOÇAK'ın TKEP/L Gençlik Sorumlusu, Soner ÖZCAN'ın ise örgüt üyesi olduklarını iddia etti. Bizler bu iddialarla tutuklanırken DÖB so-

rumlusu olduğu iddia edilen İsmail ALTUN ile Cengiz ALTUN, Süleyman BALCI, Özcan SAN isimli gençler DGM tarafından serbest bırakıldı.

Terörle Mücadele Şubesinde gördüğümüz işkenceler sonrasında; Ümit Onursal ÖZAT'ın sol kolu çalışamaz duruma gelmiş, kaburgalarında zedelenmeler, ayaklarında ciddi hasarlar oluşmuştur. Nurettin VURAL'ın sol kolu çalışamaz duruma gelmiş, omurlarında ciddi zedelenmeler oluşmuş. İlyas KOÇAK ve M. Murat ÖRDEKÇİ'nin sol kollarında hasarlar oluşmuştur.

Şubede kaldığımız süre boyunca gördüğümüz işkence ve suçlamalara açlık grevine giderek ve ifade vermeyerek karşılık verdik.

TKEP/L operasyonu olarak kamuoyuna lanse edilen bu operasyon polisin acizliğini, çaresizliğini bir kere daha gözler önüne sermiştir.

Ümit Onursal ÖZAT
M. Murat ÖRDEKÇİ
İlyas KOÇAK

**30 MART KIZILDERE KATLIAMINI
UNUTMADIK, UNUTMAYACAĞIZ
KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ**

16-17 MART HALEPÇE KATLIAMI NE İLK NE DE SON..

*Erkeklerimiz öldü oğlum
Hayvanlar geliyor evimize doğru
Erkeklerimiz öldü oğlum
Tuttu elimden başladı kaçırmaya
Ölüm tanrıları hemde bir sürü...
Tutmuşlardı köyün alanını
Dört bir yanda cesetler
Ve infilaklarla boğulan sessizlik*

Hatice ÖZEN

Cemil SÖNMEZ

Abdullah GİMŞEK

Hamit AKEL

Bahi EKİZ

A. Turan ÖREN

Murat KURT

*16 Martta İstanbul
Üniversitesinde
faşistler tarafından
katledildiler.*

**NEWROZ'A
WE
PIROZ BE**

